

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"

Συγγραφέας: Αλκιβιάδης Τζελέπης

19

01. ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ (συγκλονιστικές μαρτυρίες)
02. ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (θησαυρός πρακτικής θεολογίας)
03. ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ (εσχατολογική μελέτη)
04. ΟΙ 3 ΚΑΘΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ (συνοπτική ανάλυση)
05. ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ (Αντίχριστος και Μασονία)
06. Η ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ (χάνεται ή όχι η σωτηρία του πιστού;)
07. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ (Γένεσις Α:26-27)
08. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ (Βιβλική μελέτη)
09. ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ (ΒΙΒΛΟΣ και ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ)
10. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ
11. ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ (ομολογία Α.Τ.)
12. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (Βιβλική μελέτη)
13. Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ
14. ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΗ (προφητικά μηνύματα)
15. ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ (σχολιάζοντας την επικαιρότητα)
16. ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ (με σκίτσα)
- 17Α. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ (Ξεσκεπάζοντας τον Εχθρό)
- 17Β. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ (Συντρίβοντας τον Εχθρό)
18. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΣΧΙΣΟΦΡΕΝΕΙΑ (συνέχεια των βιβλίων 17Α και 17Β)
19. ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ και Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ
20. Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ (ιστορικές - αρχαιολογικές αποδείξεις)
21. Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ (η εκκλησία των Εσχάτων Καιρών)
22. Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ (η ημέρα του Κυρίου)
23. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ (η Θεότητα του Ιησού Χριστού)
24. ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ (ο Θεός της Διαθήκης)
25. «Ψάλτε ΑΣΜΑ ΝΕΟΝ» (υμνολόγιο - 240 ύμνοι)
26. «ΜΕΛΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ» (υμνολόγιο - 670 ύμνοι)
27. Η ΟΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (προφητικό)
28. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΓΗ, ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ (προφητικό)
29. ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΚΟΙΛΟΠΟΝΕΙ (εσχατολογική - προφητική μελέτη)
30. ΦΩΣ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΟ (μικρό εγχειρίδιο θεολογίας - 16 θέματα)
31. ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ - Τραγούδια, Ύμνοι, Κάλαντα (υμνολόγιο - 100 ύμνοι)
32. ΦΩΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ (αληθινές ιστορίες)
33. ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ (δημοσιεύσεις στο facebook)
34. ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (δογματικές διαφορές και ενότητα)
35. ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ 50 ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ
36. Ο ΚΗΡΥΚΑΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΠΑΣ
37. ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
- 37Α. ΤΡΙΑΔΙΚΕΣ ΘΕΟΤΗΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ / ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ
38. ΘΕΣΕΙΣ και ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ & ΜΟΝΟΘΕΪΣΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
39. ΖωοΦιλία και ΖωοΛατρεία - Φιλόζωος ή Φιλάνθρωπος ;
40. ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (ερμηνευτική και τυπολογική μελέτη)
41. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ ;
42. ΠΑΝΤΑ ΤΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΧΗ ΩΔΙΝΩΝ (μηνύματα - προφητείες - οράσεις)
43. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Για επικοινωνία: ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ ("ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ")
SITE: www.AlkiviadisFiladelfos.com
Τηλ. κινητό: 694 - 49 21 318 # E-MAIL: filadelfos02@hotmail.com
FACEBOOK: [Alkiviadis Tzelepis \(Groups/Filadelfos\)](https://www.facebook.com/AlkiviadisTzelepis)

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ

ΚΑΙ

Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ

"Να εισέλθωμεν εις τα άγια
διά του ΑΙΜΑΤΟΣ του Ιησού,
διά του ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ της σαρκός Αυτού..."

ΙΗΣΟΥΣ: Ο ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ ΜΑΣ και Ο ΜΕΣΙΤΗΣ ΜΑΣ

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

**ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ
ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ
και
Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ
ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ**

**Ι Η Σ Ο Υ Σ:
"Ο ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ ΜΑΣ και ο ΜΕΣΙΤΗΣ ΜΑΣ"**

«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»

© **COPYRIGHT 1992, 2018**

για την Ελληνική γλώσσα:
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ ("ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ")
www.facebook.com/groups/filadelfos

ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΩΤΗ: 01/1992

2η ΕΚΔΟΣΗ ΒΕΛΤΙΩΜΕΝΗ: 01/2018

ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ: 01/2022

ΑΡΧΙΚΟΣ ΤΙΤΛΟΣ:

Ι Η Σ Ο Υ Σ:

Ο ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ ΜΑΣ & Ο ΜΕΣΙΤΗΣ ΜΑΣ

Επιμέλεια έκδοσης και κειμένων,
Computer, Εκτύπωση,
Μοντάζ, Βιβλιοδεσία, Εξώφυλλο:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Τηλ. κινητό & Viber: 694 - 49 21 318

E-MAIL:

filadelfos02@hotmail.com

AlkiviadisTzelepis@yahoo.gr

FACEBOOK:

Alkiviadis Tzelepis (Filadelfos)

SITE:

www.AlkiviadisFiladelfos.com

SKYPE: Filadelfos02

YOUTUBE (5 κανάλια):

Filadelfos Channel 1 & Channel 2

FiladelfosTV - music, Filadelfos FILMS

Κέντρο Ευαγγελίου /Filadelfos

Επιτρέπεται

η αναδημοσίευση αποσπασμάτων μόνον
του παρόντος βιβλίου,
χωρίς αλλοίωση ή μεταβολή του κειμένου,
και με την αναγραφή των ονομάτων
του συγγραφέα και του εκδότη
(Ν.2121/1993, άρθρο 18, παρ.1-2)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 27- 2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κεφάλαιο ΠΡΩΤΟ

«Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ»	05
1. Ο ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΣΤΗΝ Π.ΔΙΑΘΗΚΗ	05
2. Η ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΘΥΣΙΩΝ	07
3. ΤΟ ΑΜΕΤΑΘΕΤΟ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ.....	11
4. ΙΗΣΟΥΣ: Ο «ΜΟΝΟΣ» ΜΕΣΙΤΗΣ ΜΑΣ.....	14
5. ΕΚΚΛΗΣΙΑ: ΛΑΟΣ ΙΕΡΕΩΝ	16

Κεφάλαιο ΔΕΥΤΕΡΟ

ΕΝΑ ΣΥΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ: «ΤΟ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΣΚΙΣΘΗΚΕ»	19
1. ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ.....	19
2. ΙΟΥΔΑΙΟΙ και ΡΩΜΑΙΟΙ	21
3. ΤΟ «ΣΚΙΣΙΜΟ» ΗΤΑΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.....	22
4. ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ.....	24

Κεφάλαιο ΤΡΙΤΟ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ: ΣΕ ΘΕΟ ή ΣΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ;	31
1. ΕΙΔΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΝ	31
2. ΤΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕ Η ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ	35
3. ΤΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕ Η ΜΕΤΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ	37
4. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΥΓΧΩΡΩΝ ΑΜΑΡΤΙΕΣ	40

Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ

ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ ΑΓΙΩΝ και ΑΓΓΕΛΩΝ	45
1. Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ «ΒΑΒΕΛ» ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ	45
2. ΤΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕ Η ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ	47
3. ΤΟ «ΣΩΜΑ» ΤΟΥ ΜΩΨΗ και Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΓΓΕΛΩΝ	49
4. ΜΕΣΙΤΙΚΗ και ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ	53
5. ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ	54
6. ΤΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕ Η ΜΕΤΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ	56
7. Η ΘΕΣΗ ΤΩΝ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ (ζώντων) ΑΓΙΩΝ	57

Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ

ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ ΕΙΚΟΝΩΝ και ΓΛΥΠΤΩΝ	61
1. ΟΙ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ	61
2. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΟΛΙΣΘΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ	67
3. ΟΙ ΜΕΘΟΔΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ	70
4. Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ	72
5. ΟΙ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ	75

Κεφάλαιο ΕΚΤΟ

ΙΗΣΟΥΣ: ΤΟ ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ	77
1. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ: «ΣΩΤΗΡΙΑ»	77
2. ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ	81

Κεφάλαιο ΠΡΩΤΟ

Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ

1. Ο ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ & ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Η Βίβλος, η Αγία Γραφή, χωρίζεται σε 2 μεγάλες κατηγορίες, στην **Παλαιά Διαθήκη** που περιλαμβάνει γεγονότα από τη δημιουργία του κόσμου μέχρι την έλευση του μεσσία Ιησού και στην **Καινή Διαθήκη** που περιλαμβάνει γεγονότα από τη γέννηση του Ιησού μέχρι τη συντέλεια του κόσμου.

Η περίοδος πριν την ανάσταση και την ανάληψη του Ιησού ή πιο ακριβέστερα πριν από την ημέρα της Πεντηκοστής (50 ημέρες μετά την ανάσταση του Ιησού) είναι γνωστή ως η «**ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ**» και επειδή ο νόμος του Θεού δόθηκε στο όρος Σινά στο Μωυσή αποκαλείται και περίοδος του «**Μωυσαϊκού νόμου**». Η περίοδος που αρχίζει μετά την Πεντηκοστή και στην οποία βρισκόμαστε εμείς σήμερα (2η δεκαετία του 21ου αιώνα) ονομάζεται «**ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ**», δηλαδή "περίοδος της χάριτος του Θεού".

Ανάμεσα στις 2 περιόδους, του «Νόμου» και της «Χάριτος», υπάρχει μια μεγάλη και ουσιώδης διαφορά στο λατρευτικό χαρακτήρα, στο πως δηλαδή ο Θεός δέχεται ευπρόσδεκτη λατρεία από τον άνθρωπο, δια μέσου των κεχρισμένων Του. Δεν υπάρχει τίποτα το κοινό ανάμεσα στις 2 οικονομίες και θα το εξηγήσουμε αυτό με λεπτομέρειες, καθόσον το θέμα αυτό είναι ζωτικής σημασίας για την πνευματική πορεία του πιστού.

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, όπου εφαρμοζόταν ο Μωυσαϊκός νόμος, μεσίτες μεταξύ Θεού και ανθρώπων ήταν **μόνον οι ΙΕΡΕΙΣ** και κανένας άλλος, προερχόμενοι από τη φυλή του Λευί, κατά την τάξη του Ααρών. Αποστολή τους ήταν να προσφέρουν θυσίες ζώων για τις αμαρτίες του λαού Ισραήλ (βλ. Εβραίους 1:11, Αριθμοί ΚΗ:3, κλπ.). Ο καθένας, ανάλογα με την οικονομική του ευπορία, προσέφερε για θυσία προς εξιλέωση (κάλυψη) των αμαρ-

τιών του ένα πρόβατο, ή αρνί, ή τρυγόνες ή νεοσσούς, κλπ (βλ. Λευιτικό Ε:7-11) και κατά τη θυσία του ζώου έβαζε τα χέρια του επάνω σε αυτό, στο οποίο μεταβιβάζονταν οι αμαρτίες του και στη συνέχεια ο ιερέας έκανε τη θυσία. Μόνον οι ιερείς μπορούσαν να κάνουν **εξιλέωση των αμαρτιών** του κάθε αμαρτωλού και απαγορευόταν αυστηρά από το νόμο του Θεού η ιερατική μεσιτεία του υπόλοιπου λαού (Διάβασε: Λευιτικό, κεφάλαια Ε/5, ς'/6 και Ις'/16) .

Εκτός από τις παραπάνω θυσίες, που ήταν κάτι το συνηθισμένο στην καθημερινότητα του Εβραίου και αφορούσαν το λαό, μία φορά το χρόνο, κατά την εορτή του Εξιλασμού, η οποία εορταζόταν στις 10 του έβδομου μήνα Τισρί, ο αρχιερέας εισερχόταν μέσα στα "**άγια των αγίων**", για προσφορά υπέρ των αμαρτιών όλου του λαού, αφού πρώτα έκανε προσφορά περί αμαρτίας του εαυτού του, γιατί και ο αρχιερέας, ως λειτουργός του Θεού, ενώπιόν Του ήταν ένας αμαρτωλός. Πριν μπει ο αρχιερέας μέσα στα "**άγια των αγίων**", έβγαζε τα χρυσοποικιλτα ενδύματα που φορούσε και ντυνόταν απλά, με λινά λευκά ενδύματα. Αφού έμπαινε μέσα, κανείς δεν μπορούσε να δει τις κινήσεις του, **γιατί το βαρύ ΚΑΤΑΠΕΣΜΑ έκλεινε πίσω του**. Για όσους δεν γνωρίζουν τι ήταν το "καταπέτασμα" θα το εξηγήσουμε στο 2ο κεφάλαιο. Το μόνο φως που υπήρχε μέσα στα "**άγια των αγίων**", ήταν αυτό που έδιναν τα αναμμένα κάρβουνα του θυμιατηρίου του αρχιερέα. Εκεί ο αρχιερέας έχυne δάκρυα για ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΤΟΥ αμαρτίες και για τις αμαρτίες του ΛΑΟΥ του, ραντίζοντας το ιλαστήριο (σκέπασμα) της Κιβωτού της Διαθήκης με το αίμα της θυσίας του ζώου που είχε θυσιαστεί πιο πριν. Όταν ο ραντισμός γινόταν για έβδομη φορά, τότε ο αρχιερέας γινόταν αποδεκτός από το Θεό και στεκόταν ενώπιόν Του δικαιωμένος και ευτυχής.

Αφού ο αρχιερέας κάνει τον εξιλασμό για το λαό, αποβάλλει τα λευκά απλά ενδύματα, τα οποία δεν επρόκειτο ποτέ να χρησιμοποιηθούν ξανά και εξέρχεται ντυμένος με τη λαμπρή χρυσή ενδυμασία του. Βλέποντάς τον ο λαός έτσι ντυμένο, γνωρίζει ότι ο Θεός αποδέχτηκε τη θυσία του και η αγωνία που είχαν αντικαθίσταται με χαρά, γιατί έχει εξασφαλιστεί για τον χρόνο αυτό, η είσοδος στην παρουσία του Θεού, χάρη στη θυσία αυτή. Αυτό ήταν το διατεταγ-

μένο από το Θεό τελετουργικό της περιόδου της Παλαιάς Διαθήκης, της "Οικονομίας του Νόμου".

Εάν κάποιος από το λαό, ήθελε να πλησιάσει απευθείας το Θεό, **χωρίς τη μεσιτεία των ιερέων**, η κρίση του Θεού ήταν άμεση επάνω του. Παραδείγματα από το Λόγο του Θεού έχουμε πολλά και θα αναφέρουμε 4 χαρακτηριστικές περιπτώσεις:

(α) Όταν ο **Οζά** θέλησε να συγκρατήσει την Κιβωτό της Διαθήκης, που για κάποιο λόγο πήγε να πέσει, ο Θεός τον κτύπησε αμέσως και πέθανε, γιατί μόνο οι ιερείς είχαν το δικαίωμα να την αγγίζουν, γιατί μέσα σε αυτήν ήταν η παρουσία του Θεού.

(β) Όταν ο **βασιλιάς Σαούλ** θέλησε να ενεργήσει το ιερατικό έργο του προφήτη Σαμουήλ και να πλησιάσει το Θεό απευθείας, προσφέροντας ολοκαύτωμα, δέχτηκε την άμεση αποδοκιμασία του Θεού και απορρίφθηκε από τη βασιλεία του (Α' Σαμουήλ ΙΓ:8-14).

(γ) Το ίδιο συνέβηκε και στο **βασιλιά Οζία**, ο οποίος τόλμησε να μπει μέσα στα "άγια" και να προσφέρει θυμίαμα. Ο Θεός τον πάταξε με λέπτρα την ίδια στιγμή μπροστά στους ιερείς και την οποία είχε μέχρι το θάνατό του (βλ. Β' Χρονικών Κς':16-21).

(δ) Στο βιβλίο Αριθμοί, κεφάλαιο Ις'/16, αναφέρεται η περίπτωση 3 νέων, των **Κορέ, Δαθάν και Αβειρών**, οι οποίοι όταν θέλησαν να σφετερισθούν το αρχιερατικό αξίωμα του Μωυσή, η κρίση του Θεού ήταν τρομερή εναντίον τους: *«Και, **ΕΣΧΙΣΘΗ** το έδαφος το υποκάτω αυτών. Και η γη **ΑΝΟΙΞΕ** το στόμα αυτής και **ΚΑΤΕΠΙΝ** αυτούς και τους οίκους αυτών και πάντας τους ανθρώπους τους μετά του Κορέ και πάσαν την περιουσίαν αυτών. Και **ΚΑΤΕΒΗΣΑΝ** αυτοί και πάντα τα αυτών ζώντες εις τον άδην, και η γη εκλείσθη επάνωθεν αυτών και **ΑΦΑΝΙΣΘΗΣΑΝ** εκ μέσου της συναγωγής»* (Αριθμοί, Ις:31-33) .

2. Η ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΘΥΣΙΩΝ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ενώ ο ίδιος ο Θεός στην περίοδο της οικονομίας της Παλαιάς Διαθήκης είχε διατάξει να γίνονται οι θυσίες των ζώων, για την εξιλέωση των αμαρτιών του λαού Του, διαβάζουμε μέσα στο θεόπνευστο Λόγο Του, στην Καινή Διαθήκη ότι *«αδύνατον (είναι) αίμα ταύρων και τράγων **ΝΑ ΑΦΑΙΡΗ** αμαρτίας»* (Εβραίους, κεφ.Ι':4). Δηλαδή,

είναι δυνατόν ο Λόγος του Θεού να φάσκει και να αντιφάσκει; Τη μία να αναφέρει ότι πρέπει να γίνονται θυσίες ζώων για την κάλυψη των αμαρτιών του ανθρώπου και την άλλη να το ανατρέψει, διευκρινίζοντας ότι όσα ζώα (ταύροι, τράγοι, κλπ) και να θυσιαστούν, οι αμαρτίες του ανθρώπου εξακολουθούν να παραμένουν; Όχι ο Θεός δεν αντιφάσκει! Με τις θυσίες των ζώων δεν μπορούσε μεν να γίνει **μόνιμη** εξιλέωση των αμαρτιών, αλλά γινόταν **υπενθύμιση** των αμαρτιών αυτών, όπως διευκρινίζει στο προηγούμενο εδάφιο *«**αλλ' εν αυταίς γίνεται κατ' ενιαυτόν **ανάμνησις** αμαρτιών»*** (Εβραίους, κεφ. Ι':3). Άρα λοιπόν, η υπενθύμιση αυτή, είχε κάποιο ρόλο μέσα στο σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου το οποίο ο Θεός είχε προετοιμάσει "προ καταβολής κόσμου", κάτι άλλο θαυμαστό κρυβόταν πίσω από τις θυσίες αυτές!

Όλο το λατρευτικό μέρος της Παλαιάς Διαθήκης, όπως οι **θυσίες των ζώων**, που ήταν πάντοτε καθαρά ζώα, γιατί θυσία με ακάθαρτα ζώα δεν ήταν αποδεκτή από τον Κύριο, η **μεσιτεία των ιερέων** και η μοναδική το χρόνο **είσοδος του αρχιερέα** μέσα στα "άγια των αγίων", ήσαν **ΤΥΠΟΙ (ΣΚΙΑ) ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ**, που όταν αυτά θα εκπληρωνόντουσαν, τότε θα έπαιαν πλέον οι τύποι και οι προσφορές. Αυτό πολύ χαρακτηριστικά αναφέρεται στο 9ο κεφάλαιο της προς Εβραίους επιστολής (διάβασέ το προσεκτικά):

«(11) Ελθών δε ο Χριστός **αρχιερέυς των ΜΕΛΛΟΝΤΩΝ αγαθών διά της μεγαλητέρας και τελειότερας σκηνης, ουχί χειροποιήτου, τουτέστιν ουχί ταύτης της κατασκευής, (12) **ουδέ δι' αίματος τράγων και μόσχων**, αλλά διά του ιδίου αυτού αίματος, εισήλθεν **ΑΠΑΞ** εις τα άγια, αποκτήσας αιωνίαν λύτρωσιν.**

(13) Διότι εάν το αίμα των ταύρων και τράγων και η σποδός της δαμάλεως ραντίζουσα τους μεμολυσμένους αγιάζη προς την καθαρότητα της σαρκός, **(14) πόσω μάλλον το αίμα του Χριστού**, ο οποίος διά του Πνεύματος του αιωνίου προσέφερον εαυτόν άμωμον εις τον Θεόν, θέλει καθαρίσει την συνειδησίμ σας από νεκρών έργων εις το να λατρεύητε τον ζώντα Θεόν;

(15) Και διά τούτο είναι μεσίτης διαθήκης καινής, ώστε διά του θανάτου, ο οποίος έγινε προς απολύτρωσιν των παραβάσεων επί της πρώτης διαθήκης, λάβωσιν οι κεκλημένοι την επαγγελίαν της αιωνίου κληρονομίας».

Μετά από τα παραπάνω, ερχόμαστε στο κρίσιμο ερώτημα: «Ποιος λοιπόν είναι ο τυπολογικός συμβολισμός των θυσιών και τι πρέπει εμείς να εφαρμόζουμε σήμερα, στην περίοδο της χάρης;» Θα αναφέρουμε τους 3 πιο βασικούς συμβολισμούς:

(1) Η ΘΥΣΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης συμβόλιζε κατά πρώτον τη **μελλοντική θυσία του Ιησού**, του Αρνίου του εσφαγμένου "προ καταβολής κόσμου" (βλ. Εβραίους Θ:26, Αποκάλυψη ΙΓ:8), η οποία όταν θα γινόταν, τότε θα σταματούσαν όλες οι άλλες θυσίες των ζώων, γιατί έληξε πλέον ο τυπολογικός σκοπός τους, εφόσον ο αναμάρτητος Αμνός θυσιάστηκε "**άπαξ**", μία φορά για πάντα. Ενώ οι άλλες θυσίες ήσαν προσωρινές και επαναλαμβάνονταν κάθε φορά που κάποιος αμάρτανε γιατί δεν μπορούσαν να αφαιρέσουν εντελώς την αμαρτία, το αντίθετο συμβαίνει με τη θυσία του Ιησού Χριστού, που είναι αιώνια και το αποτέλεσμα της διαρκές.

(2) Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΧΕΡΙΩΝ του αμαρτήσαντα επάνω στο θυσιαζόμενο ζώο, συμβόλιζε ότι, όποιος πιστέψει και αποδεχτεί τη θυσία του Ιησού Χριστού στο σταυρό του Γολγοθά, ότι ο Ιησούς πέθανε αντί γι' αυτόν, ότι πήρε τη δική του θέση, **τότε όλες οι αμαρτίες του μεταβιβάζονται σε Αυτόν**, τις ρίχνει στα βάθη των θαλασσών και δεν τις θυμάται πια. Στην Παλαιά Διαθήκη, οι αμαρτίες μεταβιβάζονταν στο ζώο, με την επίθεση των χεριών, δια μέσου του επίγειου ιερέα. Στην Καινή Διαθήκη οι αμαρτίες μεταβιβάζονται στον Ιησού με την παράδοση της καρδιάς μας σε Αυτόν και δια μέσου της προσευχής, που γίνεται αποδεκτή από τον ουράνιο αρχιερέα μας. Ο Λόγος του Θεού μας λέγει: «**Εάν τις (ήναι) εν Χριστώ (είναι) ΝΕΟΝ ΚΤΙΣΜΑ** ("καινή κτίσις"/αρχαίο κείμενο)• **τα αρχαία παρήλθον, ιδού, τα πάντα έγιναν ΝΕΑ** ("καινά"/αρχαίο)» (Β' Κορινθίους Ε:17). Ο Ιησούς ΠΕΘΑΝΕ για τις δικές μας αμαρτίες και ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ για τη δική μας δικαίωση ενώπιον του Θεού.

(3) Η ΜΕΣΙΤΕΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ θα τελείωνε μετά τη μοναδική θυσία του άμωμου Αμνού του Θεού, του Ιησού, ο οποίος δεν εισήλθε σε χειροποίητα "άγια των αγίων", όπως εισερχόντουσαν οι αρχιερείς, ούτε πρόσφερε πολλές φορές τον εαυτό Του: «**Διότι ο Χριστός δεν εισήλθεν εις χειροποίητα άγια, αντίτυπα των αληθινών, αλλ' εις αυ-**

τόν τον ουρανόν, διά να εμφανισθή τώρα ενώπιον του Θεού υπέρ ημών• ουδέ διά να προσφέρει πολλάκις εαυτόν, καθώς ο αρχιερεύς εισέρχεται εις τα άγια κατ' ενιαυτόν με ζένον αίμα• διότι έπρεπε τότε πολλάκις να πάθη από καταβολής κόσμου• τώρα δε άπαξ εις το τέλος των αιώνων εφανέρωθη, διά να αθετήση (καταργήσει) την αμαρτίαν διά της θυσίας εαυτού» (Εβραίους Θ:24-26). Πράγματι, όταν ο Ιησούς είπε επάνω στο σταυρό το "**τετέλεσται**" και εξέπνευσε, τότε συνέβηκε κάτι το απίστευτο και απρόσμενο γεγονός για τους Ιουδαίους, **το βαρύ καταπέτασμα του ναού**, που χώριζε τα "άγια" από τα "άγια των αγίων" και που εμπόδιζε την ελεύθερη είσοδο του λαού μέσα στα "άγια των αγίων", εκεί που ήταν η ορατή παρουσία του ίδιου του Θεού, **σχίστηκε στα δύο, από ΕΠΑΝΩ προς τα ΚΑΤΩ** και αυτό δεν συνέβηκε από κάποιο ανθρώπινο χέρι (δηλαδή από ΚΑΤΩ προς τα ΕΠΑΝΩ), αλλά από ενέργεια του ίδιου του Θεού (βλ. Μάρκος ΙΕ:37-38, Ματθαίος ΚΖ:50-54).

Τα άγια των αγίων, εκεί που ήταν η παρουσία του Θεού, ήταν πλέον ανοιχτά για όλους. Τώρα, μπορούσε ο καθένας, από μόνος του, **χωρίς τη μεσιτεία των ιερέων** (και του αρχιερέα) να μπει μέσα στα ουράνια άγια των αγίων και να λατρεύει τον Κύριο των δυνάμεων, αποδεχόμενος απλά ότι η θυσία του Ιησού ικανοποίησε τη θεία δικαιοσύνη, πληρώνοντας Αυτός δια τις δικές του αμαρτίες.

Στο 9ο (Θ') κεφάλαιο της επιστολής προς Εβραίους διαβάζουμε για τα άγια, τα άγια των αγίων, το θυμιατήριο, τη θυσία υπέρ του αρχιερέα, κλπ. Όλα αυτά είχαν τη θέση τους μέσα στο σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου και έπρεπε οι Ιουδαίοι να τα τηρούν. Αυτό όμως δεν θα ήταν για πάντα, αλλά «**μέχρι καιρού διορθώσεως**» (Εβραίους Θ:10). Όταν ο Ιησούς εισήλθε με τη θυσία Του μέσα «**εις χειροποίητα άγια, ΑΝΤΙΤΥΠΑ των αληθινών, εις αυτόν τον ουρανόν**» (Εβραίους Θ:24), τότε διορθώθηκε η κατάσταση και Αυτός είναι ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ο μοναδικός Αρχιερέας μας που μεσιτεύει για μας στο Θεό: «**Διότι είναι ΕΙΣ (ένας) Θεός, ΕΙΣ (ένας) και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός**» (Α' Τιμόθεου Β:5).

Μπορούμε πλέον να μπούμε ελεύθερα στα ουράνια άγια των αγίων, γιατί σχίστηκε το "καταπέτασμα της σάρκας του Ιησού", με τη θυσία Του ανοίχτηκε ο δρόμος προς τον Πατέρα Θεό: «**Έχοντες**

λοιπόν, αδελφοί, παρρησίαν **να εισέλθωμεν εις τα άγια** διά του αίματος του Ιησού, **διά νέας και ζώσης οδοῦ, την οποίαν καθιέρωσεν εις ημάς διά του ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ, τουτέστι της σαρκός αυτού»** (Εβραίους 1':19-20). Πολλές ήταν οι θυσίες των ιερέων και έπρεπε να επαναλαμβάνονται, χωρίς να μπορούν να καταργήσουν (αθετήσουν) την αμαρτία, γιατί οι ίδιοι ήσαν αμαρτωλοί. Η θυσία του Ιησού ήταν ΜΙΑ και ΜΟΝΑΔΙΚΗ. Η Βίβλος λέγει: *«Αλλ' Αυτός, αφού προσέφερε **μίαν** θυσίαν υπέρ αμαρτιών, εκάθησε διαπαντός εν δεξιά του ΘεούΔιότι με **μίαν** προσφοράν ετελειοποίησε διά παντός τους αγιαζομένους»* (Εβραίους 1':12-14).

3. ΤΟ ΑΜΕΤΑΘΕΤΟ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Οι ιερείς στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης ήσαν από τη φυλή του Λευί **κατά την τάξη του Ααρών** (Εβραίους Ζ:11), ενώ ο Ιησούς καταγόταν από τη φυλή του Ιούδα και είναι ο μοναδικός ΙΕΡΕΑΣ (μεσίτης) και ΑΡΧΙΙΕΡΕΑΣ μας **κατά την τάξη Μελχισεδέκ**. Η Λευιτική ιεροσύνη καταργήθηκε και ο Ιησούς έχει το "αμετάθετον" της ιεροσύνης. Ενώ στην περίοδο του νόμου η ιεροσύνη μετατίθετο από ιερέα σε ιερέα λόγω θανάτου, τώρα στην περίοδο της Καινής Διαθήκης που εμείς ζούμε, ο Ιησούς έχει το αμετάθετο της ιεροσύνης, **γιατί δεν είναι νεκρός**, ώστε να χρειάζεται κάποιος άλλος να πάρει τη θέση του, **αλλά αναστήθηκε**, ζει αιώνια και είναι ο μοναδικός αρχιερέας μας και μεσίτης μας. Στην επιστολή προς Εβραίους διαβάζουμε:

«Διότι ούτος ο Μελχισεδέκ, βασιλεύς Σαλήμ, ιερέυς του Θεού του Υψίστου, όστις συνήνησε τον Αβραάμ επιστρέφοντα από της καταστροφής των βασιλέων και ηυλόγησεν αυτόν, εις ον ο Αβραάμ εχώρισε και δέκατον από πάντων των λαφύρων, όστις πρώτον μεν ερμηνεύεται βασιλεύς δικαιοσύνης, έπειτα δε βασιλεύς Σαλήμ, το οποίον είναι βασιλεύς ειρήνης, απάτωρ, αμήτωρ, αγενεαλόγητος, μη έχων μήτε αρχήν ημερών μήτε τέλος ζωής, αλλ' αφωμοιωμένος με τον Υιόν του Θεού, μένει ιερέυς πάντοτε...» (Εβραίους Ζ/7:1-3)

Μέσα στη Βίβλο ο μόνος που είναι απάτωρ, αμήτωρ, αγενεαλόγητος, που δεν έχει αρχή και τέλος ζωής είναι ο Θεός, ο Κύριος του ουρανού και της γης, ο δημιουργός του σύμπαντος. Στην προς

Εβραίους επιστολή βλέπουμε ότι και ο ιερέας Μελχισεδέκ που συνάντησε ο Αβραάμ και τον ευλόγησε, έχει τις ίδιες ιδιότητες με το Θεό και μάλιστα όπως το ερμηνεύει ο Ν.Βάμβας "φαίνεται" ότι τον ταυτίζει με τον Υιό Του. Ο Μελχισεδέκ στην Παλαιά Διαθήκη αναφέρεται μόνο σε 2 περιπτώσεις: Στην 1η περίπτωση είναι που συναντήθηκε με τον Αβραάμ και αυτό αναφέρεται στη Γένεσις ΙΔ: 18-20, όπου γράφει: *«Και ο Μελχισεδέκ βασιλεύς Σαλήμ, έφερεν έξω άρτον και οίνον· ήτο δε ιερέυς του Θεού του Υψίστου. Και ευλόγησεν αυτόν και είπεν, Ευλογημένος ο Άβραμ παρά του Θεού του Υψίστου, όστις έκτισε τον ουρανόν και την γήν· και ευλογητός ο Θεός ο Υψιστος όστις παρέδωκε τους εχθρούς σου εις την χείρα σου. Και Άβραμ έδωκεν εις αυτόν **δέκατον από πάντων**»*. Ο Μελχισεδέκ ήταν ιερέας του ύψιστου ύψιστου Θεού και βασιλιάς της πόλης Σαλήμ, που είναι η Ιερουσαλήμ. Ο Αβραάμ όταν συναντήθηκε με τον ιερέα και βασιλιά Μελχισεδέκ, αυτός ως ιερέας τον ευλόγησε και ο Αβραάμ του πρόσφερε το δέκατο από όλα τα υπάρχοντά του.

Στη 2η περίπτωση αναφέρεται στον Ψαλμό ΡΙ/110:4 *«Ωμοσεν ο Κύριος και δεν θέλει μεταμεληθή, συ είσαι ιερέυς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ»*. Εδώ αναφέρεται στην προφητική διακονία του Μεσσία, γιατί στο 1ο εδάφιο λέγει: *«Είπεν ο Κύριος (Γιάχβε) προς τον Κύριόν μου (Αδονάι), Κάθου εκ δεξιών μου, εωσού θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου»*. Ο πρώτος Κύριος που μιλάει είναι ο Πατέρας Θεός, ο Γιάχβε και ο δεύτερος Κύριος στον οποίο αναφέρεται προφητικά είναι ο Υιός Του, ο Αδονάι. Στο εδάφιο 4 λέγει ο Πατέρας στον Υιό *«συ είσαι ιερέυς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ»*. Αυτό σημαίνει πως όταν ο Ιησούς θα γεννιόταν, θα εκτελούσε την αποστολή για την οποία θα ερχόταν και όταν θα ανασταίνόταν, θριαμβευτής πλέον, θα γινόταν ο μόνος μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων. **"Μεσίτης"** σημαίνει ότι θα ήταν **"ιερέας"**, θα ασκούσε το ιερατικό λειτουργήμα και θα ήταν ιερέας του ύψιστου Θεού κατά την τάξη το Μελχισεδέκ (Εβραίους, κεφ.Ε/5) και όχι κατά την τάξη του Ααρών, τη Λευιτική ιεροσύνη, η οποία καταργήθηκε με τη δική Του θυσία, όταν επάνω στο σταυρό του Γολγοθά είπτε το *«τετέλεσται»* και το καταπέτασμα του επίγειου ναού σχίστηκε από πάνω προς τα κάτω (Ματθαίος ΚΖ:51).

Θα πρέπει να αναφερθούμε στη διαφορά μεταξύ της "ιερατικής τάξης του Μελχισεδέκ" και της "ιερατικής τάξης του Ααρών", του Λευιτικού ιερατείου. Μετά τον κατακλυσμό στην εποχή του Νώε, ο ίδιος ο Θεός ήταν που έχριε τους ιερείς, μέχρι που αργότερα έγινε η Λευιτική ιεροσύνη, αφού ο Θεός έδωσε στο Μωυσή το νόμο Του. Ιερέας, κατά την τάξη Μελχισεδέκ, ήταν και ο Ιοθόρ, ο πενθερός του Μωυσή (Έξοδος Γ:1). Στο Λευιτικό ιερατείο για να γίνει κάποιος ιερέας, έπρεπε να έχει σχέση με τις ρίζες της οικογένειας, να είναι δηλαδή γεννημένος σε Λευιτική οικογένεια, αλλιώς δεν μπορούσε να γίνει ιερέας, θα λέγαμε σήμερα ότι υπήρχε κληρονομική διαδοχή. Αντίθετα, η ιερατική τάξη του Μελχισεδέκ δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με τις γενεαλογίες, γι' αυτό και οι ιερείς κατά την τάξη του Μελχισεδέκ, έχουν το χαρακτηριστικό του *«απάτωρ, αμήτωρ, αγενεαλόγητος*, δεν υπήρχε η κληρονομική διαδοχή.

Ο Ιησούς κατά σάρκα, καταγόταν από τη **φυλή του Ιούδα**, από το γένος και τη ρίζα του Δαβίδ και εφόσον δεν καταγόταν από την ιερατική **φυλή του Λευί**, για τους Ιουδαίους συμπατριώτες Του ήταν ένας απλός (λαϊκός) άνθρωπος, που δεν μπορούσε σε καμιά περίπτωση να ασκήσει το ιερατικό λειτούργημα: *«Επειδή είναι πρόδηλον ότι **εξ Ιούδα** ανέτειλεν ο Κύριος ημών, εις την οποίαν φυλήν ο Μωϋσής ουδέν περί ιερωσύνης ελάλησε. Και περισσότερον έτι κατάδηλον είναι, διότι κατά την ομοιότητα του Μελχισεδέκ εγείρεται άλλος ιερέυς...»* (Εβραίους Ζ/7:14-15). Ο Θεός κατήγγησε τη Λευιτική ιεροσύνη, στην οποία **δεν υπήρχε** "τελειότης", για να συστήσει μια ανώτερη ιεροσύνη που να μοιάζει με την ιεροσύνη κατά την τάξη του Μελχισεδέκ και ο Ιησούς σαν αρχιερέας να είναι *«ανωτέρας διαθήκης εγγνητής»* και αρχιερέας για ΠΑΝΤΑ.

Οι Λευίτες ιερείς ελάμβαναν το ιερατικό αξίωμα **κληρονομικά** και έπρεπε να ανήκουν στη φυλή του Λευί. Ο Ιησούς, ανήκε στη φυλή του Ιούδα, για την οποία ο Μωυσής τίποτε δεν είπε για ιεροσύνη και έγινε ιερέας κατά την τάξη του Μελχισεδέκ με τη δική Του θυσία: *«Διότι κατά την ομοιότητα του Μελχισεδέκ εγείρεται "άλλος" ιερέυς...»* (Εβραίους Ζ/7:15). Η λέξη "άλλος" στο αρχαίο κείμενο είναι "έτερος", που σημαίνει ότι θα είναι "έτερος ιερέας", που δεν θα έχει καμιά σχέση με το Λευιτικό ιερατείο.

Οι Λευίτες ιερείς **δεν ορκίζονταν** για να αναλάβουν τα ιερατικά τους καθήκοντά, ενώ ο Ιησούς έγινε ιερέας για πάντα με ορκωμοσία: *«Διότι εκείνοι έγειναν ιερείς χωρίς ορκωμοσίας, ούτος δε μετά ορκωμοσίας διά του λέγοντος προς αυτόν· Ωμοσε Κύριος, και δεν θέλει μεταμεληθή· Συ είσαι ιερέυς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ»* (Εβραίους Ζ/7:21).

Ήδη αναφέραμε παραπάνω ότι: **(α)** Η Λευιτική ιεροσύνη, έπρεπε να έχει πολλούς ιερείς, γιατί **εμποδιζόντουσαν από το θάνατο**, ενώ ο αναστημένος Ιησούς Χριστός όμως έχει για πάντα το αμετάθετο της ιεροσύνης (Εβραίους Ζ:23-25), και **(β)** Οι Λευίτες ιερείς, επειδή και οι ίδιοι ενώπιον του Θεού, ήσαν αμαρτωλοί, έπρεπε **να προσφέρουν θυσία και για τον εαυτό τους**, πριν μπουν μέσα στα επίγεια άγια των αγίων. Ο Κύριος Ιησούς όμως, όσιος και αναμάρτητος, δεν είχε ανάγκη να προσφέρει κάθε ημέρα θυσία, γιατί πρόσφερε "άπαξ" τον εαυτό Του δίκαιος υπέρ των αδίκων, όπου μπήκε μέσα στα επουράνια αχειροποίητα άγια των αγίων (Εβραίους Ζ:26-27).

Ο Μελχισεδέκ είναι ο "τύπος" και σαν τύπος **είναι αφομοιωμένος με τον Υιό του Θεού** (που είναι το "αντίτυπο") **και μένει ιερέας για πάντα**. Φυσικά ο Μελχισεδέκ, ως θνητός άνθρωπος πέθανε, αλλά επειδή είναι τύπος της αμετάθετης ιεροσύνης του Μεσσία, δεν καταγράφεται ο θάνατός του μέσα στη Βίβλο, για να ταιριάξει στην τυπολογία. Δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι η Παλαιά Διαθήκη είναι γεμάτη από τύπους, μέσα στους οποίους κρύβεται η εκπλήρωσή τους στην Καινή Διαθήκη όπου ο Θεός μίλησε *«εν Υιώ»*, μίλησε μέσα από τον Υιό Του (Εβραίους Α/1:1-3).

4. ΙΗΣΟΥΣ: Ο ΜΟΝΟΣ ΜΕΣΙΤΗΣ ΜΑΣ

Ο Ιησούς Χριστός τώρα είναι ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ Αρχιερέας μας και Μεσίτης μας στον ουρανό, είναι ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ δρόμος που οδηγεί στην παρουσία του Θεού: *«Διότι (είναι) ΕΙΣ Θεός, ΕΙΣ και ΜΕΣΙΤΗΣ Θεού και ανθρώπων, ΑΝΘΡΩΠΟΣ Χριστός Ιησούς»* (Α' Τιμόθεου Β:5). Γι' αυτό, τώρα ο Ιησούς *«δύναται και να σώζη ΕΝΤΕΛΩΣ τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι' Αυτού, ζων πάντοτε δια να μεσιτεύση υπέρ αυτών»* (Εβραίους Ζ:25 /βλέπε Η:6, Θ:15, ΙΒ:24). Το "ΕΙΣ" (ένας) που αναφέρει ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού, είναι

απόλυτο αριθμητικό, που σημαίνει ότι δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να υπάρξει "άλλος" μεσίτης

Ο καθένας τώρα προσεύχεται μόνος του και επικοινωνεί απευθείας με το Θεό, χωρίς τη μεσολάβηση ειδικής τάξης ιερέων, όπως γινόταν στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης και ότι ζητήσει στο όνομα του Ιησού Χριστού, του μεσίτη του, θα το λάβει: «*Εάν τις αμαρτήση, έχομεν ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΝ προς τον Πατέρα, τον Ιησοῦν Χριστόν τον δίκαιον, και Αυτός* (όχι κάποιος άλλος) *είναι ιλασμός περί των αμαρτιών ημών*» (Α' Ιωάννου Β:1 /βλ. Ματθαίος ΙΑ:28 /Ιωάννης Γ:9, ΙΔ:6,13-14, ΙΕ:16, ΙΖ:23 /Εβραίους Δ:14-16). Ο απ. Πέτρος διακήρυξε: «*Και δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου σωτηρία, διότι ΟΥΤΕ ΟΝΟΜΑ άλλο είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, δια του οποίου πρέπει να σωθούμε*» (Πράξεις Δ:12). Εδώ ο Πέτρος, που είχε μαθητεύσει στον Ιησού, με σαφή και κατηγορηματικό τρόπο επισημαίνει ότι το ΜΟΝΟ ΟΝΟΜΑ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ είναι του ΙΗΣΟΥ, γιατί μόνο αυτό το όνομα δόθηκε από τον ουρανό και κανένα άλλο: ΕΝΑ όνομα και ΕΝΑΣ μεσίτης. Η πρώτη αποστολική εκκλησία είχε επίγνωση για τη ΔΥΝΑΜΗ και την ΕΞΟΥΣΙΑ που έχει το παντοδύναμο όνομα του Ιησού:

(1) Όλη Η ΕΞΟΥΣΙΑ στον ουρανό και στη γη ΔΟΘΗΚΕ από τον Πατέρα στον Υιό. Αυτό σημαίνει ότι πηγαίνουμε να ζητήσουμε οτιδήποτε από **Αυτόν, που ΕΧΕΙ την εξουσία** (Ματθ.ΚΗ:19).

(2) Ο Ιησούς είναι ο μόνος ΜΕΣΙΤΗΣ μεταξύ Θεού και ανθρώπων. Άρα πηγαίνουμε για τα αιτήματά μας, **απευθείας** στο μεσίτη μας, γιατί σε αντίθετη περίπτωση, εάν πηγαίνουμε απευθείας στον Πατέρα, τότε Τον παραμερίζουμε σαν μεσίτη, Τον καταργούμε από αυτή τη θέση και αθετούμε τη θυσία Του.

(3) Ότι και εάν «**ΠΡΑΤΤΟΥΜΕ ΕΝ ΛΟΓΩ ή ΕΝ ΕΡΓΩ**» πρέπει να το κάνουμε πάντοτε «**εν τω ονόματι**» του Ιησού. «Όνομα» σημαίνει «ιδιότητα» και ο Ιησούς ήρθε με την ιδιότητα του ΜΕΣΙΤΗ και όταν θέλουμε κάτι από τον Πατέρα, απευθυνόμαστε στο μόνο μεσίτη μας, τον Ιησού, γιατί σε Αυτόν δόθηκε «**ΠΑΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ εν ουρανό και επί γης**» (Ματθαίος ΚΗ:19). Ο Παύλος γράφει: «*Ευχαριστούντες πάντοτε υπέρ πάντων εις τον Θεόν και Πατέρα ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού..*» (Εφεσίους Γ:14). Ο Ιησούς είπε: «*Εν*

τω ονόματι ΜΟΥ θέλουσιν εκβάλλει δαιμόνια...» (Μάρκος Ιζ':16-18) και οι απόστολοι εφάρμοζαν την εντολή αυτή, προσευχόμενοι ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ στον Ιησού (βλέπε: Πράξεις Γ/3:6, Ζ/7:59, Θ/9:1-18, Ιζ'/16:18).

(4) Το όνομα του ΙΗΣΟΥ τρέμει και φοβάται ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ, γι' αυτό και προσπαθεί να **σβήσει το όνομα αυτό από τον τρόπο προσευχής μας**, ώστε να μη γίνεται απευθείας στον Ιησού, γιατί αυτό είναι η νίκη μας.

(5) Το όνομα του ΙΗΣΟΥ είναι το «**όνομα το υπέρ παν όνομα**» και είναι: Η ΣΩΤΗΡΙΑ μας από την αιώνια απώλεια, η ΘΕΡΑΠΕΙΑ του σώματός μας από αρρώστιες και η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ μας από τα δεσμά των πονηρών δυνάμεων.

5. **ΕΚΚΛΗΣΙΑ: ΛΑΟΣ ΙΕΡΕΩΝ**

Στην περίοδο των πρώτων αποστολικών χρόνων βλέπουμε πολύ καθαρά ποια ήταν η οργάνωση και η λειτουργία της εκκλησίας. Δεν υπάρχει πλέον «ειδική τάξη ιερέων», **αλλά ΟΛΟΙ οι αναγεννημένοι πιστοί είναι ενώπιον του Θεού ΙΕΡΕΙΣ**. Η εκκλησία του Ιησού είναι «λαός ιερέων». Η εκκλησία προσεύχεται (μεσιτεύει) για τον αμαρτωλό κόσμο. Η Γραφή το διακηρύσσει καθαρά: «*Και σεις, ως λίθοι ζώντες, οικοδομείσθε οίκον πνευματικός, ιεράτευμα άγιο, διά να προσφέρητε πνευματικής θυσίας, ευπροσδέκτους εις τον Θεόν διά Ιησού Χριστού ...Σεις όμως (είσθε) γένος εκλεκτόν, βασιλείον ιεράτευμα, έθνος άγιον, λαός τον οποίον απέκτησε ο Θεός...*» (Α' Πέτρου Β:5-9). Στην Αποκάλυψη Α:6 διαβάζουμε ότι ο Ιησούς έκανε όλους τους πιστούς «**βασιλείαν, ΙΕΡΕΙΣ τω Θεώ και Πατρί αυτού**» (αρχ. κείμενο). Η εκκλησία είναι «**βασιλείο ιεράτευμα**».

Ο λαός του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη (περίοδος του νόμου) ήταν υπό την πνευματική εξουσία των **ιερέων** από τη φυλή του Λευί, κατά την τάξη του Ααρών. Τώρα, στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, κεφαλή (=εξουσία) του σώματος της εκκλησίας είναι ο ίδιος ο **Ιησούς Χριστός**, είναι ο μόνος μεσίτης και αρχιερέας από τη φυλή του Ιουδα, κατά την τάξη του Μελχισεδέκ και διοικεί το σώμα Του με τα **χαρίσματα** που έχει δώσει. Σήμερα η εκκλησία έχει **αποστόλους, προφήτες, ποιμένες, ευαγγελιστές και διδασκάλους** (βλ. Εφεσίους Δ:7-13, Ρωμαίους ΙΒ:6-8, κλπ.) και αυτή είναι η

οργάνωση της εκκλησίας Του, χωρίς όμως όλοι αυτοί να αποτελούν «**ειδικό ιερατείο**».

Εκτός από τα παραπάνω **5** χαρίσματα, που είναι κυρίως για την πνευματική ηγεσία της εκκλησίας, το Πνεύμα του Κυρίου έχει δώσει στο λαό Του άλλα **9** χαρίσματα που είναι για όλο το σώμα της εκκλησίας και όχι μόνο για τους υπεύθυνους, τα οποία διακρίνονται σε **3** κατηγορίες χαρισμάτων (Α΄ Κορινθίους 1Β:4-11): **Χαρίσματα ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ** (λόγος σοφίας, λόγος γνώσεως και διακρίσεις πνευμάτων). **Χαρίσματα ΔΥΝΑΜΗΣ** (ενέργειες θαυμάτων, πίστη και χαρίσματα ιαμάτων), **Χαρίσματα ΟΜΙΛΙΑΣ** (προφητεία, είδη γλωσσών και ερμηνεία γλωσσών). Αυτή είναι η οργάνωση και η λειτουργία της εκκλησίας στην περίοδο της χάρης, στην μετά Χριστό περίοδο. Όλοι οι πιστοί είναι "βασιλείο ιεράτευμα" με μοναδικό αρχιερέα και μεσίτη τον αναστημένο και ένδοξο Ιησού. **Η εκκλησία σήμερα δεν διοικείται από ιερατείο**, γιατί το "καταπέτασμα" σκίστηκε!

Πολλοί, που δεν γνωρίζουν το Λόγο του Θεού, ταυτίζουν τον ΠΟΙΜΕΝΑ της Καινής Διαθήκης με τον ΙΕΡΕΑ της Παλαιάς Διαθήκης και έτσι δικαιολογούν την ύπαρξη των σημερινών ιερέων. Υπάρχει ουσιώδης διαφορά μεταξύ των 2 όρων, μεταξύ των 2 αυτών κατηγοριών: **Η υπηρεσία του ΙΕΡΕΑ**, ήταν να εκτελεί πάντοτε μεσιτικό ρόλο μεταξύ του αμαρτωλού ανθρώπου και του Θεού, δια μέσου των θυσιών των ζώων, ώστε να έχει άφεση των αμαρτιών του ή πιο συγκεκριμένα να έχει "**κάλυψη**" των αμαρτιών του (και όχι εξάλειψη), γιατί ο ιερέας και κανένας άλλος άνθρωπος δεν μπορούσε να εξαλείψει την ανθρώπινη αμαρτία. **Η υπηρεσία του ΠΟΙΜΕΝΑ**, δεν είναι σε καμιά περίπτωση μεσιτική, γιατί ποιμαίνει πιστούς, που έχουν **ήδη** λυτρωθεί και οι αμαρτίες τους έχουν **ήδη** σβηστεί, έχοντας προσκαλέσει οι ίδιοι, απευθείας, το μόνο μεσίτη στη ζωή τους, τον Ιησού, αναγνωρίζοντας ότι Αυτός πήρε τη δική τους θέση, φορτώθηκε Αυτός τις αμαρτίες τους.

Μέσα στην Καινή Διαθήκη συναντάμε τους όρους "ιερεύς", "ιερείς" και "ιεράτευμα" συνολικά **29 φορές**, από τις οποίες οι **19** περιπτώσεις αφορούν τους ιερείς της Παλαιάς Διαθήκης, δηλ. της περιόδου πριν από τον Ιησού Χριστό, η **1** περίπτωση αφορά ειδωλολάτρες ιερείς (Πράξεις 1Δ:13), οι **4** περιπτώσεις αφορούν τον Ιη-

σού, ως ιερέα και αρχιερέα κατά την τάξη του Μελχισεδέκ (βλ. Εβραίους 2:11,15,17,21) και τέλος **5** περιπτώσεις αφορούν, όχι άτομα μεμονωμένα, αλλά την εκκλησία του Ιησού σαν σύνολο, από τις οποίες οι 2 περιπτώσεις αναφέρονται στην επιστολή Α' Πέτρου Β:5, 9 (η εκκλησία παρουσιάζεται ως «**βασιλείο ιεράτευμα**», δηλαδή ως «**λαός ιερέων**») και οι 3 περιπτώσεις αναφέρονται στην Αποκάλυψη, όπου όλοι οι άγιοι, οι πιστοί που λυτρώθηκαν με τη θυσία του άμωμου Αμνού, του Ιησού Χριστού, είναι **ιερείς και βασιλείς** του ύψιστου Θεού (βλ. Αποκάλυψη Α:6, Ε:10, Κ:6).

Οι απόστολοι και όλοι οι πιστοί της πρώτης εκκλησίας δεν ήταν «ιερείς» με τη μορφή που γνωρίζουμε σήμερα, ήταν απλοί (λαϊκοί) άνθρωποι, που εκτός από το κήρυγμα του Λόγου του Θεού έκαναν καθημερινές ασχολίες για βιοποριστικό επάγγελμα. **Ο απ. Πέτρος** ήταν ψαράς και νυμφευμένος και όλοι γνωρίζουν ότι σε κάποια περίπτωση ο Ιησούς προσευχήθηκε για τη θεραπεία της πεθεράς του που είχε πυρετό (βλ. Ματθαίος Η:14-15, Μάρκος Α:30, Λουκάς Δ:38-39). **Ο απ. Παύλος** ήταν σκηνοποιός και όταν είχε πάει στην Κόρινθο, ήρθε σε επαφή με τους ομοεθνείς του Ακύλα και Πρίσκιλλα και επειδή «**ήτο ομότεχνος, έμνε παρ' αυτοίς και ειργάζετο· διότι ήσαν σκηνοποιοί την τέχνην**» (Πράξεις 1Η:3).

Όταν αργότερα οι απόστολοι προσευχήθηκαν και έχρισαν επτά **διάκονους**, αυτοί δεν αποτελούσαν ειδική τάξη ιερέων, όπως σήμερα ταυτίζουν τους "διακόνους" με τους κατώτερους κληρικούς, αλλά ήταν απλοί «τραπεζοκόμοι», υπηρετούσαν στα κοινά τραπέζια, όλους όσους είχαν ανάγκη (βλ. Πράξεις κεφ. 6°). Η σημερινή οργάνωση της κατεστημένης ανά τον κόσμο εκκλησίας (Ορθόδοξης, Καθολικής, κλπ) με το ιερατείο της, είναι αποτέλεσμα της πολιτικής που εφάρμοσε ο Μέγας Κωνσταντίνος από το 313 μ.Χ. και μετά. Η εκκλησία έκτοτε συμβιβάστηκε με τον κόσμο, έχασε την πνευματική της δύναμη που είχε στους πρώτους αιώνες και αργότερα έφτασε στο σημείο κάθε γνήσιο παιδί του Θεού να το θανατώνει σαν αιρετικό στο «όνομα» του Χριστού (σκοτεινοί αιώνες).

Κεφάλαιο ΔΕΥΤΕΡΟ

ΕΝΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ: ΤΟ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΣΚΙΣΤΗΚΕ

1. ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

Το δράμα της σταυρικής θυσίας του Ιησού Χριστού έχει άμεση σχέση με δύο τόπους. Ο ένας τόπος είναι **ΕΞΩ** από τα τείχη της Ιερουσαλήμ και ονομάζεται **Γολγοθάς** ή **Κρανίου τόπος**, όπου ο Ιησούς σταυρώθηκε. Ο άλλος τόπος είναι **ΜΕΣΑ** στα τείχη της Ιερουσαλήμ και είναι ο **Ναός**, τον οποίο αρχικά είχε κτίσει ο βασιλιάς Σολομών και μέσα στο Ναό ήταν τα "άγια των αγίων", τα οποία χωρίζε από τα "άγια" ένα βαρύ **καταπέτασμα**, για το οποίο θα αναφερθούμε στη συνέχεια.

Οι δύο αυτοί τόποι (Γολγοθάς και Ναός) είναι στενά συνδεδεμένοι μέσα στο σχέδιο του Θεού για τη λύτρωση του ανθρώπου. Όταν ο Ιησούς εξέπνευσε και παρέδωσε το πνεύμα Του στον Πατέρα Θεό, συνέβησαν μερικά εκπληκτικά γεγονότα, τα οποία έδειχναν ότι ο θάνατος εκείνου, που ήταν επάνω στο σταυρό (εγκληματίας για τους πολλούς), δεν ήταν θάνατος κάποιου απλού ανθρώπου, αλλά ήταν ο θάνατος **Εκείνου** που ήρθε στον κόσμο για να προσφέρει οικειοθελώς τη ζωή Του και το αίμα Του για να σωθεί ο αμαρτωλός άνθρωπος, που ήταν δέσμιος του Διαβόλου και των πονηρών σκοτεινών δυνάμεών του.

Το πρώτο και εξαιρετικής σημασίας γεγονός, από όλα τα γεγονότα που συνέβησαν, είναι ότι, ενώ ο Ιησούς πεθαίνει **ΕΞΩ** στο **Γολγοθά**, έξω από την Ιερουσαλήμ, **ΜΕΣΑ** στο **Ναό** συμβαίνει κάτι που για τους Ιουδαίους ήταν συγκλονιστικό, φοβερό και ταυτόχρονα τραγικό, κάτι που θα τους ανάγκαζε να αλλάξουν τον τρόπο λατρείας τους προς το Θεό, κάτι που για αιώνες δεν είχε συμβεί και τώρα που συνέβηκε, τους κατέλαβε τρόμος και ταραχή, δεν

ήξεραν πως να χειριστούν την κατάσταση. Τι συνέβηκε που τους ιερείς κατέλαβε τρόμος; **ΤΟ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΣΚΙΣΤΗΚΕ ΣΤΑ ΔΥΟ, ΑΠΟ ΠΑΝΩ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ.** Το θαυμαστό αυτό γεγονός το αναφέρουν στα ευαγγέλια τους, εκτός από τον Ιωάννη, οι άλλοι 3 ευαγγελιστές (Ματθαίος, Μάρκος, Λουκάς), σαν το πρώτο και το βασικό από όλα τα άλλα γεγονότα που συνέβησαν:

(α) **ΜΑΡΚΟΣ ΙΕ:37-39**

«Ο δε Ιησούς, εκβαλών φωνήν μεγάλην, εξέπνευσε. **Και το ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ του ναού εσχίσθη εις δύο από άνωθεν έως κάτω.** Ιδών δε ο εκατόνταρχος ο παριστάμενος απέναντι αυτού ότι ούτω κράζας εξέπνευσεν, είπεν· Αληθώς ο άνθρωπος ούτος ήτο Υιός Θεού».

(β) **ΛΟΥΚΑΣ ΚΓ:44-46**

«Ητο δε ως έκτη ώρα και έγινε σκότος εφ' όλην την γην έως ώρας εννάτης, και εσκοτίσθη ο ήλιος και **εσχίσθη εις το μέσον το ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ του ναού·** και φωνάζας με φωνήν μεγάλην ο Ιησούς είπε· Πάτερ, εις χείρας σου παραδίδω το πνεύμά μου· και ταύτα ειπών εξέπνευσεν».

(γ) **ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΚΖ:50-54**

«Ο δε Ιησούς **πάλιν** κράζας μετά φωνής μεγάλης, **αφήκε το πνεύμα.** Και ιδού, **το ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ του ναού εσχίσθη εις δύο από άνωθεν έως κάτω,** και η **ΓΗ** εσεισθη και αι **ΠΕΤΡΑΙ** εσχίσθησαν, και τα **ΜΝΗΜΕΙΑ** ηνοιχθησαν και πολλά σώματα των κεκοιμημένων αγίων **ανέστησαν, και εξελθόντες εκ των μνημείων μετά την ανάστασιν αυτού εισήλθον εις την αγίαν πόλιν και ενεφανίσθησαν εις πολλούς.** Ο δε εκατόνταρχος και οι μετ' αυτού φυλάττοντες τον Ιησούν, **ιδόντες τον σεισμόν και τα γενόμενα, εφοβήθησαν σφόδρα, λέγοντες· Αληθώς Θεού Υιός ήτο ούτος».**

Ο Ματθαίος, αν και κάνει πληρέστερη περιγραφή των γεγονότων, αναφέροντας ακόμα και ανάσταση νεκρών, κάτι που ήταν ένα εξαιρετικά εντυπωσιακό γεγονός, παρ' όλα αυτά προτάσσει σαν το πιο σημαντικό γεγονός που συνέβηκε **το σκίσιμο του καταπετάσματος**, ενώ την ανάσταση των νεκρών την τοποθετεί στο τέλος. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Ματθαίος ήταν Εβραίος και σαν Εβραίος ακολουθεί αυτή τη σειρά αυτή, γιατί αυτό που συνέβηκε

ήταν συγκλονιστικό και για τον ίδιο, κάτι που για έναν Έλληνα ή ένα Ρωμαίο θα ήταν ένα αδιάφορο γεγονός:

- (1) **Το ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ του Ναού σκίστηκε** (πρώτο)
- (2) **Η ΓΗ σείστηκε.**
- (3) **Οι ΠΕΤΡΕΣ σκίστηκαν**
- (4) **ΤΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ανοίχτηκαν** (τελευταίο)

Η ανάσταση των νεκρών, παρ' όλο που από μόνο του είναι ένα εκπληκτικό γεγονός, αναφέρεται μόνο από τον Ματθαίο, ενώ το σκίσιμο του καταπετάσματος αναφέρεται και από τους 3 θεόπνευστους συγγραφείς των ευαγγελίων και η λεπτομέρεια που αναφέρουν (όπως θα δούμε στη συνέχεια) είναι ότι το καταπέτασμα δεν σκίστηκε **από κάτω προς τα πάνω**, δηλαδή να το έσκισε κάποιο ανθρώπινο χέρι (με ένα σπαθί για παράδειγμα), αλλά σκίστηκε όταν έγινε ο σεισμός *«από ΑΝΩΘΕΝ έως ΚΑΤΩ»*, χωρίς όμως αυτό να είναι αποτέλεσμα του σεισμού, δεν το έσκισε ο σεισμός, απλά τα 4 παραπάνω γεγονότα συνέβησαν ταυτόχρονα και αυτό έχει την πνευματική του σημασία, όπως θα εξηγήσουμε.

2. ΙΟΥΔΑΙΟΙ και ΡΩΜΑΙΟΙ

Τα δραματικά γεγονότα που συνέβησαν ΜΕΣΑ και ΕΞΩ της Ιερουσαλήμ, τα παρακολούθησαν 2 κατηγορίες ανθρώπων, οι Ρωμαίοι και οι Ιουδαίοι, των οποίων η αντίδραση ήταν διαφορετική:

ΡΩΜΑΙΟΙ: Ήσαν ο εκατόνταρχος και οι στρατιώτες του, που κατ' εντολή του Πιλάτου σταύρωσαν τον Ιησού. Οι άνθρωποι αυτοί, όταν είδαν το **σεισμό** και **τα άλλα γεγονότα** που ακολούθησαν, παρ' όλο που ήσαν σκληραγωγημένοι φοβήθηκαν πάρα πολύ, ο δε εκατόνταρχος ομολόγησε *«αληθώς ο άνθρωπος ούτος ήτο Υιός Θεού»*. Το σκίσιμο του καταπετάσματος ήταν για τους Ρωμαίους ειδωλολάτρες ένα αδιάφορο και ασήμαντο γεγονός, αλλά για τους μονοθεϊστές Εβραίους ήταν κάτι το συνταρακτικό.

ΙΟΥΔΑΙΟΙ: Για τους Ιουδαίους το σημαντικότερο γεγονός δεν ήταν, ούτε ο **σεισμός**, ούτε οι **πέτρες** που σκίστηκαν, ούτε οι **αναστημένοι** άγιοι, αλλά ήταν το **σκίσιμο του καταπετάσματος**. Μπορούμε με τη φαντασία μας να βρεθούμε στην εποχή εκείνη και

δούμε τους αγγελιοφόρους να τρέχουν από το Ναό προς το Γολγοθά για να αναγγείλουν στον αρχιερέα και στους άλλους ιερείς (που ίσως να βρίσκονταν εκεί) το τι είχε συμβεί μέσα στο Ναό. Τους φανταζόμαστε να λένουν: *«Ελάτε να δείτε τι έχει συμβεί μέσα στο ναό, συνέβηκε κάτι το απίστευτο, το καταπέτασμα σκίστηκε από την κορυφή, χωρίς κανείς από εμάς να το αγγίξει. Μήπως αυτό έχει κάποια σχέση με το θάνατο του Ναζωραίου, που ισχυριζόταν ότι ήταν γιος του Θεού;»* Με το σκίσιμο του καταπετάσματος, τα "άγια των αγίων" που για 1500 περίπου χρόνια ήταν τόπος κλειστός για τον κοινό λαό, για τον απλό Εβραίο, τώρα ήσαν ανοικτά και θεατά για όλους ανεξαιρέτως. Μέσα στα άγια των αγίων δεν είχε πλέον πρόσβαση μόνο ο αρχιερέας, αλλά είχαν πρόσβαση όλοι, ο καθένας.

3. ΤΟ "ΣΚΙΣΙΜΟ" ΗΤΑΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Το καταπέτασμα ήταν μια πολύ χοντρή κουρτίνα, φτιαγμένη από υφαντό μετάξι και στολισμένη με χρυσό και ασήμι. Το **μήκος** της ήταν 20 μέτρα, το **ύψος** της 10 μέτρα και το **πάχος** της ήταν περίπου σαν το πάχος της παλάμης του ανθρώπινου χεριού και αποτελείτο από 72 τετράγωνα ραμμένα μεταξύ τους, όλα σε ένα σύνολο. Ήταν τόσο βαριά η κουρτίνα αυτή, που για να την μετακινήσουν, χρειαζόντουσαν 300 ιερείς.

Το σκίσιμο του καταπετάσματος δεν ήταν αποτέλεσμα κάποιου φυσικού γεγονότος, του σεισμού που έγινε τότε, γιατί ο σεισμός θα μπορούσε να γκρεμίσει το Ναό ή να προκαλέσει σοβαρές ζημιές ή να γκρεμίσει τα στηρίγματα του καταπετάσματος, ώστε αυτό να πέσει κάτω. Τίποτα από όλα αυτά δεν συνέβηκε, ο Ναός, δεν έπαθε απολύτως τίποτα από το σεισμό και τα στηρίγματα του καταπετάσματος ήσαν στη θέση τους. Το σκίσιμο του καταπετάσματος έγινε με έναν υπερφυσικό τρόπο, που έδειχνε ότι ήταν ενέργεια του Θεού, ήταν **«από ΠΑΝΩ προς τα ΚΑΤΩ»** και όχι **«από ΚΑΤΩ προς τα ΠΑΝΩ»**. Δεν ήσαν οι ιερείς του Ναού που θα έσκιζαν τον καταπέτασμα «από ΚΑΤΩ προς τα ΠΑΝΩ», άλλωστε αυτό δεν θα τολμούσαν να το κάνουν, γιατί γνώριζαν ότι άμεση θα ήταν η κρίση του Θεού επάνω τους.

Το σκίσιμο του καταπετάσματος ήταν μια καθαρά ενέργεια του Θεού **«από ΠΑΝΩ προς τα ΚΑΤΩ»**, μία ενέργεια που ξεκινού-

σε μέσα από το θρόνο του Θεού. **Το μεγάλο πάχος του καταπετάσματος συμβόλιζε τη δυσκολία που είχαν οι απλοί αμαρτωλοί άνθρωποι να πλησιάσουν τον άγιο Θεό**, η ορατή παρουσία του Οποίου ήταν πίσω από το βαρύ παραπέτασμα και αυτό το γνώριζαν πολύ καλά οι ιερείς, δεν θα τολμούσαν ποτέ να παραβιάσουν με οποιοδήποτε τρόπο το καταπέτασμα.

Μέσα στα άγια των αγίων υπήρχε τέλειο σκοτάδι, το οποίο μόνο μια φορά το χρόνο διαλυόταν από το λίγο φως του θυμιατηρίου του αρχιερέα που έμπαινε μέσα για να κάνει εξιλασμό (άφεση) για τις δικές του αμαρτίες και για τις αμαρτίες του λαού. **Γιατί δεν επιτρεπόταν το φως; Τι συμβόλιζε αυτό;** Ο άνθρωπος στην περίοδο του Νόμου είχε πολύ λίγο πνευματικό φως. Εμείς σήμερα, δεν βρισκόμαστε πλέον στο πνευματικό σκοτάδι, αλλά βρισκόμαστε στο θαυμαστό φως του Κυρίου Ιησού, ο οποίος διακήρυξε: **«ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ** *όστις ακολουθεί Εμέ δεν θέλει περιπατήσει εις το σκότος, αλλά θέλει έχει το φως της ζωής»* (Ιωάννης Η:12 /βλ. Ιωάννης Α:4-9, Γ:19, Θ:5, ΙΒ:35-36,46, κλπ). Ο Ιησούς δεν μπήκε σε ανθρώπινα χειροποίητα άγια των αγίων, που είχαν λίγο φως, όπως έκανε ο επίγειος αρχιερέας, αλλά μπήκε μέσα στα ουράνια άγια των αγίων με πλούσιο και αληθινό ΦΩΣ που ο ίδιος έχει, ακτινοβολώντας τη δόξα του Πατέρα. Από αυτό το ουράνιο "φως" δίνει σε όλους εμάς **«ΣΕΙΣ είσθε το φως του κόσμου»** (Ματθαίος Ε:14).

Μπορούμε λοιπόν να φαντασθούμε τη μεγάλη έκπληξη του ιερέα, που την ημέρα εκείνη είχε υπηρεσία στο Ναό, όταν συνέβηκε το γεγονός αυτό. Ίσως να ταραχτήκε και να έμεινε εκεί σε απορία, βλέποντας τη μεγάλη εκείνη κουρτίνα να σκίζεται στη μέση, **χωρίς να την έχει αγγίξει κανένας**. Πιστεύω πως, εάν ο ιερέας εκείνος, δεν ήταν πνευματικά τυφλωμένος και είχε επίγνωση του νόμου του Θεού, θα μπορούσε εκείνη τη στιγμή να έλεγε: **«Μέχρι εδώ ήταν η προσμονή μας, το έργο μας τελείωσε, το καταπέτασμα είναι πλέον άχρηστο από τώρα και μετά, γιατί εκπληρώθηκε αυτό που συμβόλιζε. Ο Μεσσίας, που μας υποσχέθηκε ο Θεός των πατέρων μας, ήρθε και πλήρωσε το τίμημα, δίνοντας τέλος σε όλα παραδοσιακά πιστεύαμε μέχρι σήμερα. Από τώρα καταργούνται οι τελε-**

ουργικές θυσίες των ζώων, σταματά η δική μας μεσιτική υπηρεσία και αρχίζει μια νέα περίοδος χάρις του Θεού για τη σωτηρία των λαών με μοναδικό μεσίτη τον Αμνό του Θεού που θυσιάστηκε!!» Αυτά τα λόγια του ιερέα δείχνουν τον πραγματικό συμβολισμό του καταπετάσματος και της υπηρεσίας των ιερέων μέσα στο Ναό.

Βλέπουμε λοιπόν στα γεγονότα που συνέβηκαν με το θάνατο του Ιησού, να υπάρχει τελείως διαφορετική αντίδραση από τους 2 πρωταγωνιστές, τους Ρωμαίους και του Ιουδαίου. Οι μεν Ρωμαίοι φοβήθηκαν "σφόδρα" από τον μεγάλο σεισμό, οι δε Ιουδαίοι ταραχτήκαν "σφόδρα" από το σκίσιμο του καταπετάσματος του Ναού, γιατί με την ενέργεια αυτή ο Θεός «έσκισε» όλα όσα πίστευαν για τις τελετουργίες και έπρεπε να αποδεχτούν και να προσαρμοστούν στη νέα κατάσταση. Στις Πράξεις διαβάζουμε **«...Και ο λόγος του Θεού ηύξανε και επληθύνετο ο αριθμός των μαθητών εν Ιερουσαλήμ σφόδρα και πολύ πλήθος των ΙΕΡΕΩΝ υπήκουον εις την πίστην»** (Πράξεις 5'/6:7). Εκείνο που συνέβαλε σημαντικά στο να δεχτούν οι ιερείς τον Ιησού από την Ναζαρέτ ως το υπεσχημένο Μεσσία, ήταν το σκίσιμο του καταπετάσματος, καθόσον μέσα από τις Γραφές, που οι ίδιοι δίδασκαν, κατάλαβαν τη σημασία τους.

4. ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ

Με το σκίσιμο του καταπετάσματος συνέβησαν τα παρακάτω γεγονότα, μερικά από τα οποία ήδη έχουν αναφερθεί, αλλά εδώ θα γίνει μια σφαιρική παρουσίασή τους:

(α) ΣΤΑΜΑΤΟΥΝ ΑΜΕΣΑ ΟΙ ΘΥΣΙΕΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ: Στην περίοδο του Νόμου οι θυσίες των ζώων ήταν το μέσο εξιλέωσης των αμαρτιών του ανθρώπου. Όταν ο Ιησούς θυσιάστηκε για μας, μια για πάντα, πληρώνοντας Αυτός το τίμημα των αμαρτιών μας, οι θυσίες των ζώων σταμάτησαν, γιατί εκπληρώθηκε πλέον ο συμβολισμός τους. Η **παλιά διαθήκη** (συνθήκη) του Θεού προς τον άνθρωπο τελείωσε και μία **νέα διαθήκη** επικυρώνεται με το αίμα του Ιησού, του **«προεγνωσμένου προ καταβολής κόσμου»** Αμνού του Θεού (Α' Πέτρου Α:20). Εκείνη την ημέρα, 14 του μήνα Νισάν, που θυσιάστηκε ο Ιησούς, οι λειτουργούντες ιερείς στο Ναό ετοιμάζονταν για την εσπερινή θυσία, πλην όμως **ούτε** η θυσία αυτή έγινε εκείνη την ημέρα, **ούτε** και καμιά άλλη θυσία έγινε στις επόμενες γενιές, γιατί

έγινε η μία και μοναδική θυσία του άμωμου Αμνού του Θεού, του Ιησού.

(β) ΚΑΤΑΡΓΟΥΝΤΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΟΙ ΑΜΑΡΤΙΕΣ: Στην περίοδο της χάρις δεν χρειάζεται πλέον να γίνονται συνέχεια και συνέχεια θυσίες ζώων, για να καταργηθεί η αμαρτία του ανθρώπου, γιατί τώρα με τη μοναδική ("άπαξ") θυσία του αναμάρτητου Ιησού, έχουμε μόνιμη κατάργηση (αθέτηση) της αμαρτίας, προσφέροντας το δικό Του αίμα και όχι ξένο αίμα ταύρων και τράγων, όπως έκαναν οι ιερείς του επίγειου Ναού στην περίοδο του Νόμου: «*Διότι ο Χριστός δεν εισήλθεν εις χειροποίητα άγια, αντίτυπα των αληθινών, αλλ' εις αυτόν τον ουρανόν, διά να εμφανισθή τώρα ενώπιον του Θεού υπέρ ημών· ουδέ διά να προσφέρει πολλάκις εαυτόν, καθώς ο αρχιερεύς εισέρχεται εις τα άγια κατ' ενιαυτόν με ΞΕΝΟΝ αίμα· διότι έπρεπε τότε πολλάκις να πάθη από καταβολής κόσμου· τώρα δε άπαξ εις το τέλος των αιώνων εφανερώθη, διά να αθετήσει την αμαρτίαν διά της θυσίας Εαυτού*» (Εβραίους Θ:24-26).

Ο Ιησούς δεν μπήκε για να πεθάνει **ΜΕΣΑ** στα άγια των αγίων του επίγειου Ναού της Ιερουσαλήμ, που ήσαν φτιαγμένα με ανθρώπινα χέρια, αλλά πέθανε **ΕΞΩ** απ' αυτά, έξω από το Ναό της Ιερουσαλήμ και επάνω σε έναν ατιμωτικό σταυρό. **Αναστήθηκε και εμφανίστηκε θριαμβευτής και νικητής του θανάτου μπροστά στον Πατέρα ως ο ΜΟΝΟΣ μεσίτης μας.** Ο αναμάρτητος Ιησούς με το δικό Του αίμα αθέτησε (κατάργησε) την αμαρτία.

(γ) ΙΗΣΟΥΣ: Ο ΜΟΝΟΣ ΜΕΣΙΤΗΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ: Στην περίοδο της χάρις, της Καινής Διαθήκης, δεν χρειάζεται να υπάρχουν πολλοί μεσίτες για να κάνουν θυσίες ζώων, γιατί ο Ιησούς με τη δική Του θυσία είναι ο μόνος μεσίτης μας και αρχιερέας της ομολογίας μας. Ο επίγειος αρχιερέας (όπως και οι λοιποί ιερείς - μεσίτες) έμπαινε **πολλές φορές** στην παρουσία του Θεού και αποκτούσε **ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΛΥΤΡΩΣΗ** για το λαό. Ο Ιησούς όμως μπήκε "άπαξ", **μια για πάντα**, στα ουράνια άγια των αγίων και απέκτησε για μας **ΑΙΩΝΙΑ ΛΥΤΡΩΣΗ** και όχι προσωρινή. Όταν εξέπνευσε σκίστηκε «το καταπέτασμα του σώματός Του» **ΕΞΩ** από την πόλη και ταυτόχρονα σκίστηκε και «το καταπέτασμα του Ναού» **ΜΕΣΑ** στην πόλη. Τώρα μπορούμε με «*παρρησίαν να εισέλθωμεν εις τα άγια διά τον αίματος*

του Ιησού, διά νέας και ζώσης οδού, την οποίαν καθιέρωσεν εις ημάς διά του καταπετάσματος, τουτέστι της σαρκός αυτού, και έχοντες ιερέα μέγαν επί τον οίκον του Θεού, ας πλησιάζωμεν μετά αληθινής καρδιάς εν πληροφορία πίστεως, έχοντες τας καρδιάς ημών κεκαθαρμένας από συνειδήσεως πονηράς και λελουμένοι το σώμα με ύδωρ καθαρόν» (Εβραίους Ι'/10:19-22).

Ο αναστημένος Ιησούς είναι για μας τώρα:

- Ο **ελεήμων** και **πιστός αρχιερέας** μας προς το Θεό, για να κάνει εξιλέωση υπέρ των αμαρτιών μας (Εβραίους Γ:16-18).
- Ο **απόστολος** και αρχιερέας της ομολογίας μας (Εβραίους Γ:1).
- Ο αρχιερέας **λειτουργός των αγίων** και της **σκηνής της αληθινής**, την οποία κατασκεύασε ο Κύριος και όχι ο άνθρωπος (Εβραίους Η:1-2).
- Ο αρχιερέας **των μελλόντων αγαθών** και μεσίτης καινούριας διαθήκης (Εβραίους Θ:11-15).

Ο Ιησούς, ο αρχιερέας μας, πειράσθηκε κατά πάντα, γι' αυτό και γνωρίζει τις δοκιμασίες μας, τα προβλήματά μας και τον πόνο μας και έτσι μπορεί να μας συμπαθήσει: «*Έχοντες λοιπόν αρχιερέα μέγαν, όστις διήλθε τους ουρανούς, Ιησούν τον Υιόν του Θεού, ας κρατώμεν την ομολογίαν. ΔΙΟΤΙ δεν έχομεν αρχιερέα μη δυνάμενον να συμπαθήσει εις τας ασθενείας ημών, αλλά πειρασθέντα κατά πάντα καθ' ομοιότητα (ημών) χωρίς αμαρτίας. Ας πλησιάζωμεν λοιπόν μετά παρρησίας εις τον θρόνον της χάριτος, διά να λάβωμεν έλεος και να εύρωμεν χάριν προς βοήθειαν εν καιρώ χρείας*» (Εβραίους Δ:14-15). Εδώ ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού μας λέγει πολύ καθαρά να πλησιάζουμε με παρρησία το θρόνο της χάρις του αρχιερέα μας Ιησού για να λάβουμε χάρη και έλεος. Σε κάθε πρόβλημά μας, θα πηγαίνουμε **απευθείας** στο μόνο μεσίτη μας και αρχιερέα μας Ιησού Χριστό, οι άνθρωποι που ήσαν μεσίτες (ιερείς) έπαυσαν πλέον να έχουν αυτή την υπηρεσία.

(δ) ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΑΝΤΟΥ και ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΣΕ ΝΑΟΥΣ: Εφόσον το καταπέτασμα του επίγειου Ναού σκίστηκε, τώρα μπορούμε να λατρεύουμε το Θεού ΠΑΝΤΟΥ, όπου και αν βρισκόμαστε και όχι μόνο μέσα στα άγια των αγίων του Ναού. Αυτό ακριβώς είπε ο Ιησούς στη γυναίκα Σαμαρείτισσα, που τη συνάντησε στο

πηγάδι της Σιχάρ: «Πλην έρχεται ώρα, και ήδη είναι, ότε οι αληθινοί προσκονηταί θέλουσι προσκονήσει τον Πατέρα εν πνεύματι και αληθεία· διότι ο Πατήρ τοιούτους ζητεί τους προσκονούντας αυτών. Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΝΕΥΜΑ, και οι προσκονούντες αυτόν εν πνεύματι και αληθεία πρέπει να προσκονώσι» (Ιωάννης Δ:23-24). Σήμερα δεν έχουμε μόνο ΕΝΑ ναό, όπως ήταν στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά έχουμε ΠΟΛΛΟΥΣ ναούς, που είναι όλοι οι αναγεννημένοι πιστοί, γιατί ο Λόγος του Θεού λέγει ότι το σώμα μας είναι «ναός του Θεού του ζώντος» (βλέπε: Α' Κορινθίους Γ:16-17, ζ':19, Β' Κορινθίους ζ':16, Εφεσίους Β:21-22, Εβραίους Γ:6).

(ε) Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΝΙΚΗΘΗΚΕ: Με την ανάσταση του Ιησού, ο θάνατος για τον πιστό νικήθηκε, έχασε το κεντρί του, έχασε τη δύναμή του. Ο απόστολος Παύλος αναφωνεί με φωνή θριαμβευτική: «Που (είναι) θάνατε το ΚΕΝΤΡΟ σου, που (είναι) άδη η ΝΙΚΗ σου. Το δε κέντρον του θανάτου (είναι) η αμαρτία» (βλ. Α' Κορινθίους ΙΕ:55-56). Ο Ιησούς νίκησε το θάνατο, αναμάρτητος ο ίδιος πήγε στον άδη για τις ΔΙΚΕΣ ΜΟΥ και τις ΔΙΚΕΣ ΣΟΥ αμαρτίες, αλλά ο άδης δεν μπόρεσε να κρατήσει μέσα στους κόλπους του τον Δίκαιο ανάμεσα στους αδίκους, γι' αυτό ο Ιησούς έσπασε και σύντριψε τις πύλες του άδη και εξήλθε (αναστήθηκε) Νικητής. Ο θάνατος έχασε τη δύναμή του, γι' αυτό ο Παύλος ομολογούσε «για μένα το ΝΑ ΖΩ είναι ο Χριστός και το ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ είναι κέρδος» (Φιλιππησίους Α:21). Αυτή είναι η ευλογημένη προσμονή του πιστού, το να φύγει από τη ζωή αυτή για να συναντήσει τον Κύριό Του Ιησού, που πέθανε Αυτός στη δική του θέση είναι ΚΕΡΔΟΣ.

(στ) Ο ΚΑΘΕ ΠΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΥΨΙΣΤΟΥ: Όλοι οι αναγεννημένοι πιστοί στην περίοδο της Καινής Διαθήκης είναι ενώπιον του Θεού «ιερείς» και δεν υπάρχει πλέον «ειδική τάξη ιερέων», όπως συνέβαινε στην Παλαιά Διαθήκη. Στην Αποκάλυψη Α:6 γράφει «και εποίησεν ημάς ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ, ιερείς τω Θεώ και Πατρί Αυτού» (αρχαίο κείμενο), ο Κύριος Ιησούς όλους τους πιστούς μας έκαμε "βασιλεία" επάνω στην οποία Εκείνος βασιλεύει. Είμαστε η βασιλεία Του, αλλά μας έκανε και "ιερείς" Του.

Ένδοξη θέση ενώπιον του Θεού, ο κάθε πιστός είναι ΙΕΡΕΑΣ ενώπιόν Του, χωρίς πλέον να θυσιάζει ζώα, όπως έκαναν οι ιερείς

στην Παλαιά Διαθήκη, γιατί τώρα θυσιάστηκε "άπαξ" ο άμωμος Αμνός του Θεού. "Ιερέας" στα Ελληνικά σημαίνει "μεσίτης" και θα ρωτήσει κάποιος εύλογα: «Τι μεσίτες είναι οι πιστοί στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, αφού ο Ιησούς είναι ο "ΕΙΣ" μεσίτης και αυτό στην Α' Τιμόθεου Β:5 ο Λόγος του Θεού το αναφέρει ρητά: "ΕΙΣ μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπου;" Ποια λοιπόν είναι η διακονία του πιστού;» Την απάντηση τη δίνει ο απόστολος Παύλος, που στην Β' Κορινθίους Ε:18-20 γράφει ότι ο Θεός «διήλλαξεν (συμφιλίωσε) ημάς προς εαυτόν δια του Ιησού Χριστού και έδωκεν εις ημάς ΤΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ ΤΗΣ ΔΙΑΛΛΑΓΗΣ ...και ενεπιστεύθη εις ημάς ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΛΛΑΓΗΣ». Ο Ιησούς, σαν μεσίτης που είναι ο ίδιος, μας συμφιλίωσε με τον Πατέρα και εμείς με τη σειρά μας, σαν λυτρωμένα παιδιά Του, προσευχόμαστε για τη συμφιλίωση του κόσμου με το Θεό. Δεν σώζουμε εμείς τον αμαρτωλό άνθρωπο, αλλά προσευχόμαστε αυτός να ανοίξει την καρδιά του και να δεχτεί το μόνο μεσίτη μεταξύ ΘΕΟΥ και ΑΝΘΡΩΠΩΝ, τον Ιησού, γιατί μόνον ο Ιησούς μετείχε και των 2 φύσεων, ήταν και τέλειος ως άνθρωπος και τέλειος ως προς τη θεία Του φύση, καθόσον μέσα του κατοικούσε «παν το πλήρωμα της θεότητας του Πατέρα» (Κολοσσαείς Α:19 και Β:9).

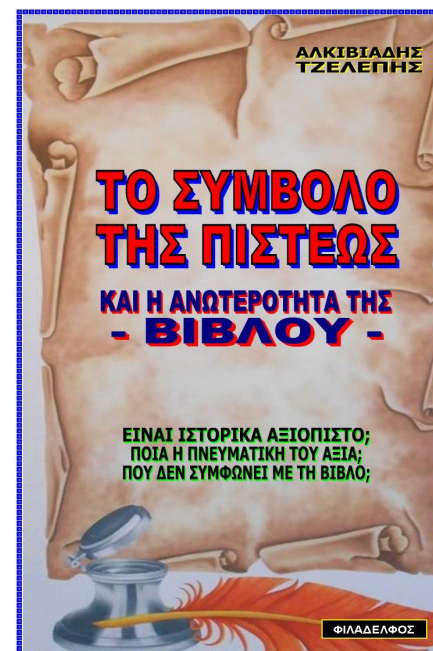
Μόνο ο Ιησούς σώζει, εμείς είμαστε πρέσβεις του Ιησού εδώ στη Γη, πρεσβεύουμε γι' αυτούς που χάνονται: «Υπέρ του Χριστού λοιπόν είμεθα πρέσβεις, ως εάν σας παρεκάλει ο Θεός δι' ημών· δεόμεθα λοιπόν υπέρ του Χριστού, διαλλάγητε προς τον Θεόν» (Β' Κορινθίους Ε:20). Είμαστε λοιπόν ενώπιον του Θεού ΙΕΡΕΙΣ, αλλά όμως δεν είμαστε όλοι ενώπιόν Του «απόστολοι, ή προφήτες, ή ευαγγελιστές, ή ποιμένες, ή διδάσκαλοι» (βλ. Εφεσίους Δ:11, Α' Κορινθίους ΙΒ:28, Ρωμαίους ΙΒ:6-8), γιατί αυτά είναι χαρίσματα που δίνει το άγιο Πνεύμα του Θεού μέσα στην εκκλησία. Κεφαλή (εξουσία) της εκκλησίας είναι ο Ιησούς, εμείς οι πιστοί είμαστε τα μέλη της εκκλησίας, όπου με τα διάφορα χαρίσματα του Πνεύματος εργαζόμαστε για την οικοδομή της και για την τελειοποίηση των αγίων.

Ο Ιησούς είναι ο Κύριος και ο βασιλιάς του σώματος της εκκλησίας, εμείς είμαστε οι "ιερείς" Του. Κανένας απόστολος ή μαθητής του Ιησού κατά τους δύο πρώτους μετά Χριστό αιώνες δεν πήρε τον τίτλο του ιερέα σαν "ειδική" διακονία μέσα στο σώμα της

εκκλησίας. Ο θεσμός της ειδικής τάξης των ιερέων (του ιερατείου), όπως ήταν στην Παλαιά Διαθήκη, εισήχθη από τον 3ο μ.Χ. αιώνα από τους "πατέρες" της τότε εκκλησίας και έτσι αντί να υπάρχει η **ΓΕΝΙΚΗ Ιεροσύνη όλων των πιστών**, σύμφωνα με το σχέδιο του Θεού για το λαό Του (βλ. Α' Πέτρου Β:9-10, Αποκάλυψη Α:6, Ε:10, Ιωάννης ΙΖ:19, Β' Τιμόθεου Α:9, Α' Κορινθίους Γ:17), δημιουργήθηκε μια **ΕΙΔΙΚΗ ιεροσύνη που είναι προνόμιο μερικών ανθρώπων** να μπορούν να πλησιάζουν το Θεό και οι άλλοι να "εξαρτώνται" από αυτούς.

Ο Ιησούς γεφύρωσε το χάσμα που χώριζε τον αμαρτωλό άνθρωπο από το Θεό, ο Ιησούς γκρέμισε τον "τοίχο" που χώριζε τον άνθρωπο από Θεό. Τώρα μπορούμε να μπούμε μέσα στα ουράνια άγια των αγίων καλυμμένοι με το αίμα της θυσίας του Ιησού και μπαίνοντας μέσα, να προσφέρουμε θυσίες ευπρόσδεκτους στο Θεό, δεν χρειάζεται πλέον το αίμα των ζώων για να καλύψει τις αμαρτίες μας, γιατί το έργο αυτό έγινε για ΠΑΝΤΑ με την "άπαξ" θυσία του Ιησού στο Γολγοθά. Για 1500 περίπου χρόνια το καταπέτασμα χώριζε τον ΑΜΑΡΤΩΛΟ άνθρωπο από τον ΑΓΙΟ Θεό, αλλά ο Ιησούς με το θάνατό Του έσκισε το καταπέτασμα και έφερε την ποθητή ένωση του ανθρώπου με το Θεό. Σε Αυτόν ανήκει όλη η δόξα, η τιμή και η λατρεία.

ένα σπάνιο και μοναδικό βιβλίο

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 24 - 1

Α' έκδοση: 2017 - Σελίδες 524

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Το κείμενο της Αγίας Γραφής, που χρησιμοποιούμε στην παρούσα μελέτη, είναι από τις παρακάτω αναφερόμενες πηγές. Όσα εδάφια ή λέξεις βρίσκονται μέσα σε παρένθεση, δεν υπάρχουν στο πρωτότυπο αρχαίο (Ελληνικό) κείμενο:

01. **ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ**, σε μετάφραση Αρχιμανδρίτη Νεόφ. Βάμβα. Έκδοση «ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ».
02. **ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ**, αρχαίο κριτικό κείμενο. Έκδοση "U.B.S."

❖ Πρόκειται για ένα βιβλίο που αποτελεί σημαντικό σταθμό στην ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, καθώς συντελέσαν στην καθιέρωση του «Συμβόλου της Πίστεως». Περιγράφεται με λεπτομέρειες όλο το παρασκήνιο που προηγήθηκε της Συνόδου της Νίκαιας (325 μ.Χ), πριν υπογραφεί το Σύμβολο της Πίστεως, καθώς και οι πιέσεις που ασκήθηκαν από το Ρωμαίο αυτοκράτορα Κωνσταντίνο, ο οποίος προήδρευσε της Συνόδου με τον τίτλο του Pontifex Maximus, δηλ. του Μεγάλου Αρχιερέα.

❖ Παράλληλα γίνεται και μια πανοραμική παρουσίαση των αρχαίων ειδωλολατρικών δοξασιών, που με την πάροδο των αιώνων υιοθετήθηκαν από το χριστιανισμό και πως αυτό έγινε κατορθωτό, για να είναι τεκμηριωμένη από κάθε άποψη η παρουσίαση του όλου θέματος. Ο δόκιμος όρος που θα μπορούσε να αποδοθεί στο παρόν βιβλίο είναι ότι αποτελεί μια **«ιστορική εκκλησιαστική πραγματεία»**, που με τεκμηριωμένα στοιχεία δείχνει την ανωτερότητα της *θεόπνευστης* Βίβλου απέναντι σ' ένα *ανθρώπινο* θρησκευτικό σύγγραμμα, όπως είναι το «Σύμβολο της Πίστεως».

Κεφάλαιο ΤΡΙΤΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΣΕ ΘΕΟ ἢ ΣΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ;

1. ΕΙΔΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΝ

Εφόσον ο ρόλος των ιερέων έπαυσε να υπάρχει με τη θυσία του άμωμου Αμνού του Θεού στο Γολγοθά, όταν το καταπέτασμα σκίστηκε, **εφόσον** ο Ιησούς είναι ο μοναδικός αρχιερέας μας και μεσίτης μας προς το Θεό Πατέρα και **εφόσον** οι πιστοί είναι «βασιλεία» και «ιερείς» στο Θεό, ο αμαρτωλός άνθρωπος σε ποιον πρέπει να πηγαίνει για άφεση των αμαρτιών του; **Στον ΙΗΣΟΥ**. Ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού πουθενά δεν διδάσκει και δεν προτρέπει τον άνθρωπο να εξομολογείται τις αμαρτίες του σε άλλους ανθρώπους για να συγχωρηθεί, πουθενά δεν αναφέρει για **μυστική εξομολόγηση** σε κάποιον άλλο άνθρωπο (ιερέα), όπως πιστεύει γενικά ο περισσότερος κόσμος σήμερα.

«ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ» σημαίνει «ομολογώ κάτι προς τα έξω», πιο απλά σημαίνει «εκφράζω προς τα έξω, εξωτερικεύω αυτό που έχω μέσα στην καρδιά μου και που με απασχολεί». Ο κάθε άνθρωπος αισθάνεται την ανάγκη να μοιραστεί το πρόβλημά του με κάποιον άλλον για να ελαφρύνει το βάρος που έχει μέσα του. Ο απ. Παύλος γράφει *«αλλήλων τα βάρη βαστάζετε και ούτως εκπληρώσατε τον νόμον του Χριστού»* (Γαλάτας 5:2), γιατί όταν εξομολογούμαστε ένα πρόβλημα στον άλλον και ιδιαίτερα στον πνευματικό μας αδελφό, τότε αυτός βαστάζει μέρος του προβλήματός μας και κάνει το φορτίο μας πιο ελαφρύ. Για να υπάρχει όμως ευλογημένο αποτέλεσμα και να ευαρεστεί το Θεό, θα πρέπει να εφαρμόζουμε στο θέμα αυτό το Λόγο του Θεού. Η Αγία Γραφή διδάσκει δύο είδη (τρόπους) εξομολόγησης: **Πρώτον, απευθείας προς τον Κύριο Ιησού** δια της προσευχής για να κάνει χάρη και έλεος και να δώσει λύση στο οποιοδήποτε πρόβλημά μας, και **δεύτερον προς τους**

άλλους δημόσια (φανερά) για να ομολογήσουμε πως ο Ιησούς μας ελευθέρωσε από την αμαρτία ή να ζητήσουμε δημόσια συγγνώμη από αυτούς που αδικήσαμε, κάτι που για να γίνει προϋποθέτει ταπεινή καρδιά.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΘΕΟ

Για την απευθείας προς το Θεός εξομολόγηση λέγει:

- «Εάν ΟΜΟΛΟΓΩΜΕΝ τας αμαρτίας ημών είναι πιστός και δίκαιος, ώστε **να συγχωρήση** εις ημάς τας αμαρτίας, και **καθαρίση** ημάς από πάσης αδικίας» (Α' Ιωάννου Α:9).
- «Εάν τις αμαρτήση, έχομεν **ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΝ** (=μεσίτη) προς τον Πατέρα, τον Ιησούν Χριστόν τον δίκαιον, και **Αυτός** (όχι κάποιος άλλος) **είναι ιλασμός** (=κάλυμμα, σκέπαστρο) **περί των αμαρτιών ημών**» (Α' Ιωάννου Β:12).
- «Όθεν δύναται και να σώξη **ΕΝΤΕΛΩΣ** τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι' Αυτού, ζων πάντοτε διά **να μεσιτεύση** υπέρ αυτών» (Εβραίους Ζ:25).
- «Έχοντες λοιπόν **ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΜΕΓΑΝ**, όστις διήλθε τους ουρανούς, τον **ΙΗΣΟΥΝ ...Ας πλησιάζωμεν** λοιπόν μετά παρρησίας εις τον θρόνον της χάριτος διά να λάβωμεν **ΕΛΕΟΣ** και να εύρωμεν **ΧΑΡΙΝ...**» (Εβραίους Δ:14-16).
- «Και ο **ΤΕΛΩΝΗΣ** μακρόθεν ιστάμενος, δεν ήθελεν ουδέ τους οφθαλμούς να υψώση εις τον ουρανόν, αλλ' έτυπτεν εις το στήθος αυτού, λέγων· **Ο Θεός, ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ**. Σας λέγω, **Κατέβη** ούτος εις τον οίκον αυτού **δεδικαιωμένος μάλλον παρά εκείνος....**» (Λουκάς ΙΗ:13-14).

Στην τελευταία περίπτωση, που αναφέρεται στην παραβολή του **τελώνη και του φαρισαίου**, όπως επίσης και στην παραβολή του **άσωτου υιού** (βλ. Λουκάς ΙΕ:11-32), βλέπουμε ότι ο Θεός δέχτηκε τις προσευχές τους, χωρίς τη μεσολάβηση κανενός ιερέα ή κάποιου άλλου ανθρώπου. Εξομολογήθηκαν τις αμαρτίες τους **απευθείας** στο Θεό και ζήτησαν τη χάρη Του. Ο Ιησούς μας διδάσκει με παραβολές για να μπορέσουμε να κατανοήσουμε τις αιώνιες αλήθειες του Λόγου Του, επειδή είμαστε πεπερασμένοι. Μπορεί ένας άνθρωπος να είναι δίκαιος, άγιος, ευσεβής και ενάρετος, αλλά δεν μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες, ο μόνος που μπορεί να

συγχωρεί τις αμαρτίες μας είναι ο δημιουργός μας. Ας θυμηθούμε την περίπτωση, που όταν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι, άκουσαν τον Ιησού να λέγει στον παραλυτικό *«συγχωρημένες είναι σε σένα οι αμαρτίες σου»* τον κατηγορήσαν ότι βλασφημεί, γιατί ως μονοθεϊστές, γνώριζαν από το νόμο του Θεού ότι **κανένας άνθρωπος** δεν μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες, ούτε και οι ίδιοι ως ιερείς μπορούσαν με τις θυσίες των ζώων να συγχωρέσουν αμαρτίες, απλά οι αμαρτίες σκεπάζονταν (καλύπτονταν) μέχρι να γίνει η μοναδική θυσία του μεσσία Ιησού, που θα ερχόταν. Ακούγοντας τον Ιησού να συγχωρεί τις αμαρτίες του παραλυτικού, άρχισαν να διαλογίζονται και να λένε *«Τις είναι ούτος, όστις λαλεί βλασφημίας; Τις δύναται να συγχωρή αμαρτίας ειμή μόνος ο Θεός;»* (βλ. Λουκάς Ε:20-24, Μάρκος Β:5-9, κλπ). Σωστά το γνώριζαν αυτό οι Ιουδαίοι, αλλά εκείνο που δεν γνώριζαν, γιατί πνευματικά ήσαν τυφλωμένοι είναι, ότι μπροστά τους δεν είχαν κάποιον κοινό άνθρωπο, αλλά είχαν την ορατή φανέρωση του Θεού του αοράτου, ο Ιησούς που γεννήθηκε "εκ Πνεύματος αγίου" και όχι "εκ σπέρματος ανδρός" ήταν *«ο Θεός εν (=μέσα) τω Χριστώ, διαλλάσων τον κόσμον προς εαυτόν»* (Β' Κορινθίους Ε:19), μέσα στον Ιησού κατοικούσε ο Πατέρας Θεός *«χωρίς μέτρο»* (Ιωάννης Γ:34).

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Ο πιστός στην αρχή της πνευματικής πορείας του δεν ντρέπεται να ομολογήσει τι ο Κύριος Ιησούς έχει κάνει στη ζωή του και από ποιο λάκκο αμαρτίας τον έσωσε. Με θάρρος ομολογεί ποιος ήταν και πως ζούσε πριν γνωρίσει τον Ιησού σαν προσωπικό του σωτήρα και λυτρωτή: *«Και πολλοί των πιστευσάντων ήρχοντο εξομολογούμενοι και φανερόντες τας πράξεις αυτών»* (Πράξεις ΙΘ:18). Στη συνέχεια, εφόσον αμαρτήσε ή σφάλει σε κάτι, παραμερίζει τον εγωισμό του και με ταπεινότητα εξομολογείται και φανερώνει στους άλλους (πνευματικούς αδελφούς και μη) σε τι έφταιξε και με την ομολογία του αυτή αποκαθίσταται η σχέση του με το Θεό: *«ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΣΘΕ εις αλλήλους τα πταίματά (σας) και ΕΥΧΕΣΘΕ υπέρ αλλήλων διά να ιατρευθήτε»* (Ιάκωβος Ε:16 /βλ. Β' Κορινθίους Β:5-11). Εδώ ο αδελφόθεος Ιάκωβος λέγει *«εις αλλήλους ...υπέρ αλλήλων»* και θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι απευθύνει την επιστολή του προς αναγεννημένους πιστούς, προς τους ζώντες αγίους (εδάφ.

Α:1-2), που σημαίνει ότι ο θεόπνευστος συγγραφέας προτρέπει τους αδελφούς να ανοίγουν τις καρδιές μεταξύ τους και να εξομολογούνται τα πταίσματά τους. Αυτό φέρνει μεγάλη ευλογία μέσα στο σώμα της εκκλησίας.

Δυστυχώς σήμερα, πολλοί πιστοί δεν έχουν καταλάβει τη μεγάλη σημασία της δημόσιας ομολογίας των πταισμάτων τους, με αποτέλεσμα να παίρνουν την εντολή αυτή του Λόγου του Θεού με χαλαρή συνείδηση. **Συνήθως τι κάνουν για να ησυχάσουν τη συνείδησή τους;** Όταν συναθροίζονται με άλλους πιστούς και μετέχουν του Δείπνου του Κυρίου (θεία κοινωνία), πριν λάβουν μέρος στο Δείπνο "ομολογούν", όχι συγκεκριμένα, αλλά με γενικότητες το σφάλμα τους ή την αμαρτία τους με έναν στερεότυπο τρόπο: *«Αδελφοί, ζητώ συγγνώμη, εάν ΚΑΠΟΙΟΝ στενοχώρησα ή εάν ΚΑΠΟΙΟΝ αδικησα σε κάτι, ή είπα κάτι που τον ενόχλησε»* Αυτό δεν είναι ειλικρινή φανέρωση της καρδιάς, αλλά είναι γενικότητες για να καθησυχάσει η συνείδησή μας ότι κάναμε το ορθό ενώπιον του Θεού.

Θα πει κάποιος ότι *"αυτό που έχω κάνει, δεν είναι πρόπον να ειπωθεί δημόσια για διάφορους λόγους, γιατί μπορεί να επιφέρει και το αντίθετο αποτέλεσμα σκανδαλίζοντας τους ασθενείς στην πίστη"*. Προσωπικά, συμφωνώ σε αυτό, γι' αυτό όλα πρέπει να γίνονται με σύνεση και σοφία Θεού, αλλά υπάρχουν όμως άλλα πράγματα που πρέπει να ομολογήσουμε και δεν το κάνουμε για να μη θιγεί ο εγωισμός μας και η "αξιοπρέπειά" μας και βρίσκουμε την εύκολη λύση να ζητούμε συγγνώμη γενικά και αόριστα και μετά με "ησυχασμένη" τη συνείδησή μας να λαμβάνουμε μέρος του σώματος και του αίματος του Κυρίου Ιησού.

Η εξομολόγηση προς τους άλλους μας αυξάνει πνευματικά, αλλά και ευαρεστεί τον Κύριό μας Ιησού, που είπε: *«εάν συγχωρήσετε εις τους ανθρώπους τα πταίσματά αυτών, θέλει συγχωρήσει και εις εσάς ο Πατήρ σας ο ουράνιος»* (Ματθαίος ς':14). Δεν πρέπει να ξεχνάμε τα λόγια του Ιησού Χριστού, που είπε ότι, όποιος Τον ΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙ, όχι κρυφά ή μυστικά, αλλά *«έμπροσθεν των ανθρώπων»*, τότε και Αυτός θα τον ομολογήσει μπροστά στον ουράνιο Πατέρα και όποιος Τον ΑΡΝΗΘΕΙ *«έμπροσθεν των ανθρώπων»*, τότε και Αυτός θα Τον αρνηθεί μπροστά στον Πατέρα (Ματθαίος Γ':32

/βλέπε: Λουκάς Θ:26, ΙΒ:8 /Μάρκος Η:38 /Ρωμαίους Γ:9-10 /Β' Τιμόθεου Β:12 /Αποκάλυψη Γ:5 /κλπ.). Η «εξομολόγηση» και η «ομολογία» είναι δύο έννοιες παράλληλες, που παράγουν τον ίδιο καρπό.

2. ΤΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕ Η ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Οι απόστολοι πάντοτε κήρυτταν μετάνοια και σωτηρία δια του Ιησού Χριστού και **ποτέ δια μέσου άλλων ανθρώπων**. Έδειχναν στους ανθρώπους Αυτόν που είναι ο μόνος δρόμος για τον ουρανό και η μόνη θύρα για να μπουν στη βασιλεία του Θεού. Τα παρακάτω εδάφια το δείχνουν πολύ καθαρά:

- «Και ο Πέτρος είπε προς αυτούς, **ΜΕΤΑΝΟΗΣΑΤΕ, και ας βαπτισθή έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού, εις άφεσιν αμαρτιών, και θέλετε λάβει την δωρεάν του αγίου Πνεύματος**» (Πράξεις Β:38).
- «**ΜΕΤΑΝΟΗΣΩΝ** λοιπόν από της κακίας σου ταύτης, και **ΔΕΗΘΗΤΙ** του Θεού, ίσως συγχωρηθή εις σε...» (Πράξεις Η:22).
- «**Κύριοι, ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΩ ΔΙΑ ΝΑ ΣΩΘΩ; Οι δε είπον** (Παύλος και Σύλας) **Πίστευσον εις τον Κύριον Ιησούν Χριστόν και θέλεις σωθή, συ και ο οίκος σου**» (Πράξεις Ιζ:30-32).
- «**Τους καιρούς λοιπόν της αγνοίας παραβλέψας ο Θεός ΤΩΡΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΛΕΙ εις πάντας τους ανθρώπους πανταχού να μετανοώσι**» (Πράξεις Ιζ:30-32).

ΔΙΑΒΑΣΕ: Μάρκος Α:15, ζ':12 /Λουκάς ΚΔ:46-47 /Πράξεις Γ:19, Κς':19 /Ησαΐας ΝΕ:7, ΞΓ:1-6 /Ψαλμός ΝΑ:4, κλπ)

Πολλοί έχουν την εσφαλμένη διδασκαλία ότι «οι απόστολοι στην Καινή Διαθήκη είναι συνέχεια των ιερέων της Παλαιάς Διαθήκης και ότι οι σημερινοί ιερείς είναι διάδοχοι των αποστόλων» και αυτό το στηρίζουν στην εξουσία του «δεσμείν» και «λύειν» που έχουν σήμερα οι ιερείς, δηλαδή την εξουσία να συγχωρούν ή όχι τις αμαρτίες των ανθρώπων, στηριζόμενοι στα λόγια του Ιησού που αναφέρονται στο Ματθαίο ΙΗ:15-20 (θα αναφερθούμε αμέσως παρακάτω).

Ο Ιησούς όμως δεν μιλούσε για κάποια ειδική τάξη ιερέων η οποία θα είχε αυτό το δικαίωμα, αλλά αναφερόταν **για ΟΛΟ το σώμα της εκκλησίας**, που αποτελείται από αναγεννημένους πιστούς και η εκκλησία, σαν σύνολο, έχει την εξουσία να δέχεται ή να αποκόπτει τους βαριά αμαρτάνοντας. Αυτό αναφέρεται με σαφήνεια

μέσα στην Καινή Διαθήκη και μάλιστα αναλύεται και η διαδικασία που πρέπει να ακολουθηθεί σε μια τέτοια περίπτωση:

- (1) **ΕΑΝ δε ΑΜΑΡΤΗΣΗ εις σε ο αδελφός σου, ύπαγε και έλεγχον αυτόν, μεταξύ ΣΟΥ και αυτού ΜΟΝΟΥ, εάν σου ακούση, εκέρδησας τον αδελφόν σου...** (εδ.ΙΗ:15).
- (2) **ΕΑΝ όμως ΔΕΝ ΑΚΟΥΣΗ, παράλαβε μετά σου ακόμα έναν ή δύο, διά να βεβαιωθή πας λόγος επί στόματος δύο μαρτύρων ή τριών** (εδ.ΙΗ:16)
- (3) **και ΕΑΝ ΠΑΡΑΚΟΥΣΗ ΑΥΤΩΝ, ειπέ** (τούτο) **προς την εκκλησίαν, αλλ' εάν και της εκκλησίας παρακούση, ας είναι εις σε ως ο εθνικός και ο τελώνης...** (εδ.ΙΗ:17)

Βλέπουμε ότι στο 1^ο στάδιο ο έλεγχος κατά του αμαρτήσαντα γίνεται μόνο από τον αδικηθέντα. Εάν δεν συμμορφωθεί, τότε σε 2^ο στάδιο ο έλεγχος γίνεται παρουσία ενός ή δύο ακόμα μαρτύρων για τη βεβαίωση της αλήθειας. Εάν και πάλι δεν συμμορφωθεί, φθάνουμε στο 3^ο στάδιο, όπου το θέμα παραπέμπεται πλέον μπροστά σε όλο το σώμα της εκκλησίας (τοπικής). Εάν και τότε παρακούσει, αποκόπτεται από την εκκλησία και είναι σαν ένας κοινός (μη αναγεννημένος) άνθρωπος, δηλαδή σαν ένας εθνικός.

Αφού ο Ιησούς ανέλυσε στους μαθητές Του όλη αυτή τη διαδικασία, τους είπε: **«Αληθώς σας λέγω, ΟΣΑ ΕΑΝ ΔΕΣΗΤΕ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ, θέλουσιν είσθαι δεδεμένα εν τω ουρανώ, και ΟΣΑ ΕΑΝ ΛΥΣΗΤΕ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ, θέλουσιν είσθαι λελυμένα εν τω ουρανώ»** (Ματθαίος ΙΗ:18-20). Εδώ βλέπουμε την εκκλησία, σαν σύνολο, να έχει την εξουσία να «συγχωρεί» ή να «δένει» τις αμαρτίες και όχι μεμονωμένα κάποιος άνθρωπος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα έχουμε την περίπτωση που αναφέρεται στην Α' Κορινθίους Ε:1-5, όπου κάποιος πιστός που φιλοξενούσε μέσα του «πνεύμα πορνείας» και είχε σχέσεις με τη μηριά του, ο Παύλος συμβουλεύει τους Κορινθίους πιστούς να κάνουν αυτό που είχε πει ο Ιησούς: **«...Εν τω ονόματι του Κυρίω ημών Ιησού Χριστού, αφού συναχθήτε ΣΕΙΣ και το ΕΜΟΝ ΠΝΕΥΜΑ με την δύναμιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να παραδώσητε τον τοιούτον εις τον Σατανάν προς όλεθρον της σαρκός αυτού...»** (Ε:4-5).

Αυτή ήταν η οργάνωση και η λειτουργία της πρώτης αποστολικής εκκλησίας. Κανένας άνθρωπος επί της Γης δεν είχε, ούτε έχει

το δικαίωμα να συγχωρεί αμαρτίες, παρά μόνον: **ΠΡΩΤΟΝ**, ο ίδιος Ιησούς υπό τη θεία του φύση, ως η φανέρωση του Θεού και όχι ενεργών ως απλός άνθρωπος (βλ. Μάρκος Β:17, Ησαΐας ΜΓ:25, ΜΔ:22, Ιώβ ΙΔ:4, κλπ), και **ΔΕΥΤΕΡΟΝ**, η εκκλησία του Ιησού, μπορεί σαν σύνολο να αποκόπτει κάποιον από τα μέλη της, μήπως και μετανοήσει και σώσει την ψυχή του αυτός που αμάρτησε (Α' Κορινθίους Ε:5). Γι' αυτό η ειλικρινής εξομολόγηση γίνεται (1) σε αυτόν που φταιξαμε ή αδικήσαμε, για να αποκατασταθούν οι σχέσεις μας μαζί του και με το Θεό, (2) στον Θεό απευθείας για να μας συγχωρέσει για οτιδήποτε έχουμε κάνει που δεν είναι σύμφωνο με το άγιο θέλημά Του. Ο ίδιος ο Ιησούς μας υπέδειξε τον τρόπο: «*Σν όμως, όταν προσεύχησαι, είσελθε εις το ταμείον σου, και κλείσας την θύραν σου προσευχήθητι εις τον Πατέρα σου τον εν τω κρυπτώ, και ο Πατήρ σου ο βλέπων εν τω κρυπτώ θέλει σοι ανταποδώσει εν τω φανερώ*» (Ματθαίος ς':6). Γονάτισε λοιπόν με απλή και ταπεινή καρδιά και εξομολόγησου στον Κύριο Ιησού, το σωτήρα σου, το πρόβλημά σου, το λάθος σου, την αμαρτία σου, ότι πιέζει την καρδιά σου και Εκείνος θα σε ακούσει. Κανένας άλλος δεν μπορεί να μεσιτεύει για σένα, παρά μόνον ο αναστημένος Ιησούς: «*Διότι είναι ΕΙΣ (ένας) Θεός, ΕΙΣ (ένας) και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός, όστις έδωκεν εαυτόν αντίλυτρον υπέρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην εν ωρισμένοις καιροίς*» (Α' Τιμόθεου Β:5-6).

3. ΤΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕ Η "ΜΕΤΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ" ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Εάν η εξομολόγηση σε κάποια "ειδική τάξη ιερέων" (σε ιερατείο), ήταν δοσμένη από το Θεό, τότε πολύ απλά θα έπρεπε να έχει μέσα στην Καινή Διαθήκη πρωτεύοντα ρόλο και αυτό θα προέκυπτε με πλήρη καθαρότητα και σαφήνεια. Επίσης αυτό θα αναφερόταν με λεπτομέρειες στα συγγράμματα των "πατέρων" της τότε εκκλησιαστικής περιόδου, πλην όμως για το θέμα αυτό, δεν γίνεται η παραμικρή νύξη και για την επιβεβαίωση αυτού, θα αναφερθούμε ενδεικτικά στις σημαντικότερες ιστορικές πηγές:

(α) **ΚΛΗΜΗΣ**, επίσκοπος (ποιμένας) της εκκλησίας της Ρώμης (92-101 μ.Χ.). Ο Κλήμης στην επιστολή του προς τους αγίους της εκκλησίας της Κορίνθου γράφει: «*Καθώς είναι γεγραμμένον, Ανοίξατέ μου πύλας της δικαιοσύνης, δια να εισέλθω και να εξομολογηθώ εις τον Κυ-*

ΡΙΟΝΟ Παντοκράτωρ των απάντων αδελφοί, δεν χρειάζεται, ούτε ζητά ουδενός τίποτα, παρά μόνον ΝΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΘΕ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ....» (Α' Κορινθίου Κλήμεντος ΧLVIII, 1-2 /LII, 1-2 /LXI,3).

(β) **ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ**, επίσκοπος Σμύρνης και μαθητής του ευαγγελιστή Ιωάννη (68-155 μ.Χ.) Ο Πολύκαρπος γράφει προς τους πιστούς της εκκλησίας των Φιλιππών: «*Εάν ικετεύωμεν τον Κύριον δια να μας αφήση τας αμαρτίας μας, ΟΦΕΙΛΟΜΕΝ και ημείς να αφήσωμεν τας αμαρτίας των άλλων....*» (προς Φιλιππησίους VI,2).

(γ) **ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**, ο επιφανέστερος των "πατέρων" της εκκλησίας, δεν συστήνει την εξομολόγηση στους ανθρώπους, αλλ' απευθείας προς το Θεό: «*ΗΜΑΡΤΗΣΕΣ; Ειπέ εις τον Θεόν ότι ημάτησα ...Αλλ' εντρέπεσαι και κοκκινίζεις να είπης τα αμαρτήματά σουο Θεός να σε βλέπη μόνος, εξομολογούμενος ...ΜΗΠΩΣ ΤΑ ΛΕΓΕΙΣ ΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΝ; Εις τον Παντοκράτορα, εις τον ιατρόν φανερώνεις το τραύμα ...όχι δια να σε τιμωρήση, αλλά δια να σε συγχωρήση*» (Πατρολογία, MIGNE, τόμος 48, σελ.746-747,1012 *Ιτόμος 49*, σελ.285 *Ιτόμος 50*, σελ.658)

(δ) **ΔΕΥΤΕΡΟΚΑΝΟΝΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ** (απόκρυφα βιβλία). Στα λεγόμενα "δευτεροκανονικά" βιβλία, των οποίων αμφισβητείται η αξιοπιστία και η εγκυρότητά τους, τίποτα δεν αναφέρεται για εξομολόγηση σε ιερείς. Εδώ αναφέρονται σαν μία ακόμη μαρτυρία, καθόσον τα "δευτεροκανονικά" και τα "απόκρυφα" βιβλία είναι γεμάτα από αντιβιβλικές διδασκαλίες, παρ' όλα αυτά με το θέμα εξομολόγηση δεν ασχολούνται καθόλου. Τέτοια βιβλία είναι: "**Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΒΑΡΝΑΒΑ**" (130 μ.Χ.), "**Η ΔΙΔΑΧΗ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ**" (150 μ.Χ.), "**Ο ΠΟΙΜΗΝ ΤΟΥ ΕΡΜΑ**" (160 μ.Χ.), κλπ.

Αυτή τη γραμμή ακολούθησαν όλες οι τοπικές εκκλησίες από την Πεντηκοστή (γενέθλια ημέρα της εκκλησίας) μέχρι τον 3ο μ.Χ. αιώνα. Κανένας άνθρωπος δεν έχει το δικαίωμα να συγχωρεί αμαρτίες. Εάν η εξομολόγηση σε κάποια ειδική τάξη ιερέων (όπως γίνεται σήμερα) ήταν από το Θεό, τότε θα έπρεπε να αναφέρεται με καθαρότητα μέσα στη Γραφή. Δεν αναφέρεται ούτε στα συγγράμματα των εκκλησιαστικών πατέρων των πρώτων αιώνων.

- Πως όμως επεκράτησε να γίνεται μυστική εξομολόγηση δια μέσου των ιερέων, των οποίων όμως και ο ρόλος της μεσι-

τείας καταργήθηκε όταν ο Ιησούς φώναζε «τετέλεσται» και το καταπέτασμα του ναού εσχίσθη;

Κατά τη διάρκεια των διωγμών των χριστιανών από τους Ρωμαίους αυτοκράτορες και ιδιαίτερα από τον Δέκιο (249-251 μ.Χ.), που υπήρξε από τους σκληρότερους διωγμούς όλων των περιόδων, πολλοί πιστοί λιγοψύχησαν και αρνήθηκαν την πίστη τους. Κατόπιν μετανόησαν γι' αυτό που είχαν κάνει και εξομολογούντο δημόσια την πνευματική τους πτώση, πλην όμως αυτό προκάλεσε τη δυσφορία μερικών πιστών, έγινε σκάνδαλο και δημιουργήθηκε αναταραχή. Αποφασίστηκε λοιπόν οι έχοντες υποπέσει σ' αυτό το παράπτωμα να εξομολογούνται μόνον σ' έναν πρεσβύτερο, **όχι για να λάβουν συγχώρεση**, αλλά για ψυχολογικούς λόγους. Σιγά-σιγά όμως αυτή η καινοτομία γενικεύτηκε και έτσι καθιερώθηκε η μυστική εξομολόγηση δια μέσου των ιερέων.

Αργότερα η "μυστική" εξομολόγηση σε κάποιον άνθρωπο (λειτουργό εκκλησίας) καταργήθηκε από τον επίσκοπο Κωνσταντινούπολης **Νεκτάριο** (391 μ.Χ.) με αφορμή ένα σκάνδαλο μοιχείας που έγινε εξαιτίας του τρόπου αυτού της εξομολόγησης και επανήλθε η εξομολόγηση σύμφωνα με τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής, αλλά δυστυχώς αυτό κράτησε για λίγα έτη (βλ. Ιστορία Σωκράτους, Βιβλίο Ε', κεφ.9 /Βυζ.ιστορικός). Βασικά το λεγόμενο "**μυστήριο της εξομολόγησης**" άρχισε να φαίνεται και να καθιερώνεται σιγά-σιγά από τον 5ο αιώνα και μετά, όταν ο Πάπας Λέων Α', ο οποίος είχε ταχθεί κατά της δημόσιας εξομολόγησης, έγραψε προς τους επισκόπους της Καμπανίας ότι «**αρκεί να γίνεται προς τους πρεσβυτέρους μυστική εξομολόγηση**». Με το πέρασμα των αιώνων η καινοτομία αυτή της Δυτικής εκκλησίας (που επεκτάθηκε και στην Ανατολική εκκλησία) εξελίχθηκε σε "ευχή του ιερέα" προς το Θεό για τη συγχώρεση του εξομολογούμενου.

Αυτή την εξουσία η μεν **Παπική (Καθολική) εκκλησία** για λόγους κολακείας και σκοπιμότητας την παραχώρησε και σε «λαϊκούς», η δε **Ανατολική (Ορθόδοξη) εκκλησία** την παραχώρησε στους μοναχούς, σαν ανταμοιβή τους για τις υπηρεσίες που πρόσφεραν στον αγώνα εναντίον των εικονομάχων (800-1250 μ.Χ.), γεγονός που αποτελεί μια από τις πιο σκοτεινές σελίδες της Βυζαντι-

νής περιόδου, που αμαυρώνει την πορεία της εκκλησίας.

Το αποτέλεσμα είναι σήμερα η κατεστημένη εκκλησία να διδάσκει άφεση των αμαρτιών **δια μέσου των ιερέων** και όχι **δια του Ιησού Χριστού**, που είναι ο ΜΟΝΟΣ αρχιερέας και απόστολος της πίστης μας, ο ΜΟΝΟΣ μεσίτης μας προς τον Πατέρα και ο ΜΟΝΟΣ σωτήρας και λυτρωτής μας:

- «**Διότι είναι ΕΙΣ (ένας) Θεός, ΕΙΣ (ένας) και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός, όστις έδωκεν εαυτόν αντί-λυτρον υπέρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην εν ωρισμένοις καιροίς**» (Α' Τιμόθεου Β:5-6).
- «**Τεκνία μου, ταύτα σας γράφω διά να μη αμαρτήσητε. Και ΕΑΝ ΤΙΣ (κάποιος) ΑΜΑΡΤΗΣΗΣΗ, έχομεν παράκλητον (μεσίτη) προς τον Πατέρα, τον Ιησούν Χριστόν τον δίκαιον και αυτός είναι ιλασμός περί των αμαρτιών ημών, και ουχί μόνον περί των ημετέρων, αλλά και περί όλου του κόσμου**» (Α' Ιωάννου Β:1-2).
- «**...τον οποίον (Ιησούν) ο Θεός προέθετο μέσον εξιλεώσεως δια της πίστεως, εν τω αίματι Αυτού**» (Ρωμαίους Γ:25).

4. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΥΓΧΩΡΩΝ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

Για χιλιάδες χρόνια ο άνθρωπος ψάχνει να βρει απάντηση στα ερωτήματά του: Γιατί υπάρχει; Γιατί ζει; Ποιος είναι ο σκοπός του; Και πολλά άλλα ερωτηματικά που γεννιούνται στη ζωή του. Εκείνο όμως που τον απασχολεί είναι να γνωρίσει τον δημιουργό του και να έρθει σε επαφή μαζί Του.

Η Αγία Γραφή, που είναι ο θεόπνευστος γραπτός Λόγος του Θεού, εδώ και χιλιάδες χρόνια διακηρύττει δια μέσου του προφήτη Ησαΐα: «**Οι ανομίες σας έβαλον χωρίσματα μεταξύ ΕΣΑΣ και του ΘΕΟΥ ΣΑΣ, και οι αμαρτίες σας έκρυσαν το πρόσωπον Αυτού από σας, για να μη ακούει**» (Ησαΐας ΝΘ:2). Η αμαρτία είναι το εμπόδιο μεταξύ Θεού και ανθρώπων και η αμαρτία είναι που αφαιρεί από τον άνθρωπο και τη ζωντανή επικοινωνία του με το Θεό και την ειρήνη μέσα από την καρδιά του. Και εφόσον «**όλοι αμαρτήσαν και στερούνται της δόξας του Θεού**» (Ρωμαίους Γ:23), άρα όλοι τους είναι μακριά από το Θεό και προσπαθούν να έρθουν κοντά Του και να

βρουν ειρήνη μαζί Του, δια μέσου πολλών και διαφόρων θρησκευτικών συστημάτων, αλλά και άλλων φιλοσοφικών ή ιδεολογικών συστημάτων, πλην όμως όλες οι προσπάθειές τους είναι άκαρπες και αμαρτία εξακολουθεί να παραμένει στη ζωή τους.

Πολλοί άνθρωποι στην προσπάθειά τους να "τακτοποιήσουν" το θέμα της αμαρτίας, έχουν απατηθεί από τον «*πλανώντα την οικουμένην όλην*», τον Διάβολο (Αποκάλυψη ΙΒ:9), γιατί πιστεύουν ότι η αμαρτία τους θα εξαλειφθεί **εάν** κάνουν κάποιο "καλό έργο", ή **εάν** τηρήσουν μερικές "θρησκευτικές διατάξεις", ή το πιο βασικό, γιατί έτσι έχουν διδαχτεί από μικροί, **εάν** πουν τις αμαρτίες τους σε κάποιον άλλον πνευματικό άνθρωπο και αυτός με τη σειρά του θα μεσιτεύσει στο Θεό γι' αυτούς και γενικά θα εξαφανιστούν οι αμαρτίες τους **εάν** κάνουν κάποια θυσία ή κάποια άλλη ευάρεστη ενέργεια προς το Θεό και έτσι ησυχάζει η ταραγμένη συνείδησή τους.

Διαβάζουμε μέσα στη Βίβλο ότι «*σε ολοκαυτώματα και προσφορές περί αμαρτίας δεν ευηρεστήθης ...Και κάθε μεν ιερεύς στέκεται καθ' ημέραν λειτουργών και τις ίδιες πολλάκις προσφέρων θυσίας, οι οποίες ποτέ δεν δύνανται να αφαιρέσωσιν αμαρτίας*» (Εβραίους Ι':6,11). Εφόσον συμβαίνει αυτό, τότε ποιος μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες; Την απάντηση ήδη την έχουμε δώσει στη μελέτη μας αυτή και την επαναλαμβάνουμε, σύμφωνα με το Λόγο του Θεού, ο οποίος μας δίνει μια ακόμα μαρτυρία «*...παρά μόνον ο Θεός*» (Λουκάς Ε:21). Ναι, **μόνον** ο άγιος Θεός μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες και ο Θεός είναι που είχε σχεδιάσει τον τρόπο σωτηρίας του ανθρώπου, πριν ακόμα δημιουργήσει τον κόσμο και πριν ακόμα δημιουργήσει τον ίδιο τον άνθρωπο. Ο Θεός είχε σχεδιάσει τη σωτηρία του ανθρώπου «*προ καταβολής κόσμου*» (βλ. Α' Πέτρου Α:20, Εβραίους Θ:26, Τίτος Α:2-3, Ρωμαίους Γ:25, κλπ).

Το σχέδιο του Θεού, τόσο απλό και άγιο, τέθηκε σε εφαρμογή με τη γέννηση του Υιού Του, Ιησού, που ήταν ο εκλεκτός Του, ο κεχρισμένος Του για το έργο αυτό της σωτηρίας του ανθρώπου. Ο Ιησούς είχε το **χρίσμα** του Πατέρα για τη διακονία αυτή, γι' αυτό και έλαβε τον τίτλο "χριστός", έζησε μια τέλεια και αναμάρτητη ζωή, έδωσε τον εαυτό Του θυσία και προσφορά για τις δικές μου και τις δικές σου αμαρτίες επάνω στο σταυρό του Γολγοθά. Μετά από **3**

ημέρες αναστήθηκε σωματικά και μετά από **40** ημέρες, παρουσία των μαθητών Του, αναλήφθηκε **ΣΩΜΑΤΙΚΑ**. Σε **10** ημέρες από την ανάληψή Του (σύνολο 50 ημέρες από την ανάστασή Του) επιστρέφει και πάλι **ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ**, ως «*Πνεύμα ζωοποιούν*» (Α' Κορινθίους ΙΕ:45), για να κατοικεί πλέον μόνιμα μέσα σε αυτούς που Τον εκζητούν «*Προς εσάς πρώτον ο Θεός αναστήσας τον Υιόν αυτού Ιησούν απέστειλεν Αυτόν διά να σας ευλογή όταν επιστρέφητε έκαστος από των πονηριών υμών*» (Πράξεις Γ:26). Ο Θεός, αφού ανέστησε τον Υιό Του σωματικά, τον απέστειλε πνευματικά και είναι μαζί μας όλες τις ημέρες μέχρι της συντέλειας του αιώνας.

Όποιος πηγαίνει στον Ιησού με ταπεινή καρδιά, Αυτός τον δέχεται μέσα στην άγια οικογένειά Του, την εκκλησία Του. Το σχέδιο λοιπόν, το πως θα σώζεται ο άνθρωπος είναι από τον ίδιο Θεό και δεν είναι αποτέλεσμα κάποιας ανθρώπινης επινόησης, γι' αυτό **μην τρέχεις να βρεις** σωτηρία, χαρά και ειρήνη σε ξένες απατηλές πηγές, **αλλά πήγαινε σ' Αυτόν** που έσπασε τις πύλες του άδη, που σύντριψε το θάνατο και τώρα είναι ο ΝΙΚΗΤΗΣ.

Σήμερα, τώρα που διαβάζεις αυτά τα λόγια, ο Ιησούς (πρόσεξε, όχι κάποιος άνθρωπος, ιερέας ή λαϊκός), ο Ιησούς σου κτυπάει την πόρτα της καρδιάς σου για να μπει μέσα σου και συ **εάν του ανοίξεις**, τότε Αυτός θα μπει μέσα σου και θα "δειπνήσει" μαζί σου: «*Ιδού, στέκομαι εις την θύραν και κτυπώ· εάν κάποιος ακούση της φωνής μου και ανοίξη την θύραν, θέλω εισέλθει προς αυτόν και θέλω δειπνήσει μετ' αυτού και αυτός μετ' εμού*» (Αποκάλυψη Γ:20). Ο Ιησούς περιμένει τον καθένα μας προσωπικά, γι' αυτό και η πρόσκλησή Του δεν είναι "γενική", είναι προσωπική - ατομική, γιατί στο σταυρό πήρε τη θέση τη **δική μου** και τη **δική σου**.

Η θυσία του Ιησού τον κάνει άξιο να λέγει: «*Εγώ είμαι η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ και η ΖΩΗ· ο πιστεύων εις εμέ, και αν αποθάνη, θέλει ζήσει· και πας όστις ζη και πιστεύει εις εμέ δεν θέλει αποθάνει εις τον αιώνα. Πιστεύεις τούτο;*» (Ιωάννης ΙΑ25-26). Γι' αυτό «*ΕΑΝ ΟΜΟΛΟΓΩΜΕΝ τας αμαρτίας ημών, είναι πιστός και δίκαιος, ώστε να συγχωρήση εις ημάς τας αμαρτίας και καθάριση ημάς από πάσης αδικίας. Εάν είπωμεν ότι δεν ημαρτήσαμεν, ψεύστην κάμνομεν αυτόν, και ο λόγος αυτού δεν υπάρχει εν ημίν*» (Α' Ιωάννου Α:9-10).

ΠΡΟΣΕΞΤΕ ΤΟ ΛΟΓΟ ΑΥΤΟ: Αυτός που θα ήταν μεσίτης μας προς τον Πατέρα Θεό, εκτός του ότι έπρεπε να ήταν αναμάρτητος, θα έπρεπε να είχε και τις δύο φύσεις, δηλαδή και την **ανθρώπινη φύση** (τη δική μας) και τη **θεία φύση** (του Πατέρα), αλλιώς δεν θα είχε πρόσβαση για να συνδιαλλάξει (συμφιλιώσει) τον αμαρτωλό ΑΝΘΡΩΠΟ με τον άγιο ΘΕΟ (Β' Κορινθίους Ε:18-21). Ο Ιησούς Χριστός ως άνθρωπος δεν ήταν ένας οποιοσδήποτε κοινός άνθρωπος, ήταν η **φανέρωση** του Πατέρα, του Κυρίου των δυνάμεων, ήταν η **ορατή εικόνα** του Θεού του αοράτου (Κολοσσαείς Α:15), ήταν ο **Λόγος που έγινε «σαρξ»** (Ιωάννης Α:14) και αυτό ο Σατανάς το γνώριζε. Έπρεπε και αυτός να αντιμετωπίσει τον «άνθρωπο Χριστό Ιησού» ως άνθρωπος, γι' αυτό στον Ιούδα δεν μπήκε μια λεγεώνα δαιμονίων για να αντιμετωπίσουν τον Ιησού, αλλά μπήκε ο άρχοντάς τους, ο ίδιος ο Εωσφόρος, ώστε **«ΑΝΘΡΩΠΟΣ με σατανικές δυνάμεις να αντιμετωπίσει ΑΝΘΡΩΠΟ με θείες δυνάμεις»**. Με τη σύλληψη και τη θανάτωση του Ιησού, ο Σατανάς άρχισε να θριαμβολογεί για τη «νίκη» του, αλλά η χαρά του μετατράπηκε σε τραγωδία όταν ο Ιησούς αναστήθηκε, γι' αυτό και είναι ο μόνος αρχιερέας μας και μεσίτης μας προς τον Πατέρα: **«Διότι είναι ΕΙΣ (ένας) Θεός, ΕΙΣ (ένας) και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός, όστις έδωκεν εαυτόν αντίλυτρον υπέρ πάντων»** (Α' Τιμόθεου Β:5-6).

Ποιος λοιπόν μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες, ο Θεός εν Χριστώ ή ο άνθρωπος; **Που** πρέπει να πηγαίνουμε για άφεση αμαρτιών, στο μόνο μεσίτη μας, τον Ιησού ή σε κάποιον άλλο άγιο και ευλογημένο άνθρωπο; Στον ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ θα πηγαίνουμε, γιατί Αυτός πέθανε στη θέση τη δική μας. Με το σκίσιμο του καταπετάσματος του επίγειου Ναού της Ιερουσαλήμ, καταργήθηκε η μεσιτική διακονία της ειδικής τάξης των ιερέων της Παλαιάς Διαθήκης και ο Ιησούς είναι τώρα **«ανωτέρας (ΝΕΑΣ) διαθήκης μεσίτης, η οποία ενομοθετήθη με ανωτέρας επαγγελίας»** (Εβραίους Η:6), είναι ο μόνος αρχιερέας μας στους αιώνες. Ο Λόγος του Θεού γράφει:

(1) **Α' ΠΕΤΡΟΥ Β:24-25** «Όστις (ο Ιησούς) τας αμαρτίας ημών αυτός **εβάστασεν εν τω σώματι Αυτού** επί του ξύλου, διά να ζήσωμεν εν τη δικαιοσύνη, αποθανόντες κατά τας αμαρτίας· με του οποίου την πληγήν ιατρεύθητε. Διότι υπήρχετε ως πρόβατα

πλανώμενα, αλλά τώρα επεστράφητε εις τον ΠΟΙΜΕΝΑ και ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ των ψυχών σας».

- (2) **ΠΡΑΞΕΙΣ Δ:12** «Και δεν υπάρχει **δὲ' ουδενός άλλου** η σωτηρία· διότι **ούτε όνομα άλλο** είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, διά του οποίου πρέπει να σωθώμεν».
- (3) **ΠΡΑΞΕΙΣ Ις':30-31** «Και εκβαλών (ο δεσμοφύλακας των Φιλιππών) αυτούς έξω (Παύλο και Σίλα), είπε· **Κύριοι, τι πρέπει να κάμω διά να σωθώ;** Οι δε είπον· ΠΙΣΤΕΥΣΟΝ εις τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, και θέλεις σωθή, συ και ο οίκός σου».
- (4) **ΨΑΛΜΟΣ ΡΓ:2-5** «Ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον, και μη λησμονής πάσας τας ευεργεσίας αυτού· **τον ΣΥΓΧΩΡΟΥΝΤΑ** πάσας τας ανομίας σου· **τον ΙΑΤΡΕΥΟΝΤΑ** πάσας τας αρρωστίας σου· **τον ΛΥΤΡΩΝΟΝΤΑ** εκ της φθοράς την ζώην σου· **τον ΣΤΕΦΑΝΟΥΝΤΑ** σε με έλεος και οικτιρμούς, **τον ΧΟΡΤΑΖΟΝΤΑ** εν αγαθοίς το γήρας σου· η νεότης σου ανανεούται ως του αετού».
- (5) **ΗΣΑΪΑΣ ΜΓ:11, ΜΕ:21** «Εγώ, εγώ είμαι ο Κύριος· και εκτός εμού ΣΩΤΗΡ **δεν υπάρχει ...Και δεν υπάρχει** εκτός εμού **άλλος Θεός**· Θεός δίκαιος και σωτήρ· **δεν υπάρχει εκτός εμού**».
- (6) **ΗΣΑΪΑΣ ΝΓ:5-6** «Αλλ' αυτός (ο Ιησούς) ετραυματίσθη διά τας παραβάσεις ημών, εταλαιπωρήθη διά τας ανομίας ημών· η τιμωρία, ήτις έφερε την ειρήνην ημών, ήτο επ' αυτόν· και **διά των πληγών Αυτού ημείς ιάθημεν**. Πάντες ημείς επλανήθημεν ως πρόβατα· εστράφημεν έκαστος εις την οδόν αυτού· και ο Κύριος **έθεσεν επ' αυτόν την ανομίαν πάντων ημών**».

Ο Ιησούς Χριστός, **που είναι** η φανέρωση του Πατέρα, η ορατή εικόνα του Θεού του αοράτου, διακηρύττει:

Εγώ είμαι:

- Ο **άρτος** της ζωής (Ιωάννης, ς':35,41,51)
- Το **φως** του κόσμου (Ιωάννης Η:12)
- Η **θύρα** των προβάτων..... (Ιωάννης Ι:7-9)
- Ο **ποιμένας** ο καλός (Ιωάννης Ι:11)
- Η **ανάσταση** και η **ζωή**..... (Ιωάννης ΙΑ:25)
- Η **οδός**, η **αλήθεια** και η **ζωή**..... (Ιωάννης ΙΔ:6)
- Η **άμπελος** η αληθινή..... (Ιωάννης ΙΕ:1,5)

Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ ΑΓΙΩΝ και ΑΓΓΕΛΩΝ

1. Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ "ΒΑΒΕΛ" ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

«Βαβέλ» σημαίνει «σύγχυση» και μέσα στη σύγχρονη Βαβέλ των θεωριών, των ιδεών, των συστημάτων και των οργανώσεων ο άνθρωπος έχει παγιδευτεί και αδυνατεί να γνωρίσει ποια είναι η "Αλήθεια" και για να μπορέσει να ελευθερωθεί από την κατάσταση αυτή, θα πρέπει να στραφεί μόνο στη θεόπνευστο Βίβλο, απορρίπτοντας όλα τα ανθρώπινα συγγράμματα, ακόμα και τα ονομαζόμενα «εκκλησιαστικά συγγράμματα», γιατί και αυτά είναι προϊόν ανθρώπινης ενέργειας. Η μεγάλη σύγχυση που επικρατεί σήμερα, με πολύ γλαφυρό και παραστατικό τρόπο αναφέρεται μέσα στο Λόγο του Θεού: «*Το δε Πνεύμα ρητώς λέγει ότι εις τους υστέρους καιρούς θέλουσιν ΑΠΟΣΤΑΤΗΣΕΙ μερικοί από της πίστεως, προσέχοντες εις πνεύματα πλάνης και εις διδασκαλίας δαιμονίων*» (Α' Τιμόθεου Δ:1). Ο άνθρωπος άφησε το Θεό και τον άγιο Λόγο Του και ακολουθεί «πνεύματα πλάνης» και «διδασκαλίες δαιμονίων».

Για την αποστασία αυτή του "πιστού" ανθρώπου η Γραφή μας προειδοποιεί: «*Λέγω δε τούτο, διά να μη σας εξαπατά κάποιος με ΠΙΘΑΝΟΛΟΓΙΑΝΜη σας εξαπατήση κάποιος διά της ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ και της ΜΑΤΑΙΑΣ ΑΠΑΤΗΣ, κατά την παράδοσιν των ανθρώπων, κατά τα στοιχεία του κόσμου και ουχί κατά Χριστόν ...Ας μη σας στερήση μηδείς του βραβείου με προσποίησην ταπεινοφροσύνης και με θρησκείαν των αγγέλων, εμβατεύων (ασχολούμενος) εις πράγματα τα οποία δεν είδε, ματαίως φυσιούμενος υπό του νοός της σαρκός αυτού,*» (Κολοσσαείς Β:4,8,18).

Η Βίβλος ρητά διδάσκει ότι η προσκύνηση και η λατρεία ανήκει ΜΟΝΟΝ στο Θεό: «*Κύριον τον Θεόν σου θέλεις φοβείσθαι και αυτόν θέλεις λατρεύει και εις το όνομα αυτού θέλεις ομνύει*» (Δευ-

τερονόμιο ζ':13). Ο ίδιος ο Ιησούς είχε πει στο Διάβολο, όταν αυτόν τον πείραζε στην έρημο: «*Τότε ο Ιησούς λέγει προς αυτόν· Ύπαγε, Σατανά· διότι είναι γεγραμμένον, Κύριον τον Θεόν σου θέλεις προσκυνήσει και αυτόν ΜΟΝΟΝ θέλεις λατρεύσει*» (Ματθαίος Δ:10 /Βλέπε: Δευτερονόμιο Ι':20, Ιησούς Ναυή ΚΔ:14, Α' Σαμουήλ Ζ:3, κλπ). Ο Θεός θέλει η προσκύνησή μας και η λατρεία μας να αποδίδεται σ' Αυτόν και να είναι πνευματική, με καθαρή καρδιά και όχι με ξερούς τύπους και εξωτερικά υλικά γνωρίσματα. Ο ίδιος ο Ιησούς το διευκρίνισε, λέγοντας: «*Πλην έρχεται ώρα, και ήδη είναι, ότε οι αληθινοί προσκυνηταί θέλουσι προσκυνήσει τον Πατέρα ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ και ΑΛΗΘΕΙΑ· διότι ο Πατήρ τοιούτους ζητεί τους προσκυνούντας αυτόν. Ο Θεός (είναι) Πνεύμα, και οι προσκυνούντες αυτόν εν πνεύματι και αληθεία πρέπει να προσκυνώσι*» (Ιωάννης Δ:23-24).

Η προειδοποίηση του ίδιου του Θεού είναι αυστηρή και δεν πρέπει ο άνθρωπος να την προσπερνά, επειδή έτσι τον βολεύει, γιατί θα θερίσει και τα αποτελέσματα της παρακοής του: «*Δεν θέλεις προσκυνήσει άλλον θεόν· επειδή ο Κύριος, του οποίου το όνομα (είναι) Ζηλότυπος, είναι Θεός ΖΗΛΟΥΤΥΠΟΣ*» (Έξοδος ΛΔ:4 /Βλέπε: Έξοδος Κ:3-4, Δευτερονόμιο Δ:24, Ε:9, ζ':15, Ιεζεκιήλ ΛΘ:25, Ζαχαρίας Α:14, Η:2, Β' Κορινθίους ΙΑ:2). Ο Θεός είναι ΕΝΑΣ ("εις") και βδελύσσεται, σιχαίνεται την ειδωλολατρεία, γι' αυτό και είναι ζηλωτής για τη λατρεία που Του δίνουμε και ευαρεστεύεται όταν Τον λατρεύουμε. Στο Δευτερονόμιο ζ'/6:4 γράφει: «*Άκουε Ισραήλ, Κύριος ο Θεός ημών είναι ΕΙΣ Κύριος*». Την ίδια διακήρυξη έκανε και ο Ιησούς, όταν Τον ρώτησαν, ποια είναι «πρώτη» όλων των εντολών: «*Ο δε Ιησούς απεκρίθη προς αυτόν, ότι ΠΡΩΤΗ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΕΝΤΟΛΩΝ (είναι), Άκουε Ισραήλ, Κύριος ο Θεός ημών είναι ΕΙΣ Κύριος*» (Μάρκος ΙΒ:29). Επειδή ο Θεός από τη φύση Του είναι ΕΝΑΣ και ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ, ο Ιησούς όταν είπε αυτά τα λόγια, δεν έμεινε εκεί, αλλά συνέχισε «*και θέλεις αγαπά Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου, και εξ όλης της ψυχής σου, και εξ όλης της διανοίας σου, και εξ όλης της δυνάμεώς σου· αυτή είναι η ΠΡΩΤΗ ΕΝΤΟΛΗ*» (Μάρκος ΙΒ:30).

Ο Ιησούς τελείωσε, όπως άρχισε, δηλαδή άρχισε λέγοντας ότι «ΠΡΩΤΗ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΕΝΤΟΛΩΝ είναι...» και τελείωσε «...αυτή είναι η ΠΡΩΤΗ ΕΝΤΟΛΗ». Όταν έδωσε ο Θεός τις εντολές στο

Μωυσή επάνω στο όρος Σινά η πρώτη εντολή ήταν: «*Εγώ (είμαι) Κύριος ο Θεός σου ...ΜΗ ΕΧΗΣ άλλους θεούς, πλην Εμού*» (Έξοδος Κ:2, Δευτερονόμιο Ε:7, Β' Βασιλέων ΙΖ:35, Ιερεμίας ΚΕ:6, ΛΕ:15, κλπ). Όταν ο ίδιος ο Θεός, συνέχεια και συνέχεια, διακηρύττει τη μοναδικότητά Του, ο άνθρωπος θα είναι αναπολόγητος, όταν παρακούει το λόγο Του. Λέγει ο Θεός για τον εαυτό Του:

- «**Προ Εμού (άλλος) Θεός ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕ, ουδέ ΘΕΛΕΙ ΥΠΑΡΧΕΙ μετ' Εμέ. Εγώ, Εγώ (είμαι) Κύριος, εκτός Εμού ΣΩΤΗΡ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ**» (Ησαΐας ΜΓ:10-11).
- «**Ούτω λέγει ο Κύριος, ο βασιλεύς του Ισραήλ....Εγώ (είμαι) ο ΠΡΩΤΟΣ και ο ΕΣΧΑΤΟΣ και εκτός Εμού ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΟΣ**» (Ησαΐας ΜΔ:6 /βλ. Αποκάλυψη Α:8,17, ΚΒ:13).).
- «**Εγώ είμαι ο Κύριος και ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΟΣ, δεν υπάρχει εκτός Εμού Θεός**» (Ησαΐας ΜΕ:5).
- «**Εις Εμέ ΒΛΕΨΑΤΕ, και σώθητε, πάντα τα πέρατα της γης, διότι Εγώ (είμαι) ο Θεός, και ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΛΛΟΣ**» (Ησαΐας ΜΕ:22).
- «**Εγώ (είμαι) ο Κύριος, τούτο (είναι) το όνομά Μου, και ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΛΩΣΣΕΙ ΤΗΝ ΔΟΞΑΝ ΜΟΥ ΕΙΣ ΑΛΛΟΝ....**» (Ησαΐας ΜΒ:8).

2. ΤΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕ Η ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Μέσα στην Καινή Διαθήκη διαβάζουμε ότι οι απόστολοι και οι άγγελοι, τους οποίους σήμερα οι άνθρωποι αποδίδουν θεία τιμή και προσκύνηση **ΑΠΑΓΟΡΕΥΑΝ** ρητά την προσκύνησή τους και τη λατρεία τους:

(α) **ΠΡΑΞΕΙΣ, κεφ.Ι':25-26** (απόστολος Πέτρος)

«**Ως δε εισήλθεν ο Πέτρος, ελθών ο Κορνήλιος εις συνάντησιν αυτού, έπεσεν εις τους πόδας (αυτού) και προσεκύνησεν. Αλλ' ο Πέτρος εσήκωσεν αυτόν, λέγων· Σηκώθητι· και εγώ αυτός ΑΝΘΡΩΠΟΣ είμαι**».

Εδώ βλέπουμε τον Πέτρο να ΜΗΝ δέχεται προσκύνηση και λατρεία από ανθρώπους, γιατί η λατρεία ανήκει μόνο στον ένα και μοναδικό Θεό που υπάρχει, που τον λατρεύουμε "εν Χριστώ".

(β) **ΠΡΑΞΕΙΣ, κεφ.ΙΔ:13-15** (απόστολος Παύλος)

«**Και ο ιερέυς του Διόςέφερε τύρους και στέμματα εις τας**

πόλας μετά του όγλου και ήθελε να προσφέρη **ΘΥΣΙΑΝ**. Ακούσαντες δε οι απόστολοι Βαρνάβας και Παύλος, **διέσχισαν τα ιμάτια αυτών και επήδησαν εις το μέσον του όγλου, κρίζοντες και λέγοντες: Άνδρες, τι κάμνετε ταύτα; και ημείς είμεθα **ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΟΜΟΙΟΠΑΘΕΙΣ με σας**, κηρύττοντες προς εσάς να επιστρέψητε από τούτων των ματαίων προς τον Θεόν τον ζώντα, όστις έκαμε τον ουρανόν και την γην και την θάλασσαν και πάντα τα εν αυτοί....**».

Όταν ο Παύλος και ο συνεργάτης του Βαρνάβας βρέθηκαν στα Λύστρα και θεράπευσαν έναν εκ γενετής χωλός, οι κάτοικοι θέλησαν να τους προσφέρουν θεική τιμή και λατρεία, θυσιάζοντας ζώο, πιστεύοντας ότι είχαν μπροστά τους το Δία (Βαρνάβα) και τον Ερμή (Παύλο), γιατί τέτοιο θαύμα μόνο οι "θεοί" θα μπορούσαν να το κάνουν. Βλέποντας αυτή τη σκηνή οι δύο απόστολοι, έσκισαν τα ρούχα τους για τη φοβερή πράξη των ιερέων και του λαού **να προσφέρουν θυσία σε ανθρώπους** και όχι στο Κύριο που θεράπευσε τον χωλό, η δόξα δεν ανήκε σε αυτούς, αλλά στον Ιησού που υπηρετούσαν. Δυστυχώς, έτσι ενεργεί σε όλες τις εποχές ο Διάβολος, ο οποίος έχει καταφέρει τους ανθρώπους, ντύνοντάς τους με θρησκευτικό ένδυμα, να δίνουν θεία τιμή, λατρεία και προσκύνηση σε άλλους ανθρώπους και όχι στον Ιησού, που πέθανε στη δική τους θέση, για να έχουν αιώνια λύτρωση, εφόσον αποδεχτούν τη θυσία Του αυτή και Τον εκζητήσουν στη ζωή τους.

(γ) **ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ, κεφ.ΙΘ:10** (άγγελος Κυρίου)

«**Και έπεσον (ο Ιωάννης) έμπροσθεν των ποδών αυτού (του αγγέλου), διά να προσκυνήσω αυτόν. Και μου λέγει: ΠΡΟΣΕΧΕ μη κάμης τούτο· εγώ είμαι ΣΥΝΔΟΥΛΟΣ σου και των αδελφών σου, οι οποίοι έχουσι την μαρτυρίαν του Ιησού· τον Θεόν προσκύνησον· διότι η μαρτυρία του Ιησού είναι το πνεύμα της προφητείας**».

Εδώ βλέπουμε τον απόστολο Ιωάννη, στην επιβλητική και ουράνια θέα του αγγέλου του Κυρίου να πέφτει στα πόδια του για να τον προσκυνήσει, αλλά ο άγγελος **του το απαγόρευσε αυστηρά**, λέγοντας του ότι και αυτός είναι "**σύνδουλός**" του, βάζοντας τον εαυτό του στην ίδια θέση με τον Ιωάννη και λέγοντάς του, ποιον πρέπει να προσκυνεί μόνο: «**τον ΘΕΟΝ προσκύνησον**».

(δ) **ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ, κεφ.ΚΒ:8-9** (άγγελος Κυρίου)

«Και εγώ ο Ιωάννης (είμαι) ο ιδών ταύτα και ακούσας. Και ότε ήκουσα και είδον, έπεσα να προσκυνήσω έμπροσθεν των ποδών του αγγέλου του δεικνύοντος εις εμέ ταύτα. Και λέγει προς εμέ· ΠΡΟΣΕΧΕ μη κάμης τούτο· διότι εγώ είμαι **ΣΥΝ-ΔΟΥΛΟΣ σου ΚΑΙ** των αδελφών σου των προφητών ΚΑΙ των φυλαττόντων τους λόγους του βιβλίου τούτου· **τον Θεόν προσκύνησον**».

Εδώ βλέπουμε πάλι την ίδια περίπτωση με την προηγούμενη στο ΙΘ:10, όπου ο άγγελος λέγει στον Ιωάννη ότι ενώπιον του Θεού και ο ίδιος και ο Ιωάννης είναι "**σύν-δουλοι**", είναι υπηρέτες του ίδιου Θεού, δεν τους ανήκει η λατρεία. Ο άγγελος δεν μένει μόνο σε αυτό, αλλά προχωρά ακόμα περισσότερο, διευκρινίζοντας στον Ιωάννη ότι είναι σύνδουλοι **ΚΑΙ** με όλους τους προφήτες αδελφούς του **ΚΑΙ** με όλους, όσους φυλάττουν και υπακούν στο Λόγο του Θεού, που είναι γραμμένος στο βιβλίο αυτό.

♦ Τα 4 παραπάνω περιστατικά, που μας περιγράφει ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού, η Βίβλος, μας πιστοποιούν με απόλυτη καθαρότητα και σαφήνεια την απαγόρευση προσκύνησης των αγίων ανθρώπων, ή των αγίων αγγέλων, ή σε κάθε άλλο δημιούργημα του Θεού. Είμαστε όλοι δούλοι και υπηρέτες του Κυρίου των δυνάμεων και αυτό είναι ύψιστη τιμή και ευλογία για μας, να είμαστε στην υπηρεσία Του. Δυστυχώς ο Διάβολος, ο εχθρός του Θεού, έχει αντιστρέψει την αλήθεια και έχει κατορθώσει τον άνθρωπο να λατρεύει τους αγγέλους και τους ανθρώπους, που είναι δημιουργήματα του Θεού. Η Αγία Γραφή το τονίζει: «*Κύριον τον Θεόν σου ΘΕΛΕΙΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΙ και Αυτόν **ΜΟΝΟΝ ΘΕΛΕΙΣ ΛΑΤΡΕΥΣΕΙ***» (Ματθαίος Δ:10), γιατί «*είναι ΕΝΑΣ Θεός και ΕΝΑΣ μεσίτης Θεού και ανθρώπων, ΑΝΘΡΩΠΟΣ Χριστός Ιησούς*» (Α' Τιμόθεου Β:5).

3. ΤΟ "ΣΩΜΑ" ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ και Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΓΓΕΛΩΝ

Στην επιστολή του αδελφόθεου Ιούδα, εδ.9 γράφει: «*Ο δε ΜΙΧΑΗΛ ο αρχάγγελος, ότε αγωνιζόμενος με τον ΔΙΑΒΟΛΟΝ επιλονείκει περί του σώματος του Μωυσέως*». Εδώ ο Λόγος του Θεού ανα-

φέρεται στην τρομερή σύγκρουση ανάμεσα στον **Μιχαήλ**, του πρώτου πρίγκιπα μεταξύ των αγγέλων του Θεού και του **Διαβόλου**, του πρώτου πρίγκιπα του σκότους. Οι δύο κορυφαίοι άγγελοι (του φωτός και του σκότους) συναντιούνται και συγκρούονται γύρω από το σώμα ενός ανθρώπου, του Μωυσή, που οντολογικά (ως άνθρωπος) βρισκόταν σε κατώτερη θέση από αυτούς και που πλέον δεν είχε μέσα του ζωή, γιατί ο Μωυσής είχε πεθάνει. Βέβαια ο Μωυσής, όταν ήταν στη ζωή, δεν ήταν ένας απλός άνθρωπος, ήταν ο "χριστός" (ο κεχρισμένος) του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη, ήταν ο άνθρωπος που ο Θεός τον χρησιμοποίησε για τη σωτηρία του επίγειου λαού Του Ισραήλ.

Το εύλογο ερώτημα είναι: «**Γιατί έγινε αυτή η σύγκρουση ανάμεσα στους κορυφαίους αγγέλους; Ποια ήταν η αιτία και λόγος;**» Ο Ιουδαίος ιστορικός Ιώσηπος αναφέρει για τον Μωυσή, πως ήταν ένα πρόσωπο με καταπληκτικές ιδιότητες. Ήταν μέγας στρατιωτικός, πολιτικός και προφήτης, που όμοιός του δεν υπήρξε. Η επιρροή του στο λαό Ισραήλ και στα γύρω έθνη ήταν τόσο ισχυρή, που ήθελαν να τον γνωρίσουν. Η φήμη του είχε εξαπλωθεί σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο, όλοι υπάκουαν στο λόγο του. **Αυτόν τον Μωυσή, η πιο συγκεκριμένα το ΣΩΜΑ του, θέλησε να εκμεταλλευθεί ο Διάβολος για τους σκοπούς του.**

Είναι γνωστό σε όλους, όσους γνωρίζουν τη Βίβλο, ότι πάντοτε ο Διάβολο προσπαθούσε να αποτρέψει τον "**κατά σάρκα**" λαό **ΙΣΡΑΗΛ** από τη λατρεία του μόνου ζωντανού και αληθινού Θεού που υπάρχει και δυστυχώς αυτό το είχε κατορθώσει αρκετές φορές, να τον παρασύρει να λατρεύει είδωλα. Το ίδιο ακριβώς έκανε και κάνει και στον "**κατά πνεύμα**" λαό Ισραήλ, που είναι η **ΕΚΚΛΗΣΙΑ του Ιησού**, δηλαδή να παρασύρει τους πιστούς, τους ζώντες αγίους στην ειδωλολατρεία. Η εκκλησιαστική ιστορία επιβεβαιώνει το γεγονός αυτό, καθόσον μέσα στην πάροδο των αιώνων βλέπουμε πλήθη ανθρώπων να δίνουν τη δόξα τους, όχι στο μόνο ΑΛΗΘΙΝΟ Θεό, αλλά σε ανθρώπους και αντικείμενα: «*Διότι γνωρίσαντες τον Θεόν, δεν εδόξασαν ως Θεόν ουδέ ευχαρίστησαν, αλλ' ΕΜΑΤΑΙΩΘΗΣΑΝ εν τοις διαλογισμοίς αυτών, και ΕΣΚΟΤΙΣΘΗ η ασύνετος αυτών καρδιά· λέγοντες ότι είναι σοφοί εμωράνθησαν, και ήλ-*

λαξαν την δόξαν του αφθάρτου Θεού εις ομοίωμα εικόνας φθαρτού ΑΝΘΡΩΠΟΥ και ΠΕΤΕΙΝΩΝ και ΤΕΤΡΑΠΟΔΩΝ και ΕΡΠΕΤΩΝ ...Οι οποίοι μετήλλαξαν την αλήθειαν του Θεού εις το ψεύδος, και εσεβάσθησαν και ελάτρευσαν την ΚΤΙΣΙΝ μάλλον παρά τον ΚΤΙΣΑΝΤΑ, ο οποίος είναι ευλογητός εις τους αιώνας· αμήν» (Ρωμαίους Α:21-25).

Στο τέλος των εσχάτων καιρών ο Διάβολος θα παρασύρει τους ανθρώπους να δώσουν λατρεία και προσκύνηση στο δικό του εκλεκτό, τον Αντίχριστο (βλ.Αποκάλυψη ΙΓ:3-4) και θα το καταφέρει αυτό σχετικά εύκολα, γιατί ο Αντίχριστος δεν θα έρθει "ενάντια" του Χριστού, αλλά θα έρθει "αντί" του Χριστού (εξ' ού και αντί-Χριστος), που σημαίνει ότι θα βγει μέσα από τα υπάρχοντα χριστιανικά θρησκευτικά συστήματα, ακόμα και από αυτά που κηρύττουν αναγέννηση, γιατί η Βίβλος γράφει ότι θα πλανήσει «*ει δυνατόν και τους εκλεκτούς*» (βλέπε: Ματθαίος ΚΔ23-24, Μάρκος ΙΓ:22). Ο Διάβολος παρουσιάζεται ως "λύκος με ένδυμα προβάτου" και μετασηματίζεται "εις άγγελον φωτός", στρατηγική που έχει επιτυχία για τους άνομους σκοπούς του, μια τακτική που εφαρμόζει μέσα στους αιώνες: «*Το μυστήριον της ανομίας ήδη ενεργείται*» μας επισημαίνει ο Παύλος πριν 2000 χρόνια περίπου (Β' Θεσσαλονικείς Β:7).

Γιατί λοιπόν έγινε η μεγάλη σύγκρουση ανάμεσα στους δύο αρχαγγέλους, τον Μιχαήλ και το Διάβολο; Το σχέδιο του Διαβόλου ήταν πάρει το σώμα του αποθανόντα Μωυσή για να το εκμεταλλευτεί, κάνοντάς το αντικείμενο λατρείας από τους ανθρώπους. Από την περιγραφή του Ιούδα δεν φαίνεται ρητά εάν πέτυχε το σκοπό του ο Διάβολος, δεν περιγράφει ο Ιούδας ποιο ήταν το αποτέλεσμα της σύγκρουσης των 2 αγγέλων. Πιστεύω ότι η αποτυχία του Διαβόλου ήταν εκ των προτέρων προδιαγεγραμμένη, γι' αυτό και ο Ιούδας δεν ασχολείται παραπάνω με το θέμα αυτό και αυτό το στηρίζουμε σε 3 γεγονότα: **(1)** Σε όσες περιπτώσεις μέσα στη Βίβλο έχουμε αναμετρήσεις μεταξύ των αγγελικών δυνάμεων του Κυρίου και των πονηρών δαιμονικών πνευμάτων, ο Διάβολος πάντα χάνει, γιατί δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να συγκριθεί με τα στρατεύματα του ύψιστου Θεού. **(2)** Εάν ο Διάβολος είχε κατορθώσει να πάρει το σώμα του Μωυσή, θα το είχε θεοποιήσει και οι άνθρωποι θα του έδιναν θεία τιμή και προσκύνηση, όπως το έχει

κάνει και στη μετά Χριστό εποχή με τα λείψανα αγίων του Θεού. **(3)** Το σώμα του Μωυσή το έθαψε ο ίδιος ο Θεός σε μέρος που παραμένει για πάντα άγνωστο «*..και ΟΥΔΕΙΣ γνωρίζει την ταφήν αυτού, έως της σήμερον*» (βλ.Δευτερονόμιο ΛΔ:5-6). Ότι κάνει ο Θεός, το κάνει τέλειο και ο Διάβολος με τις δυνάμεις του, δεν θα μπορούσαν να αλλάξουν το σχέδιο και τη βουλή του Θεού.

Δεν κατόρθωσε ο Διάβολος να πάρει το **φθαρτό σώμα** του Μωυσή, αλλά κατόρθωσε να πάρει το **πνευματικό σώμα** του Μωυσή, δηλαδή το "νόμο" της Παλαιάς Διαθήκης και να παγιώσει το λαό του Θεού, την εκκλησία Του, να υπακούει στο **ΝΟΜΟ** της Παλαιάς Διαθήκης και όχι στη **ΧΑΡΗ** της Καινής Διαθήκης. Ο Μωυσής, ο εκλεκτός και κεχρισμένος του Θεού, είναι ο εκφραστής του νόμου του Θεού, που του δόθηκε στο όρος Σινά. Ο λαός Ισραήλ έπρεπε να υπακούει κατά πάντα στο "νόμο", μέχρι που θα ερχόταν ο Μεσσίας που θα εκπλήρωνε το νόμο. **Σήμερα, με τη θυσία του Ιησού, δεν βρισκόμαστε κάτω από το δεσμευτικό νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά βρισκόμαστε μέσα στην ελευθερία της χάρις του Ιησού.** Ο Διάβολος κατόρθωσε να πάρει το πνευματικό σώμα του Μωυσή, το "νόμο" και να τον βάλει μέσα στην εκκλησία του Ιησού, με αποτέλεσμα σήμερα πλήθος αναγεννημένων πιστών να είναι "δεμένοι" από πλήθος απαγορευτικών διατάξεων και να ζουν με ένα συνεχές "μη", δηλαδή, "μην κάνεις αυτό", μη κάνεις εκείνο".

Έχει καταργηθεί μόνον ο **τυπολογικός νόμος** της Παλαιάς Διαθήκης με τις θυσίες των ζώων, το ιερατείο και όλα όσα τυπολογικά προανήγγειλαν την έλευση του Μεσσία. Όλος ο **ηθικός νόμος** της Παλαιάς Διαθήκης (μη κλέψεις, μη φονεύσεις, κλπ) εξακολουθεί να ισχύει και πρέπει να εφαρμόζουμε τις εντολές του Θεού με χαρά μέσα στην ελευθερία μας και όχι γιατί φοβόμαστε ότι θα έρθει η άμεση κρίση του Θεού επάνω μας, όπως συνέβαινε στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης. Δυστυχώς ο Διάβολος έχει επιφέρει το αντίθετο αποτέλεσμα μέσα στο λαό του Θεού, έχει επιβάλλει πλήθος θρησκευτικών διατάξεων και έχει πλανήσει τον πιστό ότι πρέπει να τις τηρεί, γιατί αυτό είναι το θέλημα του Θεού.

Ο στόχος του Διαβόλου και των πονηρών δυνάμεών του είναι

να παγιώσει τον άνθρωπο, κάνοντάς τον να δίνει λατρεία, όχι μόνο σε ανθρώπους, αλλά και σε άψυχα πράγματα, όπως προσπάθησε να κάνει με το **ΧΑΛΚΙΝΟ ΦΙΔΙ (όφι)** που ο Μωυσής κατ' εντολή του Θεού ύψωσε στην έρημο (Αριθμοί ΚΑ:4-9) και με τη **ΡΑΒΔΟ** του Μωυσή (βλ. Έξοδος Δ:2-5, Ζ:10-13,19, Η:5-6, κλπ). Αργότερα, ο βασιλιάς Εζεκίας, βλέποντας τους Ισραηλίτες να έχουν καταστήσει αντικείμενο λατρείας το χάλκινο φίδι, διέταξε να το καταστρέψουν αμέσως (Β' Βασιλέων ΙΗ:4). Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η λατρεία μας ανήκει μόνο στον ΕΝΑ και ΜΟΝΟ αληθινό Θεό που υπάρχει εν Χριστώ Ιησού (Αποκάλυψη Ε:13, Α' Πέτρου Δ:11).

4. ΜΕΣΙΤΙΚΗ και ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ

Η προσκύνηση σήμερα των αγίων και των αγγέλων με τη μορφή και τον τρόπο που έχει πλέον καθιερωθεί, φέρει αποκλειστικά στοιχεία θείας λατρείας και δεν είναι (όπως ισχυρίζονται πολλοί) τιμητική προσκύνηση, γιατί ζητείται από τον προσκυνούντα η ΜΕΣΙΤΕΙΑ τους και η ΒΟΗΘΕΙΑ τους. Αυτό όμως έρχεται σε αντίθεση με την Αγία Γραφή, η οποία διδάσκει:

(α) **Η προσκύνηση ρητά ανήκει ΜΟΝΟ στο Θεό**, δια μέσου του κεχρισμένου Του Ιησού. Ο Θεός είναι "ζηλότυπος" και δεν δίνει τη δόξα Του σε άλλον (βλ. Ματθαίος Δ:10, Δευτερονόμιο ζ':15, Ησαΐας ΜΒ:8, ΜΗ:11, κλπ)

(β) **Μόνον ο Θεός είναι ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ**, ενώ οι άγιοι και οι άγγελοι δεν είναι, καθόσον η ιδιότητα αυτή ανήκει μόνο στο Θεό που είναι Πνεύμα. Όλοι οι άγιοι βρίσκονται μέσα στην ένδοξη παρουσία του Θεού και εφόσον δεν είναι πανταχού παρόντες, δεν μπορούν να ακούσουν τις επικλήσεις και τις προσευχές των ανθρώπων (διάβασε: Δευτερονόμιο Δ:39, Ψαλμός ΡΛΗ:7-8, Παροιμίες ΙΕ:3, Ησαΐας Ξς':1, Ιερεμίας ΚΓ:24, κλπ).

(γ) **Προσευχή ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ στον Ιησού**, ο οποίος είναι ο μοναδικός ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ μας και ΜΕΣΙΤΗΣ μας προς τον Πατέρα. Η μεσιτική διακονία των ιερέων της Παλαιάς Διαθήκης έπαυσε να υπάρχει μετά τη θυσία του άμωμου Αμνού στο Γολγοθά (διάβασε: Εβραίους Η:6,Θ:15, Ιωάννης ΙΔ6,13-15, ΙΕ:16, Ις':23, Α' Ιωάννου Β:1).

Μέσα στην Αγία Γραφή αναφέρονται περιπτώσεις **τιμητικής προσκύνησης** και σεβασμού ανθρώπων, **ζωντανών και όχι αποθανόντων**, βασιζόμενες στα ήθη και τα έθιμα της εποχής εκείνης και ήταν ένας τρόπος έκφρασης ευγνωμοσύνης ή χαιρετισμού ή θαυμασμού. Για παράδειγμα, η προσκύνηση του Ιωσήφ από τα αδέρφια του (Γένεσις ΜΒ:6, ΜΓ:26-28, ΜΗ:12), ο Μωυσής να προσκυνεί τον πενθερό του Ιοθόρ (Έξοδος ΙΗ:7), κλπ.

Για πληρέστερη ενημέρωση, διάβασε τα παρακάτω εδάφια από την Αγία Γραφή σου, στα οποία βρίσκονται παρόμοιες περιπτώσεις: Γένεσις ΚΓ:7-12, ΚΖ:28-29, ΛΓ:3-7, Ρουθ Β:10, Α' Βασιλέων Κ:41, ΚΔ:9, ΚΕ:23, Β' Βασιλέων Α:2, Θ:6, ΙΔ:4,22, ΙΗ:21,28, ΚΔ:20, Δανιήλ Β:46, Ματθαίος ΙΗ:23-29, Πράξεις Ις':25-30, κλπ

5. ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Η πρώτη αποστολική εκκλησία είχε μια ένδοξη και νικηφόρα πορεία, το μήνυμα του ευαγγελίου δεν περιορίστηκε μόνο στην Ιουδαία, αλλά κηρύχτηκε σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο. Η θέση της εκκλησίας ήταν η ολοκληρωτική απόρριψη κάθε μορφής ειδωλατρίας. Αυτό ήταν μια συντριβή του Διαβόλου, ο οποίος όμως δεν έμεινε αδρανής και από την αρχής της ίδρυσης της εκκλησίας προσπάθησε να εισαγάγει τη λατρεία των ειδώλων. Επειδή είναι "πονηρός" (όπως και το όνομά του) και επειδή γνώριζε ότι ήταν δύσκολο ή και αδύνατον να εξαπατήσει τους μονοθεϊστές Εβραίους, που είχαν γίνει Χριστιανοί, να λατρεύσουν άλλους ανθρώπους ή ψεύτικους θεούς, να λατρεύσουν δηλαδή είδωλα, κατά τα πρότυπα των γύρω λαών, τους έστρεψε αρχικά προς τη λατρεία αγγέλων και αυτό το βλέπουμε και από την επιστολή του Παύλου προς την εκκλησία των Κολοσσαίων όπου τους γράφει: **«Ας μη σας στερήση μηδείς του βραβείου με προσποίησης ταπεινοφροσύνης και με θρησκείαν των αγγέλων, εμβατεύων εις πράγματα τα οποία δεν είδε, ματαίως φυσιούμενος υπό του νοός της σαρκός αυτού, και μη κρατών την κεφαλήν, τον Χριστόν, εκ του οποίου όλον το σώμα διά των αρμών και συνδέσμων διατηρούμενον και συνδεόμενον αυξάνει κατά την αύξησιν του Θεού»** (Κολοσσαείς Β/2:18-19).

Η **αγγελολατρεία** εμφανίστηκε από την εποχή των αποστόλων και θεωρείται μία Ιουδαιογνωστική διδασκαλία. Αρχικά είχε

σαν αποδέκτες τους εξ Ιουδαίων Χριστιανούς, μεταγενέστερα, όταν εξαπλώθηκε απέκτησε πολλούς οπαδούς από τους εξ εθνών προερχόμενους Χριστιανούς, γεγονός που ανάγκασε την τότε Ρωμαϊκή (Ανατολική) εκκλησία να συγκαλέσει τη Σύνοδο της Λαοδικείας το 365 μ.Χ., η οποία στον 35ο Κανόνα της ονομάζει τη λατρεία των αγγέλων "**απόκρυφη ειδωλολατρεία**". Γράφει: «**Δεν πρέπει Χριστιανούς εγκαταλείπειν την εκκλησίαν του Θεού και απιέναι, και ΑΓΓΕΛΟΥΣ ονομάζειν, και συνάξεις ποιείν, το οποίο απαγορεύεται.** Εάν τις λοιπόν ευρεθή ταύτη τη **ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΗ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ** σχολάζων, ας είναι ανάθεμα, (δι)ότι εγκατέλιπε τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν τον Υιόν του Θεού και ειδωλολατρείαν προσήλθεν».

Ο μοναχός Νικόδημος στο σύγγραμμά του "ΠΗΔΑΛΙΟΝ" γράφει τα εξής, σχολιάζοντας τον 35ο κανόνα της Συνόδου της Λαοδικείας: «**Δια τούτο ο παρών κανόνας αναθεματίζει τους Χριστιανούς εκείνους, όπου αφήνουν με την εκκλησίαν του Θεού και το να επικαλούνται τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν τον Υιόν του Θεού ...ΣΥΝΑΓΟΝΤΑΙ** δε εις ναούς των αγγέλων (ήτο γαρ, κατά τον Θεοδώρητον, έως εις τον καιρόν του, ναός του Αρχαγγέλου Μιχαήλ εις τα μέρη εκείνα της Λαοδικείας δια τοιαύτην αιτίαν) και **ΕΠΙΚΑΛΟΥΝΤΑΙ** αυτούς ως θεούς και ακολούθως με τον **κεκρυμμένον** τούτον τρόπον γίνονται **ειδωλόλατραι** και **κτισματολάτραι**» (ΠΗΔΑΛΙΟΝ, σελ. 353).

Η παραπάνω μαρτυρία έχει περισσότερο βαρύνουσα αξία, γιατί γίνεται από κάποιον που είχε ξεφύγει από την υγιαίνουσα διδασκαλία της Βίβλου, καθόσον ως μοναχός ο Νικόδημος είχε αποδεχτεί το ιερατείο το οποίο έχει καταργηθεί με τη θυσία του Ιησού και είχε ταυτιστεί με αυτό. Άλλωστε είχε προηγηθεί και η Σύνοδος της Νίκαιας το 325 μ.Χ. με την οποία εισήχθηκε επίσημα πλέον στη Χριστιανική θρησκεία το «**Σύμβολο της Πίστεως**», το οποίο σε πολλές περιπτώσεις **αντικατέστησε** και τη θεόπνευστο Βίβλο και όποιος δεν το δεχόταν, θεωρείτο αιρετικός και ενάντια της εκκλησίας, παρ' όλο που αυτό ήταν ένα δημιούργημα μια σκοτεινής περιόδου και θεσπίστηκε από εκπροσώπους ενός καταργημένου ιερατείου με τη θυσία του Ιησού (**ΣΗΜΕΙΩΣΗ:** Για το θέμα αυτό διάβασε το βιβλίο «**ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ**» - Εκδόσεις "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ", σελ.500). Ολόκληρη η πρώτη αποστολική εκκλησία καταδίκασε ρητά την προσκύνηση των αγίων και των αγγέλων:

«**Αλλά και τινές των διασημοτέρων Πατέρων της εκκλησίας διαρρήδην κατεδίκασον το και απλώς ιδρύειν ναούς επ' ονόματι αγγέλων**» (ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ: Νίκου Καλογερά, σελ.280-284).

3. ΤΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕ Η "ΜΕΤΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ" ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Όλοι οι πιστοί, κατά τους τρεις πρώτους μ.Χ. αιώνες, τιμούσαν τους αγίους που με το αίμα τους σφράγισαν τη μαρτυρία της πίστης τους στον Ιησού μέσα στον ιππόδρομο της Ρώμης, στα λιοντάρια, κλπ. Κατά την περίοδο των διωγμών, συνήθως τους αποθανόντας πιστούς τους ενταφίαζαν μέσα στις κατακόμβες, χωρίς όμως να τους αποδίδουν θεία λατρεία και προσκύνηση. Ο συγγραφέας του μαρτυρικού θανάτου του Πολύκαρπου Σμύρνης γράφει ότι οι τότε πιστοί ζήτησαν το σώμα του αγίου μάρτυρα του Κυρίου να το ενταφιάσουν με τον πρέποντα σεβασμό, πλην όμως οι κρατούντες αυτό, αρνήθηκαν να τους το παραδώσουν, μήπως θεοποιήσουν τον μάρτυρα και τον λατρεύουν όπως τον Ιησού και αυτό θα ήταν σε βάρος της δικής τους (ειδωλολατρικής) θρησκείας. Με την άρνηση αυτή, δόθηκε η αφορμή και οι πιστοί διατύπωσαν "**ΤΑΣ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΣΑΣ ΤΟΤΕ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ**" ως εξής: «**ΟΥΤΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ** ποτέ καταλιπείν δυνησόμεθα, τον υπέρ της σωτηρίας του παντός κόσμου των σωζωμένων παθόντα άμωμον υπέρ αμαρτωλών, **ΟΥΤΕ ΕΤΕΡΟΝ ΤΙΝΑ ΣΕΒΕΣΘΑΙ**, διότι τούτον μεν, **Υιόν όντα Θεού προσκυνούμεν**, τους δε μάρτυρας, ως μαθητάς και μιμητάς του Κυρίου **αγαπώμεν αξίως**, ένεκα της ανυπερβλήτου ευνοίας εις τον ίδιον βασιλέα και διδάσκαλον»

Ο ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ γράφει για το θέμα αυτό: «**Πέραν του δέοντος ου χρη** (πρέπει) **τιμάν τους αγίους, αλλά τιμάν τον δεσπότην αυτών**» (Κατά Αιρέσεων, τόμος Α', σελ.1055).

Ο ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ επίσης αναφέρει: «**Ουδέ δι' επικλήσεως αγγέλων** (ή αγίων) ή **επαιδών ή δι' άλλων κακών ή παραδόξων μέσων ποιεί τι η εκκλησία, αλλ' εν καθαρότητι και φανερώς απευθύνουσα προσευχάς εις τον Κύριον, τον ποιήσαντα τα πάντα και επικαλούμενη το όνομα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού**» (Κατά Αιρέσεων, τόμος Β', σελ.32).

Ο (Μέγας) ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, ερμηνεύοντας το εδάφιο Ιθ:10 της Αποκάλυψης γράφει: «**Ο άγγελος απαγορεύει τω Ιωάννη επιθυμούντι να**

προσκυνήση αυτόν. Άρα το ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΘΑΙ ανήκει μόνον εις τον Θεόν, τούτο δε και οι άγγελοι γινώσκουσιν, οίτινες καίπερ υπερέχοντες άλλων κατά την δόξα, είναι όμως πάντες κτίσματα, ου προσκυνητέοι, αλλά προσκυνούντες (οι άγγελοι) το των πάντων Κύριον» (Λόγος Β' κατά Αρείου, Α 491).

Κάθε τοπική εκκλησία είχε το δικό της ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΟ, για να θυμούνται οι πιστοί τους αδελφούς, που σφράγισαν τη μαρτυρία τους με το αίμα τους, χωρίς να λυγίσουν από τα μαρτύρια. Σε καμιά περίπτωση η πρώτη εκκλησία δεν επικαλείτο τους κοιμηθέντες αγίους σαν μεσίτες. Η δεισιδαιμονία όμως που επικράτησε, αλλά και οι επιρροές των ειδωλολατρικών εθίμων που είχαν φέροι οι νέοι εξ εθνών πιστοί, τους οδήγησε, όχι να ενθυμούνται τους αποθανόντες αγίους, αλλά και να τους επικαλούνται. Επιφανείς ηγέτες της τότε εκκλησίας, όπως ο Μέγας Βασίλειος και ο Ιωάννης Ναζιανζηνός αναφέρουν ότι στο τέλος του 4ου μ.Χ. αιώνα είχε πλέον γενικευτεί η επίκληση των αποθανόντων αγίων, στους οποίους άρχισαν να δίνουν ειδικότητες και αρμοδιότητες, καθώς και άσκηση εξουσίας επάνω σε επικράτειες, των οποίων ήσαν προστάτες. Είχε αρχίσει πλέον η αποστασία από την αληθινή πίστη και οι άγιοι πήραν τη θέση του μεσίτη, την οποία σύμφωνα με τη Βίβλο ανήκει ΜΟΝΟ στον Ιησού: «Διότι είναι ΕΙΣ (ένας) Θεός, ΕΙΣ(ένας) και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός, όστις έδωκεν εαυτόν αντίλυτρον υπέρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην εν ωρισμένοις καιροίς» (Α' Τιμόθεου Β:5-6).

7. ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΩΝ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ (ζώντων) ΑΓΙΩΝ

Η λέξη «ΑΓΙΟΣ» σύμφωνα με τη Βίβλο σημαίνει «ξεχωριστός, καθαρός, αγνός». Το ρήμα «ΑΓΙΑΖΩ» σημαίνει «ΞΕΧΩΡΙΖΩ, ΚΑΘΑΡΙΖΟΜΑΙ, ΑΓΝΙΖΟΜΑΙ». Άγιος είναι ο ξεχωρισμένος από τον κόσμο, δεν ανήκει πλέον στην εξουσία του «άρχοντα του κόσμου τούτου», του Διαβόλου, αλλά ανήκει στον Ιησού Χριστό, τον οποίο έχει δεχτεί προσωπικό του σωτήρα και λυτρωτή. Η "αγιότητα" στην Αγία Γραφή, κατά κύριο λόγο στην άπειρή της έννοια αποδίδεται στο Θεό που ΕΙΝΑΙ "άγιος" (βλέπε: Λευιτικό ΙΑ:44-45, Κ:26, Ψαλμός ΚΒ:3, Ησαΐας ζ':3, ΝΖ:15, Ιεζεκιήλ ΛΘ:7, Α' Πέτρου Α:15-16, κλπ). Ο Θεός όμως ΕΙΝΑΙ Πνεύμα (Ιωάννης Δ:24) και εφόσον ο ίδιος από τη φύση Του είναι "άγιος", άρα και το Πνεύμα Του είναι "άγιος".

Είτε λοιπόν πούμε «Πνεύμα Θεού», ή «άγιο Πνεύμα του Θεού», ή απλά «άγιο Πνεύμα», εννοούμε τον ΕΝΑ και ΜΟΝΟ "άγιο" Θεό που υπάρχει και που είναι ΠΝΕΥΜΑ και μάλιστα "άγιο" Πνεύμα. Επίσης «άγιοι» ονομάζονται και οι άγγελοι του Κυρίου (βλ. Λουκάς Θ:26, Ματθαίος ΚΕ:11, κλπ).

ΑΓΙΟΣ δεν είναι αυτός που πέθανε και που εκ των υστέρων έχει ανακηρύξει ως «άγιο» η κατεστημένη εκκλησία, αλλά άγιος είναι κάθε αναγεννημένος πιστός, είναι αυτός που έχει δεχτεί τον Ιησού ως προσωπικό του σωτήρα και που αναγεννήθηκε με το άγιο Πνεύμα Του, είναι αυτός που πίστεψε ότι ο αναμάρτητος Ιησούς πέθανε στη δική του θέση, παίρνοντας στο σταυρό όλες τις αμαρτίες. Όλοι οι πιστοί ζώντες μέσα στην Καινή Διαθήκη αποκαλούνται «άγιοι».

- **Ο απ. Παύλος** έστειλε τις επιστολές του, προς τους ζώντες αγίους των τοπικών εκκλησιών, γεγονός που στην αρχή της κάθε επιστολής του το διευκρίνιζε ρητά, γράφοντας: «*Παύλος ...προς τους ΑΓΙΟΥΣ, τους όντας εν Εφέσω και πιστούς εν Χριστώ Ιησού...*» (Εφεσίους Α:1, Γ:1, ζ'/6:18 - **Βλέπε:** Ρωμαίους Α:18, ΙΒ:13, Α' Κορινθίους Α:2, Β' Κορινθίους Α:1, Φιλιππησίους Α:1, Κολοσσαείς Α:2, Α' Θεσσαλονικείς Ε:27, Πράξεις Θ:32, 41, Κς':10 κλπ).
- **Ο απ. Πέτρος**, όταν ανέστησε τη Δορκάδα, φώναξε τους «αγίους» για να την παραλάβουν (Πράξεις Θ:40-41). Τους ζώντες αγίους φώναξε ο Πέτρος, όχι τους αποθανόντες.

Το σώμα του αναγεννημένου και βαπτισμένου με το άγιο Πνεύμα πιστού είναι «ναός Θεού» και μάλιστα «άγιος» ναός: «*Δεν εξεύρετε ότι είσθε ΝΑΟΣ ΘΕΟΥ και το Πνεύμα του Θεού κατοικεί εν υμίν; Εάν τις φθείρη τον ΝΑΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, τούτον θέλει φθείρει ο Θεός· διότι ο ναός του Θεού είναι ΑΓΙΟΣ, ο οποίος είσθε σεις*» (Α' Κορινθίους Γ:16-17 - **Βλέπε:** Α' Κορινθίους ζ'/6:19, Β' Κορινθίους ζ'/6:16, Εφεσίους Β:21, Α' Πέτρου Β:5, Εβραίους Γ:6, κλπ).

Ο Θεός μέσα σε ολόκληρη τη Βίβλο αναφέρεται ως «άγιος» και όχι ως «ΠΑΝ-άγιος» ή «ΠΑΝ-αγιότατος», κλπ. Κατά συνέπεια, αφού ο Θεός είναι ΑΓΙΟΣ και οι πιστοί είναι ΑΓΙΟΙ, δεν είναι αποδεκτοί τίτλοι, βαθμοί, τιμητικές προσφωνήσεις, κλπ. ανώτερες

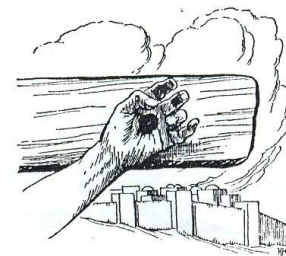
του Θεού, γιατί αυτό είναι βλασφημία και προσβολή κατά του «άγιου» Θεού, που μας δίδαξε δια Ιησού Χριστού την οδό της ταπεινοφροσύνης. Η μητέρα του Κυρίου μας Ιησού, η Μαριάμ, είναι «**αγία**», είναι η «*κεχαριτωμένη και ευλογημένη μεταξύ όλων των γυναικών*», δεν μπορεί όμως να έχει τιμητική προσφώνηση και τίτλο ανώτερου του Θεού, του δημιουργού του σύμπαντος κόσμου, δηλαδή να αποκαλείται «**ΠΑΝ-αγία**» (=αγία ΠΑΝΤΩΝ). Οι απόστολοι αποκαλούσαν τους εαυτούς τους «δούλους» μέσα στις επιστολές τους (Α' Πέτρου Α:1, Ιάκωβος Α:1, Ρωμαίους Α:1, Λουκάς ΙΖ:10, κλπ).

Ο Διάβολος, ο πλανών την οικουμένη όλη, που είναι "καλλιτέχνης" στο να διαστρεβλώνει την πραγματικότητα και την αλήθεια, έχει εξαπατήσει τον άνθρωπο που βρίσκεται μακριά από το Θεό και τον έχει πείσει να δέχεται τα ψέματά του, σαν αλήθεια. Η λέξη "διάβολος" σημαίνει "συκοφάντης" και ο Διάβολος με τις πονηρές δυνάμεις του συνέχεια συκοφαντούν το λαό του Θεού, συνέχεια διαβάλουν κάθε αναγεννημένο πιστό. Μια από τις μεγαλύτερες συκοφαντίες του Διαβόλου είναι ότι έχει πείσει με μεγάλη επιτυχία, με εξαιρετική θα έλεγα επιτυχία τους συμπατριώτες μας "χριστιανούς" ότι όσοι έχουν αναγνωρίσει τον Κύριο Ιησού προσωπικό τους σωτήρα και ακολουθούν το ευαγγέλιό Του, ζώντας μια καθαρή ζωή, ότι "δεν πιστεύουν στους αγίους", λέγει: «**Μην τους ακούτε αυτούς, είναι πλανεμένοι και αιρετικοί, δεν πιστεύουν στους αγίους!**» Είναι ένα από τα μεγαλύτερα ψέματα του Διαβόλου, γιατί στην πραγματικότητα συμβαίνει το εντελώς αντίθετο.

Αυτοί που έχουν δώσει την καρδιά τους στον Ιησού και έχουν αναγεννηθεί από το άγιο Πνεύμα του Θεού, μέσα από την καρδιά τους **σέβονται, αγαπούν και τιμούν** τους αγίους του Κυρίου, την αγία μητέρα Του, τους αποστόλους Του και γενικά όλους τους αγίους, σε όλους τους αιώνες και σε όλες τις εποχές και όχι μόνο αυτό, αλλά προσπαθούν **να μιμηθούν** το παράδειγμά του και **να τους μοιάσουν** στην πιστότητά τους και στην αφιέρωσή τους στο Θεό. Για το λόγο αυτό, αληθινό παιδί του Θεού, ποτέ - ποτέ δεν θα πει άσχημο λόγο εναντίον τους, γνωρίζει ότι μια ημέρα θα συναντηθούν όλοι στον ουρανό και εκεί στην παρουσία του Κυρίου, όλοι μαζί θα Τον δοξάζουν αιώνια.

Αντίθετα, είναι γνωστό και όλοι μας έχουμε την εμπειρία αυτή, ότι όλοι αυτοί που υιοθετούν αυτές τις συκοφαντίες και που ισχυρίζονται ότι είναι "σωστοί" χριστιανοί και μάλιστα καυχώνται ότι είναι «**Ορθό-δοξοί**» (ορθή διδαχή), όταν νευριάσουν, αρχίζουν να καταφέρονται με απρεπείς εκφράσεις, αρχίζοντας από τον Ιησού, μετά τη μητέρα Του (ως "Παναγία") και τελειώνουν με τους «αγίους Πάντες», κατεβάζοντας και όλα τα "καντήλια" που έχουν στο οικογενειακό εικονοστάσι. Δυστυχώς υπάρχουν και περιπτώσεις, που μια ικανή μερίδα ανθρώπων εκφράζονται υβριστικά κατά των θείων και χωρίς να είναι εκνευρισμένοι, απλά αυτός είναι ο συνήθης τρόπος έκφρασής τους μέσα στην καθημερινότητα, γιατί δεν μπορούν να ελέγξουν τη γλώσσα τους. Άρα λοιπόν: **(1)** Αυτοί που πραγματικά **δεν πιστεύουν** και δεν σέβονται τους αγίους, είναι όλοι αυτοί που τους βρίζουν, ανεξάρτητα εάν ισχυρίζονται με τα λόγια ότι είναι "χριστιανοί", γιατί ένας γνήσιος χριστιανός ποτέ δεν καταφέρεται εναντίον σε εκείνο που αγαπά και που τον ευλογεί. **(2)** Εκείνοι **που πιστεύουν** πραγματικά στους αγίους είναι τα αναγεννημένα παιδιά του Κυρίου Ιησού, που ακολουθούν το παράδειγμά τους, που μας προτρέπουν **να μιμούμαστε τον Ιησού**, όπως και οι ίδιοι Τον μιμήθηκαν, όταν ζούσαν. Αυτό μας προτρέπει και ο απόστολος Παύλος, λέγοντας: «*Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς και εγώ (είμαι μιμητής του Χριστού)*» (Α' Κορινθίους ΙΑ:1).

Οι σημερινοί ζώντες άγιοι (πιστοί) του Κυρίου, **υψώνουν** πάνω απ' όλα την κεφαλή της εκκλησίας, τον Ιησού **και τιμούν** όλους αυτούς, που ανά τους αιώνες λάτρευσαν και ύψωσαν τον Ιησού και σε πολλές περιπτώσεις έδωσαν και τη ζωή τους.

Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ

ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ ΕΙΚΟΝΩΝ και ΓΛΥΠΤΩΝ

1. ΟΙ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ

Ο Θεός από τη φύση Του είναι άγιος και απείραστος κακών, η αγιότητά Του δεν μπορεί να συμβιβαστεί με την αμαρτία. Εκείνο που ιδιαίτερα σιχαίνεται ο Θεός είναι η ειδωλολατρεία, σε κάθε μορφή της, είναι Θεός ζηλότυπος και δεν δίνει τη δόξα Του σε άλλον, δεν μοιράζεται τη δόξα Του με κανέναν άλλον. Για το λόγο αυτό, θέλει ο λαός Του, όλα τα παιδιά Του, να ζουν σε αγιότητα και καθαρότητα, να Τον λατρεύουν «*εν Πνεύματι και αληθεία*» και να Του δίνουν όλη τη δόξα, όλη την τιμή και όλη τη λατρεία. Αυτό ο Διάβολος το μισεί και κάνει τα πάντα ώστε να αποτρέψει τον άνθρωπο να έχει αυτή την υπέροχη σχέση με τον δημιουργό Του, κάνει τα πάντα για να πάρει αυτός τη δόξα και τη λατρεία.

Για τους ανθρώπους, σε όλες τους αιώνες, ο πειρασμός να έχουν άλλους "θεούς", εκτός από τον ΕΝΑ και ΜΟΝΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΘΕΟ, πάντα υπήρξε μεγαλύτερος, παρά να γίνουν άθεοι. Ίσως σήμερα ο πολιτισμένος άνθρωπος, που ζει στην ηλεκτρονική και διαστημική εποχή, να καυχείται ότι δεν προσκυνά ψεύτικες αγαλμάτινες θεότητες, ζώα, ηγεμόνες, αντικείμενα, κλπ, αλλά έχει θεοποιήσει και προσκυνά το χρήμα, το αυτοκίνητο, την τηλεόραση, τη διασκέδαση, το ποδόσφαιρο, το ωραίο σπίτι, τη μόδα, την τεχνολογία, τον κινηματογράφο, τη μουσική, την επιτυχημένη καριέρα, την οικονομική άνεση και τόσα άλλα ευχάριστα που συμβαίνουν στην καθημερινή μας πορεία, τα οποία (διευκρινίζω) **δεν είναι αμαρτία**, όταν γίνονται από μια καρδιά που αγαπά τον Κύριο Ιησού και που πάντα πρώτα βάζει τι Αυτός θέλει από τη ζωή μας, **γίνονται όμως αμαρτία και ΕΙΔΩΛΑ**, όταν η καρδιά μας είναι κολλημένη ΜΟΝΟ σε αυτά και έχει απομακρυνθεί από το θέλημα του Θεού στη ζωή μας. Έχει παγιδευτεί ο άνθρωπος από τα υλικά πράγμα-

τα και έχει ξεχάσει ποιος είναι ο πραγματικά πνευματικός σκοπός του σε αυτή τη ζωή, η οποία είναι ένας προθάλαμος για τη μέλλουσα αιώνια ζωή.

Εκτός από τα παραπάνω "είδωλα" που ο υλιστής άνθρωπος λατρεύει και προσκυνά, μέσα από τα τυποποιημένα πλέον θρησκευτικά συστήματα προσκυνά ανθρώπους, αγγέλους, εικόνες άψυχες και κάθε άλλο δημιούργημα του Θεού και αυτό έγινε, γιατί «**ΓΝΩΡΙΖΑΝΤΕΣ τον Θεόν, δεν εδόξασαν ως Θεόν ουδέ ευχαρίστησαν, αλλ' εματαιώθησαν εις τους διαλογισμούς αυτών, και εσκοτίσθη η ασύνετος αυτών καρδιά· λέγοντες ότι είναι σοφοί εμωράνθησαν**» (Ρωμαίους Α:21-22). Τα αποτελέσματα ήσαν και είναι τραγικά, όπως αναφέρει η Γραφή στο αμέσως επόμενο 23 εδάφιο «...και **ήλλαξαν την δόξαν του αφθάρτου Θεού εις ομοίωμα εικόνας φθαρτού ΑΝΘΡΩΠΟΥ και ΠΕΤΕΙΝΩΝ και ΤΕΤΡΑΠΟΔΩΝ και ΕΡΙΠΕΤΩΝ**».

Η πτώση του ανθρώπου στην ειδωλολατρεία ξεκίνησε σε μια καταστροφική πορεία **αντίστροφη**. Είχε γνώση του Θεού που τον δημιούργησε, αλλά στην πορεία Τον εγκατέλειψε και στράφηκε σε άλλες πηγές λατρείας κάθε φορά πιο ολισθηρές. Την πορεία του αυτή πολύ γλαφυρά περιγράφει ο Παύλος, ο οποίος μας γνωρίζει ότι στην αρχή λάτρευε το **Θεό**, μετά τον **άνθρωπο**, δημιούργημα του Θεού, μετά έφυγε από τον άνθρωπο πήγε στο ζωικό βασίλειο όπου στην αρχή λάτρευε τα **πτεινά** του ουρανού, μετά πήγε πιο χαμηλά λατρεύοντας τα **ζώα** και αργότερα ακόμα πιο χαμηλά άρχισε να λατρεύει τα **ερπετά**. Μία πορεία φθίνουσα, όπου ο άνθρωπος λάτρευσε την κτίση παρά τον κτίσαντα: **Θεός - άνθρωπος - πτεινά του ουρανού - ζώα της γης - ερπετά**. Αυτή τη φθίνουσα πορεία και τον ηθικό ξεπεσμό του ανθρώπου, την περιγράφει με πολύ γλαφυρά χρώματα ο απόστολος Παύλος στο Α' κεφάλαιο της επιστολής προς Ρωμαίους, που αναφερθήκαμε.

Βασικά η πορεία του αποστάτη ανθρώπου από το Θεό, αρχίζει από την πτώση του μέσα στον κήπο της Εδέμ και αφού εκδιώχθηκε από το Θεό, αγνόησε τις αυστηρές προειδοποιήσεις Του να μην κατασκευάσει είδωλα, γλυπτά, εικόνες και ομοιώματα και ύψωσε άλλους θεούς τους οποίους λάτρευε και προσκυνούσε με ζήλο και κατάνυξη:

ΛΕΥΙΤΙΚΟ ΚΣ'/26:1 «Δεν θέλετε κάμει εις εαυτούς ΕΙΔΩΛΑ, ουδέ ΓΛΥΠΤΑ, ουδέ θέλετε ανεγείρει ΑΓΑΛΜΑ εις εαυτούς, ουδέ θέλετε στήσει λίθον εικονόγλυπτον εν τη γη υμών, διά να προσκυνήτε αυτόν· διότι εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σας».

ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ ΚΖ:15 «Επικατάρατος ο άνθρωπος, όστις κάμη γλυπτόν ή χωνευτόν, βδέλυγμα εις τον Κύριον, έργον χειρών τεχνίτου, και θέση εν αποκρύφω. Και πας ο λαός θέλει αποκριθή και ειπεί, ΑΜΗΝ».

ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ Δ:15-19 «15. Φυλάττετε λοιπόν καλώς τας ψυχάς σας, διότι δεν είδετε ουδέν ομοίωμα, εν τη ημέρα καθ' ην ο Κύριος ελάλησε προς εσάς εν Χωρήβ εκ μέσου του πυρός· 16. **μήπως διαφθαρήτε, και κάμητε εις εαυτούς είδωλον, εικόνα τινός μορφής, ομοίωμα αρσενικού ή θηλυκού, 17. ομοίωμα τινός κτήνους το οποίον είναι επί της γης, ομοίωμα τινός πτερωτού ορνέου το οποίον πετά εις τον ουρανόν, 18. ομοίωμα τινός έρποντος επί της γης, ομοίωμα τινός ιχθύος όστις είναι εις τα ύδατα υποκάτω της γής· 19. και μήπως υψώσης τους οφθαλμούς σου εις τον ουρανόν, και ιδών τον ήλιον και την σελήνην και τα άστρα, πάσαν την στρατιάν του ουρανού, ΠΛΑΝΗΘΗΣ και ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ αυτά και ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ αυτά, τα οποία Κύριος ο Θεός σου διεμοίρασεν εις πάντα τα έθνη τα υποκάτω παντός του ουρανού»**

ΕΞΟΔΟΣ Κ:4 - ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ Ε:8 «Μη κάμης εις σεαυτόν ΕΙΔΩΛΟΝ, μηδέ ΟΜΟΙΩΜΑ τινός, όσα (είναι) εν τω ουρανώ άνω, ή όσα εν τη γη κάτω, όσα εν τοις ύδασιν υποκάτω της γής· **ΜΗ προσκυνήσης αυτά ΜΗΔΕ λατρεύσης αυτά·** διότι εγώ Κύριος ο Θεός σου είμαι Θεός ζηλότυπος, ανταποδίδων τας αμαρτίας των πατέρων επί τα τέκνα, έως τρίτης και τετάρτης γενεάς των μισούντων με».

ΩΣΗΕ Δ:12 «Ο λαός μου ερωτά τα ξύλα αυτού, και η ράβδος αυτού αποκρίνεται προς αυτόν· διότι το ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΠΟΡΝΕΙΑΣ επλάνησεν αυτούς και επόρνευσαν εκκλίνοντες από του Θεού αυτών».

ΠΡΑΞΕΙΣ ΙΘ:26 «.....Ο Παύλος ούτος έπεισε και μετέβαλε, λέγων ότι **ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΙ** οι κατασκευαζόμενοι **δια χειρών ανθρώπων».**

Διάβασε και μελέτησε τα παραπάνω εδάφια με προσοχή και προσευχή, καθώς και τα παρακάτω που έχουν άμεση σχέση με το θέμα μας: Δευτερονόμιο ζ':13, ΚΗ:64 / Ησαΐας ΜΒ:8, ΜΕ20, Μζ':5-7, / Ιερεμίας Ι':1-5, Ιζ':10-13 / Ιησούς του Ναυή ΚΓ:7 / Β' Βασιλέων ΙΖ:35 / Ωσηέ Δ:12, / Αββακούμ Β:18-20 / Ψαλμοί 97:7, 115:4 και 135:15-18 / Ματθαίος ΙΖ:24-25, ΙΘ:26 / Πράξεις Ζ:48.

♦ Η πρώτη "πασών" (όλων) των εντολών είναι ότι υπάρχει μόνο ΕΝΑΣ Θεός «...*Άκουε Ισραήλ, ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΗΜΩΝ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ (ένας) ΚΥΡΙΟΣ*» (Μάρκος ΙΒ:28-29). Αυτό το γνωρίζουν τα δαιμόνια και φρίττουν: «*Σν πιστεύεις ότι ο Θεός είναι ΕΙΣ· καλώς ποιείς· και τα δαιμόνια πιστεύουσι και φρίττουσι*» (Ιάκωβος Β:19). Γι' αυτό ο Ιωάννης στις επιστολές του προτρέπει ΝΑ ΦΥΛΑΜΕ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥΣ ΜΑΣ από τα είδωλα: «*Τεκνία, φυλάξατε εαυτούς από των ειδώλων*» (βλέπε, Α' Ιωάννου Ε:20-21).

Δίνει μία (πρώτη) εντολή που αφορά το **ΘΕΟ**, αλλά δεν μένει μόνο εκεί, δίνει και μια (δεύτερη) εντολή που αφορά τον **ΑΝΘΡΩΠΟ**, λέγοντας «*Και ΔΕΥΤΕΡΑ ομοία, αύτη· Θέλεις αγαπά τον πλησίον σου ως σεαυτόν....*». Και συνεχίζει λέγοντας ότι από αυτές τις 2 εντολές άλλη (τρίτη) μεγαλύτερη δεν υπάρχει: «...*Μεγαλητέρα τούτων άλλη εντολή δεν είναι*».

«**ΘΕΟΣ**» και «**ΑΝΘΡΩΠΟΣ**»: Η πρώτη εντολή ανήκει στον Κύριο των δυνάμεων, στο δημιουργό του σύμπαντος, η δεύτερη εντολή αφορά τον άνθρωπο. Στις 10 εντολές που έδωσε ο Θεός στο Μωυσή πάλι η ΠΡΩΤΗ εντολή ανήκει στο Θεό και στη μοναδικότητά Του: «*Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σου, ο εξαγαγών σε εκ γης Αιγύπτου, εξ οίκου δουλείας. ΜΗ ΕΧΗΣ ΑΛΛΟΥΣ ΘΕΟΥΣ, πλην Εμού*» (βλέπε Έξοδος Κ:1-17). Ο Θεός βδελύσσεται και σιχαίνεται τη ειδωλολατρεία και απαγορεύει ρητά την κατασκευή ειδώλων, ομοιωμάτων, γλυπτών και εικόνων, είναι Θεός ζηλότυπος και ΔΕΝ ΔΙΝΕΙ ΤΗ ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΣΕ ΑΛΛΟΝ (Ησαΐας ΜΓ:10-11, ΜΕ:5). Απαγορεύει αυστηρά την προσκύνηση όλων αυτών.

Στο κεφάλαιο ΜΔ του προφήτη Ησαΐα, ο Λόγος του Θεού μας δείχνει με λεπτομέρειες τον ηθικό ξεπεσμό του ανθρώπου, ο οποίος τα άψυχα και άφωνα ξύλα, που τα χρησιμοποιεί για να θερ-

μαίνεται ή για να ανάβει φωτιά να ψήσει το φαγητό του και το ψωμί του, τα ίδια ξύλα τα κόβει, τα λεπτύνει, τους δίνει διάφορα σχήματα και τα μετατρέπει σε "θεό" του για να τον προσκυνήσει. Διαβάζουμε για το θέμα αυτό: «Όσοι κατασκευάζουσιν **είδωλα**, πάντες είναι **ματαιότης**· και τα πολυέραστα αυτών (είδωλα) ΔΕΝ ΩΦΕΛΟΥΣΙ· και αυτοί (είναι) **μάρτυρες** αυτών (ότι) ΔΕΝ ΒΛΕΠΟΥΣΙ, ΟΥΔΕ ΝΟΟΥΣΙ, διά να καταισχυρθώσι. **Τις έπλασε "θεόν" ή έχυσεν "είδωλον"**, το οποίον ΟΥΔΕΝ ΩΦΕΛΕΙ; **Ιδού, πάντες οι σύντροφοι αυτού θέλουσιν αισχυρθή· και οι τεχνίται, αυτοί (είναι) εξ ανθρώπων. Ας συναχθώσι πάντες ομού, ας παρασταθώσι, θέλουσι φοβηθή, θέλουσιν εντραπή (πάντες) ομού....»** (Ησαΐας ΜΔ:9-11).

Ματαιότητα είναι όσοι κατασκευάζουν είδωλα, τα οποία δεν βλέπουν, δεν έχουν νόηση και δεν ωφελούν και οι τεχνίτες που τα κατασκευάζουν είναι άνθρωποι, θνητοί. Και συνεχίζει ο Λόγος του Θεού να περιγράφει τι ακριβώς κάνει ο τεχνίτης με τα ξύλα:

- «13) Ο ΞΥΛΟΥΡΓΟΣ **εξαπλώνει** τον κανόνα, **σημειώνει** αυτό (το ξύλο) με στάθμην, **ομαλύνει** αυτό με ροκάνια και **σημειώνει** αυτό διά του διαβήτου και **κάμνει** αυτό **κατά την ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΝ ΜΟΡΦΗΝ**, κατά ανθρωπίνην ωραιότητα, διά να κατοική εν τη οικία.
- 14) Κόπτει εις εαυτόν κέδρους και λαμβάνει την κυπάρισσον και την δρυν, τα οποία εκλέγει εις εαυτόν μεταξύ των δένδρων του δάσους· φυτεύει πεύκην και η βροχή αυξάνει αυτήν.
- 15) Και θέλει είσθαι (χρήσιμον το ξύλον) εις τον άνθρωπον **διά καύσιμον**· και εξ αυτού λαμβάνει και θερμαίνεται· προσέτι ΚΑΙΕΙ (αυτό) και ΨΗΝΕΙ ΑΡΤΟΝ· προσέτι κάμνει (αυτό) **θεόν** και προσκυνεί (αυτό)· κάμνει αυτό **είδωλον** και γονατίζει έμπροσθεν αυτού» (Ησαΐας ΜΔ:13-15).

Πιο γλαφυρή, πιο παραστατική και πιο απλή παρουσίαση από την παραπάνω δεν θα μπορούσε να γίνει. Ο τεχνίτης ξυλουργός παίρνει το ξύλο, το ξαπλώνει κάτω, σημειώνει τι θέλει να κάνει, το ροκανίζει και του δίνει ανθρωπίνη μορφή. Το ξύλο αυτό δεν έχει κάτι το ιδιαίτερο είναι από τα δέντρα του δάσους (κέδρο, κυπαρίσσι, δρυς, πεύκο, κλπ) που τα ποτίζει η βροχή. Κομμάτι από το ίδιο ξύλο χρησιμοποιεί για ν' ανάβει φωτιά για να ζεσταθεί, άλλο κομμάτι το χρησιμοποιεί για φωτιά που ψήνει το ψωμί του ή το φαγητό του και

άλλο κομμάτι το κάνει "θεό" και το προσκυνά. Δεν χρειάζεται κάποιος να είναι πολύ έξυπνος, απλή γνώση μόνο χρειάζεται για να καταλάβει πόσο ανόητο είναι αυτό, όταν το κάνει και να αναρωτηθεί: «Μα καλά τι κάνω; Αυτό που χρησιμοποιώ για να ψήσω κρέας και να ζεσταθώ, το προσκυνώ κιόλας; Για τι δεν υπακούω το Λόγο του Θεού, που με προειδοποιεί και μου το λέγει τόσο καθαρά;»

- «16) Το ήμισυ αυτού (του ξύλου) ΚΑΙΕΙ εν πυρί· με το άλλο ήμισυ ΤΡΩΓΕΙ το κρέας· ψήνει το ψητόν και χορταίνει· και θερμαίνεται, λέγων, Ω εθερμάνθην, είδον το πύρ·
- 17) και το εναπολειφθέν αυτού (ξύλον) **κάμνει θεόν**, το γλυπτόν αυτού· **γονατίζει** έμπροσθεν αυτού και **προσκυνεί** (αυτό) και **προσεύχεται** εις αυτό και λέγει, **"Λύτρωσόν με, διότι είσαι ο θεός μου"**.
- 18) (και αυτοί οι άνθρωποι) **Δεν καταλαβαίνουνσιν ουδέ νοούσιν· διότι έκλεισε τους οφθαλμούς αυτών διά να μη βλέπωσι, και τας καρδίας αυτών διά να μη νοώσι.**
- 19) Και ουδείς συλλογίζεται εν τη καρδία αυτού, ουδέ είναι γνώσις εν αυτώ, ουδέ νόησις, ώστε να είπη: "Το ήμισυ αυτού έκαυσα εν πυρί· έτι έψησα άρτον επί των ανθράκων αυτού· έψησα κρέας και έφαγον· έπειτα θέλω κάμει το υπόλοιπον αυτού βδέλυγμα; θέλω προσκυνήσει δένδρου κορμόν;"
- 20) Βόσκεται από στάκτης· η ηπατημένη καρδία αυτού **απεπλήνησεν αυτόν**, διά να μη δύναται να ελευθερώση την ψυχήν αυτού μηδέ να είπη: "Τούτο, τη εν τη δεξιά μου, δεν είναι ψεύδος;"» (Ησαΐας ΜΔ:16-20)

Ο Διάβολος είναι «ο πλανών την οικουμένην όλην» (Αποκάλυψη ΙΒ:9) και κανένας δεν θέλει να παραδεχτεί ότι "πλανήθηκε", είτε από άγνοια, είτε από εγωισμό, αλλά η Βίβλος μας προειδοποιεί ότι και οι πιστοί θα πλανηθούν «*προσέχοντες εις πνεύματα πλάνης και εις διδασκαλίας δαιμονίου*» (βλ. Α' Τιμόθεου Δ:1-4) και πως είναι δυνατόν να μην πλανηθεί ο άνθρωπος, αφού «ο κόσμος όλος εν των Πονηρώ κείται;» (Α' Ιωάννου Ε:19). Το πρωταρχικός στόχος του Διαβόλου είναι να πλανήσει τον άνθρωπο και να τον κάνει να τον προσκυνά, δίνοντάς θεία τιμή και λατρεία και αυτό το καταφέρνει πάρα πολύ καλά μέσα από τον τρόπο που αναφέρεται στο Ησαΐας ΜΔ:9-20 και που περιγράψαμε παραπάνω με λεπτομέρειες.

2. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΟΛΙΣΘΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Η Αγία Γραφή διακηρύττει ότι: **(1)** Τον Θεό ΚΑΝΕΙΣ δεν είδε ποτέ: «*Θεόν ΟΥΔΕΙΣ έωρακεν πόποτε;*» (Ιωάννης Α:18, αρχ.κείμενο). Ο Θεός είναι ο μόνος που έχει «*αθανασίαν, κατοικόν φως απρόσιτον, τον οποίον ΟΥΔΕΙΣ των ανθρώπων είδεν, ΟΥΔΕ δύναται να ίδη*» (Α' Τιμόθεου ς':16) **(2)** Κανείς των ανθρώπων δεν είδε τον Πατέρα, παρά μόνο «*Εκείνος (ο Ιησούς), όστις είναι παρά του Θεού*» (Ιωάννης ς':46). **(3)** Ο Θεός είναι Πνεύμα (Ιωάννης Δ:24, κλπ). Κατά συνέπεια, ο Θεός δεν κατοικεί σε χειροποίητους ναούς, ούτε «*λατρεύεται υπό χειρών ανθρώπων*», όπως διακήρυξε και ο απόστολος Παύλος στον Άρειο Πάγο, όταν ήρθε στην Αθήνα (βλ. Πράξεις ΙΖ:24 - Επίσης: Α' Βασιλέων Η:27, Β' Χρονικών Β:6, ς':18, Ησαΐας Ξς':1).

Σε όλους είναι γνωστό ότι η πρώτη αποστολική εκκλησία δεν είχε ούτε γλυπτά, ούτε εικόνες. Όλα όσα σήμερα υπάρχουν μέσα στην κατεστημένη Ελληνική εκκλησία εισχώρησαν στη χριστιανική πίστη και διδασκαλία από την εποχή του **μεγάλου Κωνσταντίνου**, ο οποίος "επέβαλε" για πολιτικούς κυρίως λόγους τη χριστιανική πίστη ως επίσημη θρησκεία του Ανατολικού Ρωμαϊκού Κράτους (μετέπειτα Βυζαντινού) και ιδιαίτερα από την εποχή του **μεγάλου Θεοδοσίου** (379 - 395 μ.Χ.), ο οποίος εξανάγκαζε τους γύρω λαούς να ασπασθούν το χριστιανισμό με τη βία. Ο Θεοδόσιος χαρακτηριζόταν για το βίαιο και ορμητικό του χαρακτήρα, έλαβε αυστηρότατα μέτρα κατά της ειδωλολατρείας, κατέστρεψε και έκλεισε πολλούς αρχαίους ναούς και κατήργησε την τέλεση των Ολυμπιακών αγώνων (394 μ.Χ.).

Πλην όμως, η επιβολή του χριστιανισμού δια της βίας είχε πολύ τραγικές συνέπειες. Οι ειδωλολάτρες όταν ασπάζονταν το χριστιανισμό από φόβο, για να μη θανατωθούν, έφερναν μαζί τους και ήθη και έθιμά τους, τα οποία με την πάροδο του χρόνου αλλοίωσαν το καθαρό μήνυμα του ευαγγελίου, με ολέθρια αποτελέσματα, μέχρι και σήμερα και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό: Δεν προσκυνάμε πλέον το θεό Ποσειδώνα σαν **προστάτη της θάλασσας**, αλλά τον άγιο Νικόλαο, όχι τον Άρη σαν **θεό του πολέμου**, αλλά την αγία Βαρβάρα, την αγία Ειρήνη και τον άγιο Μηνά, σαν προστάτες στρατού και αστυνομίας, όχι τη θεά Αφροδίτη, σαν **θεά της αγά-**

πης και του έρωτα, αλλά τον άγιο Βαλεντίνο και το ζευγάρι Ακύλα και Πρίσκιλλα, όχι την Αστάρτη σαν **βασίλισσα των ουρανών**, αλλά τη αγία μητέρα του Κυρίου μας Ιησού που με το νέο τίτλο "Παναγία" που της έχουν δώσει, την έχουν ανακηρύξει "Βασίλισσα των ουρανών" και "Παντοκρατόρισα", όχι τη θεά Ήρα σαν **τη θεά της γονιμότητας**, αλλά την Ειρήνη της Χρυσοβαλάντου και ο κατάλογος δεν έχει τελειωμό. Εδώ ταιριάζει η λαϊκή ρήση: «Άλλαξε ο Μανωλιός, και φόρεσε τα ρούχα του αλλιώς». Αυτό έκανε ο Διάβολος και εξαπάτησε τον θρησκευόμενο άνθρωπο, που όλα τα "ξέρει" και όλα τα "έχει διαβάσει", εκτός από τη Βίβλο.

Κωμικοτραγικό ήταν το εξής γεγονός: Κατά τον Βαλκανικό πόλεμο του 1912 και οι **Ορθόδοξοι ΕΛΛΗΝΕΣ** προσευχόντουσαν στην προστάτιδα του πυροβολικού τους την αγία Βαρβάρα για να τους δώσει νίκη εναντίον των εχθρών τους των Βουλγάρων, αλλά και οι **Ορθόδοξοι ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ** προσευχόντουσαν στην προστάτιδα του πυροβολικού τους την αγία Βαρβάρα για να τους δώσει νίκη εναντίον των εχθρών τους των Ελλήνων. Τελικά, ποιους από τους δύο έπρεπε να βοηθήσει η αγία Βαρβάρα; Και που είναι η «**επί γης ειρήνη και εν ανθρώποις ευδοκία**», για την οποία θυσιάστηκε ο Ιησούς Χριστός;

Ένα παρόμοιο γεγονός είναι και το εξής: Η **αγία Ειρήνη** ήταν προστάτης της πρώην Χωροφυλακής και ο **άγιος Μηνάς** ήταν προστάτης της πρώην Αστυνομίας Πόλεων. Με την ενοποίηση των δύο Σωμάτων που έγινε το έτος 1984 έπρεπε να βρεθεί νέος προστάτης άγιος, κοινός για το νέο σώμα της ΕΛ.ΑΣ. Και βρέθηκε ο **άγιος Αρτέμιος**. Το ερώτημα ήταν: «**Οι άλλοι δύο τι έγιναν, πήραν "σύνταξη" και δεν προστατεύουν πλέον κανέναν; Και ο άγιος Αρτέμιος, τόσο καιρό ήταν "άνεργος", δεν προστατεύε κανέναν;** » Ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού μας προειδοποιεί ότι ο Διάβολος, ο μεγάλος ψεύτης, **ο πατέρας τους ψεύδους** (βλ. Ιωάννης Η:44) θα πλανήσει ακόμα και τους εκλεκτούς.

Τα είδωλα, εικόνες και γλυπτά, που είναι ανθρώπινα έργα **στόμα** έχουν, αλλά δεν μιλάνε, **μάτια** έχουν, αλλά δεν βλέπουν, **αυτιά** έχουν, αλλά δεν ακούν, **πόδια** έχουν, αλλά δεν μπορούν να περπατήσουν. Αυτό μας το περιγράφει πολύ γλαφυρά η Αγία Γρα-

φή: «*Τα είδωλα αυτών είναι αργύριον και χρυσίον, έργα χειρών ανθρώπων· ΣΤΟΜΑ έχουσι και δεν λαλούσιν· ΟΦΘΑΛΜΟΥΣ έχουσι και δεν βλέπουσιν· ΩΤΑ έχουσι και δεν ακούουσι· ΜΥΚΤΗΡΑΣ έχουσι και δεν οσφραίνονται· ΧΕΙΡΑΣ έχουσι και δεν ψηλαφώσι· ΠΟΔΑΣ έχουσι και δεν περιπατούσιν· ΟΥΔΕ ΟΜΛΙΟΥΣΙ* διά του λάρυγγος αυτών...» (Ψαλμός ΡΙΕ:4-7). Ο Λόγος του Θεού είναι διαυγής και καθαρός, δεν αφήνει περιθώρια για παρερμηνείες, γι' αυτό μια ημέρα όλοι αυτοί που πράττουν αυτά, θα είναι αναπολόγητοι όταν βρεθούν ενώπιον του Κυρίου Ιησού για να κριθούν. Στη συνέχεια μας δίνει μια εικόνα, ποιος θα είναι ο "μισθός" αυτών που κατασκευάζουν εικόνες και γλυπτά (είδωλα) και ελπίζουν σε αυτά και δεν επλίζουν στο μόνο αληθινό Θεό: «**ΟΜΟΙΟΙ αυτών ας γείνωσιν ΟΙ ΠΟΙΟΥΝΤΕΣ αυτά, πας ο ελπίζων επ' αυτά**» (εδ.8).

Ο Θεός βδελύσσεται και καταδικάζει αυστηρά την πνευματική πορνεία, να λατρεύει δηλαδή ο άνθρωπος τον ΑΛΗΘΙΝΟ Θεό μαζί με άλλους ΨΕΥΤΙΚΟΥΣ θεούς, να ακολουθεί και το Θεό και τον κόσμο. Φορέας της πνευματικής αυτής πορνείας και γενικά της ειδωλολατρίας (σε κάθε μορφή της) είναι η αποστάτιδα εκκλησία, ανεξάρτητα τι δογματικό χαρακτήρα και τι όνομα έφερε ή φέρει, είναι η εκκλησία της οποίας τα μέλη **είχαν** αναγεννηθεί, **είχαν** φωτισθεί και γευθεί από την ουράνια δωρεά, **είχαν** γίνει μέτοχοι των ενεργειών του Πνεύματος του Θεού, αλλά τώρα συμβιβάστηκαν με τον κόσμο και ξέπεσαν πνευματικά (βλ. Εβραίους ς':4-8). Αυτή την "εκκλησία" ο Κύριος Ιησούς στο ΙΖ' κεφάλαιο της Αποκάλυψης την ονομάζει «**ΒΑΒΥΛΩΝ Η ΜΕΓΑΛΗ, Η ΜΗΤΗΡ ΤΩΝ ΠΟΡΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΔΕΛΥΓΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ**», η οποία μεθάει με το **αίμα** των αγίων και των μαρτύρων του Ιησού (Αποκάλυψη ΙΖ:5-6). Στη σημερινή εποχή, η αποστάτιδα αυτή εκκλησία, "μεθάει" με το κρασί της συκοφαντίας, συκοφαντεί κάθε τι που έχει σχέση με το λαό του Θεού, συκοφαντεί κάθε αναγεννημένο παιδί Του που ζει σύμφωνα με το θεόπνευστο Λόγο του Θεού, συκοφαντεί τους αγίους σαν αιρετικούς, πλάνους, άθεους και οπισθοδρομικούς.

Ο Ιάκωβος, στην ομώνυμη επιστολή τους, αναφερόμενος στην πνευματική πορνεία του πιστού με τον κόσμο, γράφει: «**Μοιχοί και μοιχαλίδες, δεν εξεύρετε ότι η φιλία του κόσμου είναι ΕΧΘΡΑ**

ΤΟΥ ΘΕΟΥ; όστις λοιπόν θελήση να ήναι **φίλος του κόσμου, ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ καθίσταται**» (Ιάκωβος Δ:4). Τα λόγια αυτά του Ιακώβου έχουν ιδιαίτερη αξία για το λαό Θεού, γιατί δεν αναφέρεται **γενικά** για την αποστάτιδα εκκλησία, αλλά αναφέρεται **ειδικά** για τους αναγεννημένους πιστούς, που ζουν μια χλιαρή ζωή, που ζουν ανάμεσα σε δύο φρονήματα, αγαπούν και τον Κύριο ΙΗΣΟΥ, αλλά αγαπούν και συμβιβάζονται με τον ΚΟΣΜΟ. Άλλωστε την επιστολή του ο Ιάκωβος, δεν την απευθύνει σε μη πιστούς, αλλά σε αγίους, αναγεννημένους, σε πνευματικούς αδελφούς (Ιάκωβος Α:1-2). Η προτροπή του είναι για να μην γίνουν τα παιδιά του Θεού «**εχθροί του Θεού**», να ταπεινωθούν ενώπιόν Του, να υποταχθούν σε Αυτόν και να αντισταθούν στο Διάβολο: «**ΥΠΟΤΑΧΘΗΤΕ λοιπόν εις τον Θεόν. ΑΝΤΙΣΤΑΘΗΤΕ εις τον Διάβολον, και θέλει φύγει από σάς· πλησιάσατε εις τον Θεόν, και θέλει πλησιάσει εις εσάς. Καθαρίσατε τας χείρας σας, αμαρτωλοί, και αγνίστατε τας καρδίας, δίγνωμοι ΤΑΠΕΙΝΩΘΗΤΕ ενώπιον του Κυρίου, και θέλει σας υψώσει.**» (Ιάκωβ.Δ:7-10).

3. ΟΙ ΜΕΘΟΔΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Ενώ η Αγία Γραφή διακηρύττει ότι η σωτηρία του ανθρώπου προσφέρεται από τον Ιησού, με τη σταυρική Του θυσία, **ΔΩΡΕΑΝ, «κατά χάριν»** (Εφεσίους Β:8), οι εικόνες και γενικά τα ομοιώματα των αγίων μέσα στις εκκλησίες είναι γεμάτες από "τάματα", κυρίως χρυσαφικά και το "τάμα" είναι πανάρχαιο ειδωλολατρικό έθιμο (βλ. «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ», έκδοση "ΠΑΠΥΡΟΣ ΛΑΡΟΥΣ" /Επίσης «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ», έκδοση "ΒΙΠΕΡ", Νο 195, 198, 201, 208, 207). Οι άνθρωποι πιστεύουν ότι εάν "δωροδοκήσουν" το Θεό και τους αγίους, τότε θα εισακουστούν και οι προσευχές τους. Αυτό όμως είναι προσβολή κατά του ίδιου του Ιησού, γιατί **εάν εξαγοράζουμε** τη ΣΩΤΗΡΙΑ της ψυχής μας, τη ΘΕΡΑΠΕΙΑ του σώματός μας και την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ μας από τις πονηρές δυνάμεις, **τότε μάταια πέθανε ο Ιησούς στο σταυρό**, δεν υπήρχε λόγος να περάσει από μια τέτοια φοβερή δοκιμασία, υπήρχαν οι θυσίες των ζώων από τους ιερείς, προσθέτουμε και εμείς τα τάματα και τις δωρεές μας και έτσι "ησυχάζουμε" τη συνείδησή μας ότι ενώπιον του Θεού εκτελέσαμε τα θρησκευτικά μας καθήκοντα. Η Αγία Γραφή, μας διδάσκει με πολλή σαφήνεια και καθαρότητα ότι «**ΔΕΝ ΕΛΥΤΡΩΘΗΤΕ από της ματαίας πατροπαρα-**

δότην διαγωγής υμών διά φθαρτών, αργυρίου ή χρυσίου, αλλά διά του τιμίου αίματος του Χριστού, ως αμνού αμώμου και ασπίλου» (Α΄ Πέτρου Α:18-20). Είναι αδύνατον η ύλη, χρυσάφι ή ασήμι, χρήματα ή σκέη, και οτιδήποτε άλλο φθαρτό να λυτρώσει τον άνθρωπο, παρά μόνον το τίμιο αίμα του αναμάρτητου Ιησού.

Πολλοί άνθρωποι, ανεξάρτητα από μόρφωση, ηλικία ή κοινωνική τάξη, ισχυρίζονται ότι **δεν προσκυνούν** την εικόνα, το ξύλο από το οποίο έχει κατασκευαστεί, γιατί γνωρίζουν ότι η προσκύνηση ανήκει μόνο στο Θεό, **αλλά τιμούν** το εικονιζόμενο πρόσωπο του αγίου του Θεού. Αυτό όμως είναι μια φοβερή απάτη, παγίδα και ψέμα του Διαβόλου, το οποίο αμέσως ξεσκεπάζεται. Το ερώτημα είναι: «Αφού δεν προσκυνούν και δεν λατρεύουν την εικόνα, το υλικό μέρος της, αλλά τιμούν όπως οι ίδιοι ισχυρίζονται μόνο το εικονιζόμενο πρόσωπο, για παράδειγμα της "Παναγίας", γιατί δεν πηγαίνουν στην εκκλησία της γειτονιάς τους για να την τιμήσουν, αλλά πηγαίνουν στην Παναγία της Τήνου; Άλλη είναι η "Παναγία της γειτονιάς τους", άλλη είναι η "Παναγία της Τήνου", άλλη είναι η "Παναγία η Βρεφοκρατούσα", άλλη είναι η "Παναγία η Τρυπητή" στο Αίγιο; Όλες οι εικόνες δεν παρουσιάζουν (εικονίζουν) το ΙΔΙΟ πρόσωπο;» Η απάντηση είναι πλέον αυτονόητη, πηγαίνουν αποκλειστικά και μόνο για την ΕΙΚΟΝΑ και όχι για το εικονιζόμενο ΠΡΟΣΩΠΟ, εμπαίζοντας έτσι το Θεό και εξαπατώντας τους εαυτούς τους, νομίζοντας ότι ακολουθούν το σωστό, αλλά στην πραγματικότητα έχουν πέσει στην αριστοτεχνική παγίδα του Διαβόλου, ο οποίος προσφέρει στον άνθρωπο «*θηρσκειά αγγέλων*» (Κολοσσαείς Β:8) και αυτό δεν είναι παράξενο, γιατί ο Διάβολος, προκειμένου να εξαπατήσει τον άνθρωπο, αφήνει τη δική του πονηρή μορφή (του Λύκου) και παίρνει τη μορφή του Ιησού (του Αρνίου), είναι **"λύκος με ένδυμα προβάτου"**, παρουσιάζεται (μέσων των ακολούθων του) σαν θρησκευόμενος, σαν καλός "χριστιανός". Αυτό είναι μια πολύ συνηθισμένη και προσφιλή τακτική του Σατανά, καθόσον «*μετασχηματίζεται εις άγγελον ΦΩΤΟΣ*» (Β' Κορινθίους ΙΑ:14).

Αυτή είναι η τραγική κατάληξη των ανθρώπων, οι οποίοι «*μετήλλαξαν την αλήθειαν του Θεού εις το ψεύδος, και σεβάσθησαν και ελάτρευσαν την ΚΤΙΣΙΝ μάλλον παρά τον ΚΤΙΣΑΝΤΑ, όστις είναι ευλογητός εις τους αιώνας αμήν*» (Ρωμαίους Α:25).

Έχουμε συνηθίσει πλέον να ακούμε για εικόνες που "**κουνήθηκαν**", ή που "**δάκρυσαν**", ή που "**μίλησαν**", με αποτέλεσμα να έχει δημιουργήσει ο Σατανάς τις κατάλληλες συνθήκες και τις άριστες προϋποθέσεις, ώστε, όταν (στο εγγύς μέλλον) "λαλήσει" και η εικόνα του θηρίου, του Αντίχριστου, όλοι να πλανηθούν και να το δεχτούν σαν αληθινό γεγονός. Στο ΙΓ' κεφάλαιο της Αποκάλυψης αναφέρεται ότι ο Αντίχριστος, κατά την περίοδο της διακυβέρνησης του κόσμου από αυτόν, θα θέσει την εικόνα του μέσα στο ναό της Ιερουσαλήμ, ο οποίος θα έχει κτιστεί και θα κάνει ώστε «**να λαλήση η εικόν του θηρίου και να κάμη, όσοι δεν προσκυνήσωσι την εικόνα του θηρίου, να θανατωθώσι**» (εδ.15). Όλοι θα εκπλαγούν από το "εκπληκτικό" αυτό γεγονός και θα πιστέψουν ότι έγινε "θαύμα" που μίλησε η εικόνα του Αντί-Χριστου και θα τον προσκυνήσουν με μεγάλη ευκολία, αφού τόσο καιρό ο Διάβολος με μεθοδικότητα προετοίμαζε το κατάλληλο έδαφος για να εξαπατήσει τον άνθρωπο που δεν έχει προσωπική σχέση με το Θεό και δεν έχει επίγνωση του Λόγου Του, δημιουργώντας μέσα στους αιώνες παρόμοια τεχνάσματα με "δακρύζουσες" και "κινούμενες" εικόνες, κάτι που συνέβαινε και στην αρχαιότητα και όχι μόνο στην μετά Χριστό εποχή, όπως πολλοί πιστεύουν και όπως θα δούμε στη συνέχεια.

4. Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στην αύξηση του φαινομένου της εικονολατρίας συνέβαλε σημαντικά το ειδωλολατρικό παρελθόν των "νέων" πιστών της νεοσύστατης Ανατολικής Ρωμαϊκής (Βυζαντινής) αυτοκρατορίας. Ο Δρ. Θ.Γ.Χατζηαντωνίου στην αξιόπιστη ιστορική μελέτη του με τίτλο "ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΟΙ ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ" γράφει: «**Ο βαθμός της επίδρασης, που άσκησε η συνεισφορά αυτού του παράγοντα στη διαμόρφωση της θλιβερής κατάστασης στην Εκκλησία (όπως σκιαγραφήθηκε αυτή παραπάνω), θα διαπιστωθεί με αρκετά ικανοποιητικό μέτρο σαφήνειας, αν επιχειρήσουμε μια πρόχειρη αντιπαραβολή της με ορισμένες λεπτομέρειες της θρησκευτικής ζωής των αρχαίων Ελλήνων. Το αντικείμενο των δεισιδαίμωνων θρησκευτικών εκδηλώσεων εκείνη την περίοδο ήταν οι ΗΡΩΕΣ, πραγματικοί ή μυθικοί και τα ΛΕΙΨΑΝΑ τους»** (κεφάλ. Δ', σελ.39).

Οι αρχαίοι Έλληνες, στα "οστά-λείψανα" των ηρώων και στα άλλα "αντικείμενα", που είχαν κάποια στενή σχέση με αυτούς, απέ-

διδαν θρησκευτικές τιμές. Τέτοια αντικείμενα θρησκευτικών εκδηλώσεων ήσαν η **λόγχη του Αχιλλέα** στο ναό της Αθηνάς στη Φασήλη, το **σπαθί του Μέμνωννα** στο ναό του Ασκληπιού στη Νικομήδεια, η **ασπίδα του Πύρρου** στην είσοδο του ναού της Δήμητρας και ο κατάλογος συνεχίζεται! Ο χρονογράφος ιστορικός της αρχαιότητας Πausανίας γράφει: «**Ο ΘΕΟΣ που τιμούν περισσότερο οι Χαιρώνιοι, είναι το ΣΚΗΠΤΡΟ που κατασκεύασε ο Ήφαιστος για το Δία**» (βλ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ, κεφ.9:40,11). Το ίδιο ακριβώς γίνεται και σήμερα από τους κατ' όνομα θρησκευόμενους "χριστιανούς", οι οποίοι έχουν σαν αντικείμενα θείας τιμής και προσκύνησης τα **"λείψανα"** των πιστών, την **"εσθήτα της Παναγίας"**, μικρά κομματάκια από το **"τίμιο ξύλο"**, διάφορα φυλακτά, γούρια, ματάκια, κλπ.

Το ότι σήμερα τα διάφορα λατρευτικά είδωλα (εικόνες, γλυπτά, κλπ) δακρύζουν ή κουνιούνται, δεν είναι κάτι το καινούργιο ή το "χριστιανικό", γιατί το ίδιο ακριβώς γινόταν και στον αρχαίο ειδωλολατρικό κόσμο. Παραδείγματα έχουμε πολλά και θα αναφέρουμε ενδεικτικά τα παρακάτω:

- (1) Ο Δίων ο Κάσσιος αναφέρει ότι το είδωλο της **θεάς ΝΙΚΗΣ** κατά την ημέρα της μάχης των Φαρσάλων (47 πΧ) **στράφηκε** προς το άγαλμα του Ιουλίου Καίσαρα (νικητή της μάχης αυτής), που ήταν και αυτό στημένο μέσα στον ίδιο ναό.
- (2) Ο Δίων ο Κάσσιος επίσης αναφέρει ότι το είδωλο της **Παρθένου ΑΘΗΝΑΣ** κάποια ημέρα του έτους 21 π.Χ. από Ανατολίας που ήταν τοποθετημένο, **στράφηκε** προς Δυσμίας και **έφτυσε αίμα**.
- (3) Σ' ένα αρχαίο μύθο (που τον επαναλαμβάνει και ο ιερός Αυγουστίνος στα συγγράμματά του) αναφέρεται ότι τον καιρό του πολέμου μεταξύ της Ρώμης και του Αριστόνικου της Περγάμου (130-129 πΧ), το είδωλο του **θεού ΑΠΟΛΛΩΝΑ** στην Κύμη, για τέσσερις συνεχείς ημέρες, **έχυνε δάκρυα**, θρηνώντας για τη συμφορά που θα ερχόταν επάνω στους Έλληνες (DE CIVITATE DEI, 3:11).

Θα πρέπει να αναφέρουμε το γεγονός πως, ότι έκαναν οι αρχαίοι με τους ανδριάντες και τα λείψανα των ηρώων, το ίδιο κάνουν και οι σημερινοί τεχνοκράτες, θρησκευόμενοι, άθεοι, κλπ. με τους σύγχρονους ήρωες, όπου μπροστά στους ανδριάντες τους

σύσσωμη η πολιτική, η στρατιωτική και η θρησκευτική εξουσία, μαζί με μεγάλο πλήθος λαού, απονέμουν σε συγκεκριμένες ημέρες τιμές, οι οποίες περιέχουν στοιχεία θείας λατρείας και τιμής.

Α-ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ: Κατά τον 6ο αιώνα έκαναν την εμφάνισή τους οι λεγόμενες **"α-χειροποίητες"** εικόνες, οι οποίες έλαβαν αυτή την ονομασία από τη δοξασία που υπήρχε ότι δεν είχαν κατασκευασθεί από ανθρώπινα χέρια, αλλά με θαυματουργικό τρόπο. Ο εκκλησιαστικός ιστορικός Ευάγγριος γράφει «**Θεότευκτον εικόνα, την οποίαν ανθρώπων χείρες ουκ ειργάσαντο**». Τέτοιες **"αχειροποίητες"** εικόνες υπήρχαν και στην αρχαιότητα και τις ονόμαζαν **"διοπετή"**. Τα πιο περίφημα διοπετή (αχειροποίητα) είδωλα ήσαν η Αφροδίτη της Πάφου, η Παλλάς Αθηνά, η Κυψέλη του Πεσσινού στη Γαλατία και η Άρτεμις των Εφεσίων που αναφέρεται στις Πράξεις ΙΘ:35. Κατά τον σύγχρονο ιστορικό E.J.Martin οι αχειροποίητες εικόνες είναι ίσως η πιο χαρακτηριστική περίπτωση ειδωλολατρικής αναβίωσης των δοξασιών μέσα στη χριστιανική εκκλησία (βλ. A History of the Iconoclastic Controversy, 21).

Είναι γνωστό ότι, κατά την αρχαιότητα υπήρχαν στου δρόμους της Αθήνας, σαν οδοδείχτες και προστάτες των διαβαινόντων μικροί βωμοί που ονομάζονταν «**Ερμαί**» και που ήσαν προτομές του θεού Ερμή. Το ίδιο ακριβώς γίνεται και σήμερα με τα λεγόμενα «**εικονοστάσια**». Ο Διάβολος, ο εχθρός της ψυχής μας, έχει ολοσχερώς εξαπατήσει τον άνθρωπο (μορφωμένο ή αμόρφωτο, πλούσιο ή φτωχό, μικρό ή μεγάλο), με αποτέλεσμα να έχει παραγκωνίσει το μόνο μεσίτη του, τον ΙΗΣΟΥ και να έχει υψώσει άλλους μεσίτες, αποδίδοντάς τους θεία λατρεία και τιμή, με αποτέλεσμα να έχει τόσους πολλούς **"μεσίτες-θεούς"**, όσοι είναι και οι δρόμοι μιας μεγαλούπολης όπου ζει. Αυτό αναφέρεται προφητικά μέσα στο Λόγο του Θεού: «**Διότι κατά τον αριθμόν των πόλεων σου ήσαν οι θεοί σου, Ιούδα** (=εκκλησία)· **και κατά τον αριθμόν των οδών της Ιερουσαλήμ ανηγείρατε βωμούς εις τα αισχρά, βωμούς διά να θυμιάζητε εις τον Βάαλ** (=Διάβολο). **ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ, συ μη προσεύχου υπέρ του λαού τούτου και μη ύψωνε φωνήν ή δέησιν υπέρ αυτών· ΔΙΟΤΙ ΕΓΩ ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΕΙΣΑΚΟΥΣΕΙ, όταν κράζωσι προς εμέ εν καιρώ της ταλαιπωρίας αυτών**» (Ιερεμίας ΙΑ:13-14).

5. ΟΙ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η κατεστημένη χριστιανική θρησκεία είναι ένα τριπλό κράμα δοξασιών και διδασκαλιών: **Χριστιανικών, Ειδωλολατρικών και Ιουδαϊκών**. Ήδη αναφέραμε ότι ο Θεός μέσα στη Βίβλο αποκαλύπτεται ως Θεός ζηλότυπος και το όνομά Του είναι **ΖΗΛΟΥΤΥΠΟΣ** (βλ. Έξοδος Κ:5, ΛΔ:14), γι' αυτό θέλει αποκλειστική προσκύνηση και λατρεία. Η Βίβλος μας περιγράφει με ζωηρά χρώματα τις συνέπειες του ανθρώπου να προσκυνά και να λατρεύει τα **δημιουργήματα** του Θεού και όχι τον ίδιο το **Δημιουργό** Του:

1. **ΕΦΕΣΙΟΥΣ Ε:5-7** «*Διότι τούτο εξεύρετε, ότι πας πόρνος ή ακάθαρτος ή πλεονέκτης, όστις είναι ειδωλόλατρες, δεν έχει κληρονομίαν εν τη βασιλεία του Χριστού και Θεού. Μηδείας μη σας απατά με ματαίους λόγους· επειδή διά ταύτα έρχεται η οργή του Θεού επί τους υιούς της απειθείας. Μη γίνεσθε λοιπόν συμμέτοχοι αυτών*».

2. **ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ Γ:5-6** «*Νεκρώσατε λοιπόν τα μέλη σας τα επί της γης, πορνείαν, ακαθαρσίαν, πάθος, επιθυμίαν κακήν και την πλεονεξίαν, ήτις είναι ειδωλολατρεία, διά τα οποία έρχεται η οργή του Θεού επί τους υιούς της απειθείας*».

3. **Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ς'/6:9-10** «*Η δεν εξεύρετε ότι οι άδικοι δεν θέλουσι κληρονομήσει την βασιλείαν του Θεού; Μη πλανάσθε· ούτε πόρνοι, ούτε ειδωλόλατρες, ούτε μοιχοί, ούτε μαλακοί, ούτε αρσενοκοίται, ούτε κλέπται, ούτε πλεονέκται, ούτε μέθυσοι, ούτε λοίδοροι, ούτε άρπαγες, θέλουσι κληρονομήσει την βασιλείαν του Θεού*».

4. **Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Ι'/10:14** «*Διά τούτο, αγαπητοί μου, φεύγετε από της ειδωλολατρείας*».

5. **Α' ΙΩΑΝΝΟΥ Ε:20-21** «*Εξεύρομεν δε ότι ο Υιός του Θεού ήλθε και έδωκεν εις ημάς νόησιν, διά να γνωρίζωμεν τον αληθινόν· και είμεθα εν τω αληθινώ, εν τω Υιώ αυτού Ιησού Χριστώ. Ούτος είναι ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΕΟΣ και η ΖΩΗ Η ΑΙΩΝΙΟΣ. Τεκνία, φυλάξατε εαυτούς από των ειδώλων· αμήν*».

Εδώ ο απόστολος Ιωάννης δείχνει τη θεότητα του Ιησού, ο οποίος είναι ο «ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΕΟΣ» και η «ΖΩΗ Η ΑΙΩΝΙΟΣ» και για να μην πέσει ο πιστός σε πλάνες και λατρεύει τα δημιουργήματα

του Θεού, όπως γίνεται σήμερα, μας προτρέπει να φυλάξουμε τους εαυτούς μας από τα ΕΙΔΩΛΑ. Η προσκύνηση ανήκει στον Ένα και Μόνο Αληθινό Θεό που υπάρχει και που μας φανερώθηκε «εν (μέσα) *Χριστώ Ιησού*».

6. ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΚΑ:27 & ΚΒ:15

«*Και δεν θέλει εισέλθει εις αυτήν (την ουράνια πόλη) ουδέν το οποίον μιάίνει και προξενεί βδέλυγμα και ψεύδος, αλλά μόνον οι γεγραμμένοι εν τω βιβλίω της ζωής του Αρνίου ... Έξω δε είναι οι κύνες και οι μάγοι και οι πόρνοι και οι φονείς και οι ειδωλόλατρες και πας ο αγαπών και πράττων το ψεύδος*».

Εάν η αποστολική περίοδος είχε να παρουσιάσει λαμπρές σελίδες στην πορεία της εκκλησίας, στη μεταποστολική περίοδο αρχίζουν να φαίνονται τα μελανά σημάδια της πορείας του χριστιανισμού, που μεταγενέστερα έγιναν κατάμαυρα. Η εκκλησία άρχισε να έχει μια πορεία φθίνουσα:

- Από τη δόξα της παρουσίας του Θεού, οδηγήθηκε στην πτώση και στην πνευματική φτώχεια.
- Από το Πνεύμα που κυριαρχούσε σε κάθε κίνηση των πιστών, κατέληξε στη σάρκα και στα πάθη.
- Από το φως της αλήθειας του Λόγου του Θεού, βρέθηκε στο σκοτάδι της πλάνης των ανθρωπίνων συγγραμμάτων και συστημάτων.
- Από τη μοναδικότητα του Θεού, που αποτελούσε την προμετωπίδα των πιστών, κατέληξε στην κάθε μορφής ειδωλολατρεία και στη διάσπαση της "εν Πνεύματι και αληθεία" λατρείας.
- Από την καθαρότητα στη λατρεία, βρέθηκε να είναι γεμάτη από παγανιστικές εκδηλώσεις και να αρέσκεται σε αυτές.

Κεφάλαιο ΕΚΤΟ

ΙΗΣΟΥΣ: «ΤΟ ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ»

1. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ "ΣΩΤΗΡΑΣ"

«Διά τούτο και ο Θεός υπερύψωσεν αυτόν και έχάρισεν εις αυτόν ΟΝΟΜΑ το υπέρ παν όνομα, διά να κλίνη εις το όνομα του Ιησού παν γόνυ επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων, και πάσα γλώσσα να ομολογήση ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος εις δόξαν Θεού Πατρός» (Φιλιππησίους Β:9-11).

Στο όνομα του κεχρισμένου του Θεού, στο όνομα του Ιησού, θα λυγίσει κάθε γόνατο και κάθε γλώσσα θα ομολογήσει ότι ο Ιησούς είναι "Κύριος". Το όνομα αυτό, δεν είναι απλά ένας τίτλος, ή ένας θεολογικός όρος, αλλά είναι όνομα ζωής και δύναμης, είναι το όνομα του ίδιου του Κυρίου των δυνάμεων, όπως θα δούμε στη συνέχεια. Ο άγγελος Κυρίου που εμφανίστηκε στον Ιωσήφ, του είπε: «Μη φοβηθής να παραλάβης Μαριάμ την γυναίκα σου· διότι το εν αυτή γεννηθέν είναι εκ Πνεύματος Αγίου. Θέλει δε γεννήσει υιόν και θέλεις καλέσει το όνομα αυτού "ΙΗΣΟΥΝ"· διότι αυτός ΘΕΛΕΙ ΣΩΣΕΙ τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών» (Ματθαίος Α:20-21).

Στον Ησαΐας Θ:6 ο Λόγος του Θεού γράφει: «Διότι παιδίον εγεννήθη εις ημάς, υιός εδόθη εις ημάς· και η εξουσία θέλει είσθαι επί τον ώμον αυτού· και το όνομα αυτού θέλει καλεσθή ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ, ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ (=μεσίτης, παράκλητος), ΘΕΟΣ ΙΣΧΥΡΟΣ (=“Ελ Γκιμπόρ” στα Εβραϊκά, Θεός δυνατός, Κύριος), ΑΙΩΝΙΟΣ ΠΑΤΗΡ (=“Αβί Αδ” στα Εβραϊκά, δηλ. θα είναι η ΦΑΝΕΡΩΣΗ του Πατέρα), ΑΡΧΩΝ ΕΙΡΗΝΗΣ...». Γι’ αυτό, όποιος πιστεύει σ’ Αυτόν «έχει ζωήν αιώνιον» (βλ. Ιωάννης Γ:36, Ε:24, ζ’:47,54, Α’ Ιωάννου Γ:15). Εδώ δεν γράφει "θα έχει", αλλά "έχει ζωή αιώνια", σε ενεστώτα χρόνο, γεγονός που σημαίνει ότι λαμβάνει χώρα ΤΩΡΑ (ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Το κείμενο της μετάφρασης του Αρχιμ. Ν. Βάμβα δεν γράφει "αιώνιος πατήρ", αλλά έχει μεταφραστεί λάθος, ως "πατήρ του μέλλοντος αιώνος").

«Όσοι δε εδέχθησαν Αυτόν (τον Ιησούν), εις αυτούς έδωκεν εξουσίαν να γείνωσι τέκνα Θεού, εις τους πιστεύοντας εις το όνομα Αυτού» (Ιωάννης Α:12). Εδώ ο Λόγος του Θεού γράφει «εις τους πιστεύοντας εις το ΟΝΟΜΑ Αυτού». Η λέξη «ΙΗΣΟΥΣ» είναι σύνθετη, αποτελείται από τις λέξεις «ΑΥΣΗΣ» ή «ΟΣΗΑ» (=σωτήρας) και «ΓΙΑ» (σύντμηση του ΓΙΑΧΒΕ) και σημαίνει «Ο ΓΙΑΧΒΕ είναι ΣΩΤΗΡΑΣ». Στην Παλαιά Διαθήκη το όνομα του Πατέρα είναι γνωστό ως "ΓΙΑΧΒΕ":

Στην Έξοδο Γ:13-14 αναφέρει: «Και είπεν ο Μωϋσής προς τον Θεόν, Ιδού (όταν) εγώ υπάγω προς τους υιούς Ισραήλ και είπω προς αυτούς, “ο Θεός των πατέρων σας με απέστειλεν προς εσάς”, και εκείνοι μ’ ερωτήσωσι “Τι (ΕΙΝΑΙ) ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΑΥΤΟΥ; Τι θέλω ειπέ προς αυτούς;” Και είπεν ο Θεός προς τον Μωϋσήν, “Εγώ είμαι ο ΩΝ” (=ΕΧΓΙΕ), και είπεν, Ούτω θέλεις ειπέ προς τους υιούς Ισραήλ, “ο ΩΝ (=ΓΙΑΧΒΕ) με απέστειλε προς εσάς...” Εδώ το όνομα του Πατέρα αναφέρεται ως «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΩΝ», επειδή είναι δύσκολη η έννοιά του στην Ελληνική γλώσσα, θα το αναλύσουμε στην Εβραϊκή.

Ο Θεός είπε στο Μωυσή «ΕΧΓΙΕ ΑΣΕΡ ΑΧΓΙΕ», που κατά γράμμα σημαίνει «Εγώ είμαι αυτός που ΕΙΜΑΙ». Το «ΕΧΓΙΕ» είναι το 1° πρόσωπο του ρήματος «ΧΑΓΟΥΑ» και σημαίνει «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ». Όταν αργότερα ο Μωυσής πήγε στους Ισραηλίτες, στην Αίγυπτο, τους είπε ότι τον απέστειλε ο «ΓΙΑΧΒΕ». Χρησιμοποίησε το ίδιο ρήμα (ΧΑΓΟΥΑ) στο 3° ενικό πρόσωπο, αντί για το 1° που είναι ΕΧΓΙΕ. Τους είπε ότι τον απέστειλε «Αυτός που ΕΙΝΑΙ» και αυτό είναι το κύριο όνομα με το οποίο ο Θεός αποκαλύπτεται στην Παλαιά Διαθήκη, που στην Καινή Διαθήκη μεταφράζεται ως ο «ΩΝ».

Ως γνωστόν το όνομα του Θεού στην Εβραϊκή γλώσσα είναι τετραγράμματο (ΓΧΒΧ), χωρίς φωνήεντα και υποδηλεί ότι υπάρχει και συνέχεια, ότι ακολουθεί κάποια ιδιότητα του Θεού. «ΓΙΑΧΒΕ» σημαίνει «ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ» και το ερώτημα είναι «ο Γιάχβε, τι ΕΙΝΑΙ, για σένα, προσωπικά;»

- Αυτός είναι ΘΕΡΑΠΕΙΑ (=Γιάχβε ΡΑΦΑ)
- Αυτός είναι ΣΗΜΑΙΑ (μας) (=Γιάχβε ΝΙΣΙ)
- Αυτός είναι ΣΩΤΗΡΑΣ (=Γιάχβε ΟΣΗΑ)
- Αυτός είναι ΕΚΕΙ (=Γιάχβε ΣΑΜΑ), κλπ..

Από τα αναφερόμενα ονόματα του Θεού, το κατ' εξοχήν όνομα με το οποίο φανερώνεται είναι «Γιάχβε ΟΣΗΑ», δηλαδή «Αυτός είναι ΣΩΤΗΡΑΣ» και το όνομά του ο Πατέρας το έδωσε στον Υιό. Η Ελληνική μετάφραση του ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ είναι ΙΗΣΟΥΣ, που στην Εβραϊκή γλώσσα προφέρεται «ΓΕΣΟΥΑ» (δηλ. ΓΙΑ+ΟΣΗΑ). Άρα ο άνθρωπος Χριστός ΙΗΣΟΥΣ της Καινής Διαθήκης είναι η φανέρωση του ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ της Παλαιάς Διαθήκης.

Κατά συνέπεια, έχουμε:

- «ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ» στην Παλαιά Διαθήκη (= ΙΗΣΟΥΣ Ελληνικά)
- «ΙΗΣΟΥΣ» στην Καινή Διαθήκη (= ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ Εβραϊκά)
- «ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΩΤΗΡΑΣ» (= ΙΗΣΟΥΣ = ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ).

Ο Θεός Πατέρας, «ο οποίος εμφανήθη εν σαρκί» (Α' Τιμόθεου Γ:16), μίλησε «εν Υιώ» (Εβραϊούς Α:1), το όνομά Του το έδωσε στον Υιό Του, ο οποίος είναι «ο χαρακτήρ ΤΗΣ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ του Πατέρα» (Εβραϊούς Α:3) και μας λέγει η Γραφή για τον Υιό ότι «*τοσοῦτον ανώτερος των αγγέλων γενόμενος, όσον ΕΞΟΧΟΤΕΡΟΝ υπέρ αυτούς ΟΝΟΜΑ εκληρονόμησε*» (Εβραϊούς Α:4). Το ίδιο είπε και ο Ιησούς όταν προσευχόταν για τους μαθητές Του: «*Πάτερ άγιε, τήρησον αυτούς ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΣΟΥ, ώ δέδωκάς μοι*» (Ιωάννης ΙΖ:11, αρχ. κείμενο), δηλαδή «Πατέρα άγιε, φύλαξέ τους ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΟΥ, το οποίο (όνομα) μου έδωσες». Ο Υιός, το όνομα "ΙΗΣΟΥΣ" το κληρονόμησε από τον Πατέρα και δυστυχώς ο λαός του Θεού δεν έχει συνειδητοποιήσει ότι το όνομα του Πατέρα στα Ελληνικά είναι "ΙΗΣΟΥΣ" και εάν ρωτήσεις τους περισσότερους πιστούς για το όνομα του Θεού, θα σου πουν ότι «το όνομα του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη είναι ΙΕΧΩΒΑ» και στην καλύτερη περίπτωση θα πουν ότι είναι "ΓΙΑΧΒΕ".

ΙΕΧΩΒΑ: ΕΝΑ ΛΑΘΟΣ ΟΝΟΜΑ. Η λέξη «ΙΕΧΩΒΑ» δεν αναφέρεται ούτε μια φορά μέσα στην Αγία Γραφή και είναι μία λάθος διδασκαλία που έχουν υιοθετήσει πλήρως, όχι μόνο οι «Μάρτυρες του Ιεχωβά», αλλά και τα μεγάλα δόγματα της χριστιανοσύνης. Η ονομασία αυτή προήλθε από τη συγχώνευση των λέξεων «ΓΙΑΧΒΕ» και «ΑΔΩΝΑΪ». Πως όμως καθιερώθηκε ο όρος "Ιεχωβά" αφού είναι λάθος και πως επικράτησε παγκόσμια; Στο Λευιτικό ΚΔ:16 γράφει: «*Όστις ΒΛΑΣΦΗΜΗΣΗ το όνομα του Κυρίου, εξάπαντος θέλει θανατωθεί*». Στα Εβραϊκά η λέξη "βλασφημώ" είναι

"νακάμπ" (ή "νακάβ"), η οποία όμως σημαίνει και "ονομάζω". Οι Ισραηλίτες έκαναν κακή ερμηνεία στο Λευιτικό ΚΔ: 16, λέγοντες ότι «*Όποιος ΟΝΟΜΑΣΕΙ το όνομα του Κυρίου, εξάπαντος θα πεθάνει*». Δίνοντας όμως αυτή την ερμηνεία, έπρεπε να βρουν λύση σε ένα άλλο μεγάλο πρόβλημα που δημιουργήθηκε, που ήταν το εξής: «*Αφού δεν μπορούσαν να ονομάσουν το όνομα "Γιαχβέ", ΤΙ ΘΑ ΕΛΕΓΑΝ, όταν θα διάβαζαν το Νόμο του Θεού στη Συναγωγή, αφού το όνομα του Θεού αναφέρεται πολλές φορές μέσα στο Νόμο;*» Για να δώσουν λύση στο πρόβλημα αυτό, σκέφτηκαν να βρουν ένα άλλο όνομα. Γι' αυτό πήραν τις λέξεις ΓΙΑΧΒΕ (που είναι το πραγματικό όνομα του Θεού) και ΑΔΩΝΑΪ (που σημαίνει "Κύριος /πληθυντικός του "ΑΔΟΝ"), τις συγχώνευσαν και έτσι προήλθε το όνομα "ΙΕΧΩΒΑ".

Αυτό το λάθος ανύπαρκτο όνομα χρησιμοποιούσαν οι Ισραηλίτες, ενώ το "Γιάχβε" (ή Γιάουε) έπαψε να ονομάζεται. Η λάθος ερμηνεία συνεχίστηκε και στη μετάφραση της Παλαιάς Διαθήκης από τους Εβδομήκοντα (Ο') το 280 π.Χ. Στις ημέρες του Ιησού Χριστού, μόνον οι ιερείς διάβαζαν το νόμο του Θεού στα Εβραϊκά, ο υπόλοιπος λαός χρησιμοποιούσε την Ελληνική μετάφραση των Εβδομήκοντα. Δεχόμενοι οι Εβραίοι την ερμηνεία του «ΝΑΚΑΜΠ» ως «ΟΝΟΜΑΖΩ» απαγόρευαν αυστηρά την ονομασία του ονόματος ΓΙΑΧΒΕ.

Το 700 μ.Χ. περίπου προστέθηκαν από τους Μαζορίτες στην τετραγράμματη Εβραϊκή λέξη «ΓΧΒΧ» φωνήεντα, αλλά κανείς όμως δεν γνώριζε τη σωστή προφορά και τα φωνήεντα θα είχαν σαν σκοπό να διατηρήσουν τη σωστή προφορά του ονόματος του Θεού. Επειδή όμως στην πράξη το «ΓΧΒΧ» είχε αντικατασταθεί από το «ΑΔΩΝΑΪ», τα φωνήεντά του χρησιμοποιήθηκαν ανάμεσα στο τετραγράμματο «ΓΧΒΧ». Από τη μείξη των δύο αυτών λέξεων, δηλαδή «ΓΧΒΧ» και «ΑΔΩΝΑΪ», προήλθε το λανθασμένο όνομα «ΙΕΧΩΒΑ», που έχει επικρατήσει παγκόσμια (Jehovah στα Αγγλικά) Είναι, σαν να πάρουμε σήμερα τα ονόματα "Τάκης" και "Νίκος", να τα συγχωνεύσουμε μεταξύ τους και να βγάλουμε ένα ανύπαρκτο όνομα «Τανικησκος».

Το 1516 μ.Χ. το όνομα "Ιεχωβά" χρησιμοποιήθηκε από τον Άγγλο Γαλατίνο, ο οποίος σύμφωνα με ιστορικές μαρτυρίες, είχε άγνοια της Εβραϊκής γλώσσας, με αποτέλεσμα να καθιερωθεί. Στη

συνέχεια, μέχρι και σήμερα, σε όλες σχεδόν τις μεταφράσεις της Αγίας Γραφής, χρησιμοποιείται αυτό το λάθος όνομα. Ο Διάβολος, μέσα στους αιώνες, ενήργησε μεθοδικά, ώστε να εξαφανίσει το όνομα, το υπέρ παν όνομα του Θεού, το οποίο στη συνέχεια κληρονόμησε ο Υιός και να μη γνωρίζει ο πιστός ποιο είναι το όνομα του Κυρίου που λατρεύει, που υψώνει και που δοξάζει.

Οι αυτοαποκαλούμενοι «Μάρτυρες του Ιεχωβά», είναι "μάρτυρες" ενός ανύπαρκτου ονόματος μέσα στη Βίβλο. Το συγκλονιστικό είναι ότι και οι ίδιοι γνωρίζουν επ' ακριβώς **πώς επικράτησε λανθασμένα** με την πάροδο των αιώνων το όνομα «ΙΕΧΩΒΑ», όπως λεπτομερώς αναλύεται στη σελίδα 8 του βιβλίου τους με τίτλο «**ΤΟ ΘΕΙΟ ΟΝΟΜΑ ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ**» (Ελληνική έκδοση 1984), αλλά παρ' όλα αυτά, κύριο μέλημά τους είναι πώς να διακηρύξουν και να «εξυψώσουν» ένα ανύπαρκτο όνομα.

2. ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Λίγο πριν αναληφθεί ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του: «*Θέλετε λάβει δύναμιν, όταν επέλθη το άγιον Πνεύμα εφ' υμάς, και θέλετε είσθε εις Εμέ ΜΑΡΤΥΡΕΣ...*» (Πράξεις Α:8). Τους είπε ο Ιησούς θα είστε "εις Εμέ" μάρτυρες, όχι σε "κάποιον άλλον". Σαν αναγεννημένα παιδιά του Θεού, είμαστε μάρτυρες του Ιησού Χριστού, μαρτυρούμε το έργο της σωτηρίας που έχει κάνει στη ζωή μας, μαρτυρούμε το έργο της θεραπείας που έχει κάνει στο σώμα μας, μαρτυρούμε το έργο της ελευθερίας από τις πονηρές δαιμονικές δυνάμεις, μαρτυρούμε τη δόξα Του και το μεγαλείο Του, μαρτυρούμε Αυτόν που είναι η ανάσταση και η ζωή.

Τίποτα άλλο δεν φοβούνται ο Διάβολος και οι πονηρές δυνάμεις του, παρά μόνο το παντοδύναμο όνομα του Ιησού. Τρέμουν μόνο και μόνο στο άκουσμα του ονόματος αυτού, γιατί το όνομα αυτό είναι η καταδίκη τους: «*Σημεία δε εις τους πιστεύσαντας θέλουσι παρακολουθεί ταύτα, Εν τω ονόματί Μου θέλουσιν εκβάλλει δαιμόνια· θέλουσι λαλεί νέας γλώσσας· όφεις θέλουσι πιάνει και εάν θανάσιμόν τι πίωσι, δεν θέλει βλάψει αυτούς· επί αρρώστους θέλουσιν επιθέσει τας χείρας, και θέλουσιν ιατρεύεσθαι*» (Μάρκος Ις':17-18).

Είμαστε μάρτυρες του ονόματος του Ιησού, που ανήκει

και στον Πατέρα και στον Υιό που το κληρονόμησε, γιατί το όνομα αυτό **μας σώζει**, στο όνομα αυτό **βαπτίζομαστε στο νερό**, στο όνομα αυτό **βαπτίζομαστε με το άγιο Πνεύμα** του Θεού, γιατί ο Ιησούς είναι «ο βαπτίζων εν Πνεύματι αγίω και πυρί», στο όνομα αυτό **εκβάλλουμε δαιμόνια**, στο όνομα αυτό **λαμβάνουμε θεραπεία**, μέσα στο όνομα αυτό «*είναι κεκρομμένοι ΠΑΝΤΕΣ οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως*» (Κολοσσαείς Β:3).

Αυτό είναι το όνομα, ΤΟ ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ και είναι το μόνο όνομα που «*δόθηκε από τον ουρανό στους ανθρώπους, δια του οποίου πρέπει να σωθούμε*» (Πράξεις Δ:12). Ο Λόγος του Θεού λέγει: «*Πας όστις επικαλεσθή ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ θέλει σωθεί*» (βλ. Ρωμαίους Γ':13 /Πράξεις Β:21, Θ:24) και «*Ποιο είναι το όνομα του Κυρίου, που πρέπει να επικαλεστούμε;*» Είναι ΙΗΣΟΥΣ, γιατί ο Ιησούς είναι ο μόνος μεσίτης μας και ο μόνος αρχιερέας μας.

(Α) ΙΗΣΟΥΣ: Είναι όνομα ΣΩΤΗΡΙΑΣ (Γιάχβε ΟΣΗΑ)

Ο απόστολος Πέτρος είπε στους συγκεντρωμένους Ισραηλίτες την ημέρα της Πεντηκοστής: «*Μετανοήσατε, και ΑΣ ΒΑΠΤΙΣΘΕΙ έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού, εις ΑΦΕΣΙΝ ΑΜΑΡΤΙΩΝ*» (Πράξεις Β:38). Το βάπτισμα στο νερό απεικονίζει τη σωτηρία μας και είναι ο συμβολικός πνευματικός θάνατος του πιστού (βλ. Ρωμαίους ς':3, Γαλάτας Γ:27). Ο Πέτρος, πιο αργότερα δείχνει τη μοναδικότητα του ονόματος του Ιησού, λέγοντας: «*Και δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου σωτηρία, διότι ΟΥΤΕ ΟΝΟΜΑ άλλο είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, δια του οποίου πρέπει να σωθούμε*» (Πράξεις Δ:12 /βλέπε: Ις':31, ΚΒ:16). Είναι το μόνο όνομα που μπορεί να επικαλεσθεί ο κάθε άνθρωπος για να σωθεί.

(Β) ΙΗΣΟΥΣ: Είναι όνομα ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ (Γιάχβε ΡΑΦΑ)

Στο όνομα του Ιησού λαμβάνουμε θεραπεία στο σώμα. Ο Πέτρος και ο Ιωάννης, είπαν σε έναν εκ γενετής χωλό: «*Αργύριον και χρυσίον δεν έχω, αλλ' ό,τι έχω, τούτο σοι δίδω, ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΝΑΖΩΡΑΙΟΥ, σηκώθητι και περιπάτει*» (Πράξεις Γ:6). Όταν βρισκόταν στην πόλη Λύδδα είπε σ' έναν παραλυτικό «*Αινέα, σε ιατρεύει Ιησούς ο Χριστός, σηκώθητι...*» (Πράξεις Θ:34). Μόνο το όνομα του Ιησού μας θεραπεύει, γιατί με τις πληγές Του "εμείς θεραπευθήκαμε" (βλ. Ησαΐας ΝΓ:5, Α' Πέτρου Β:24).

(Γ) **ΙΗΣΟΥΣ: Είναι όνομα ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ**

Ο Ιησούς πριν αναληφτεί είπε: «**ΣΗΜΕΙΑ εις τους πιστεύσαντας θέλουσι παρακολουθεί ταύτα, ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΜΟΥ** θέλουσιν εκβάλλει δαιμόνια, θέλουσι λαλεί νέας γλώσσας**επί αρρώστους θέλουσιν επιθέσει τας χείρας, και θέλουσιν ιατρεύεσθαι**» (Μάρκος 15': 17-18). Ο Παύλος όταν βρισκόταν στους Φιλιππούς, είπε σε κάποια δούλη που είχε πνεύμα πύθωνος (δαιμόνιο μαντείας): «**Προστάζω σε ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, να εξέλθης απ' αυτής**» (Πράξεις 15':18). Ο Παύλος δεν έκανε κάτι το ιδιαίτερο, γνωρίζε ότι υπήρχε "εξουσία" και "δύναμη" στο όνομα του Κυρίου Ιησού και σύμφωνα με την εντολή του Ιησού άσκησε την εξουσία και τη δύναμη επάνω στο πονηρό πνεύμα.

(Δ) **ΙΗΣΟΥΣ: Όνομα στο οποίο ενεργούμε τα ΠΑΝΤΑ**

«**Και παν ό,τι αν πράττητε εν λόγω ή εν έργω, ΠΑΝΤΑ εν τω ονόματι του Κυρίου ΙΗΣΟΥ (πράττετε)....**» (Κολοσσαείς Γ:17). Ότι και να κάνουμε: Τρώμε, εργαζόμαστε, ψάλλουμε, προσευχόμαστε, κλπ. ΟΛΑ γίνονται στο όνομα του Ιησού. Είναι εντολή του Λόγου του Θεού και εάν δεν την τηρούμε, σημαίνει ότι δεν έχουμε γνωρίσει προσωπικά τον Κύριό μας: «**Όστις λέγει **εγνώρισα Αυτόν, και τα εντολάς Αυτού ΔΕΝ ΦΥΛΛΑΤΕΙ, ψεύτης είναι και εν τούτω αλήθεια δεν υπάρχει****» (Α' Ιωάννου Β:4).

Ο ίδιος ο Ιησούς είπε: «**Όσα αν αιτήσητε παρά του Πατρός μου εν τω ονόματί μου θέλει σας δώσει**» (Ιωάννης 15':23). Το «όνομα» φανερώνει κάποια «ιδιότητα» και ο Ιησούς ήρθε με την ιδιότητα του **μεσίτη** και του **σωτήρα**. Όταν θέλουμε κάτι από τον Πατέρα, σε ποιον θα το ζητήσουμε; Από τον Ιησού, γιατί σ' Αυτόν δόθηκε «**ΠΑΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ εν ουρανών και επί γης**» (Ματθαίος ΚΗ:19). Άλλωστε αυτό, το διευκρίνισε και ο Ιησούς λέγοντας: «**Ό,τι αν ζητήσετε εν τω ονόματί μου, ΘΕΛΩ ΚΑΜΕΙ ΤΟΥΤΟ** (εδώ λέγει «Εγώ θα το κάνω», και για ποιο λόγο θα το κάνει;) **διά να δοξασθή ο Πατήρ εν τω Υιώ. Εάν ζητήσητε τι εν τω ονόματί Μου, ΕΓΩ ΘΕΛΩ ΚΑΜΕΙ αυτό**» (Ιωάννης ΙΔ:13-14). Μέσα από τον Ιησού δοξάζεται ο Πατέρας ο μένων εν Αυτώ.

Αυτό είναι το θαυμαστό όνομα του Θεού μας, είναι το **ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ**, είναι το όνομα που τρέμουν ο Διάβολος και οι πονηρές δυνάμεις του και το πολεμούν με φοβερή μανία, είναι το όνομα

που δίνει εξουσία και δύναμη στον πιστό, είναι το όνομα που μας παρέχει ασφάλεια από κάθε καταίγδα, είναι όνομα νίκης, θριάμβου και αλαλαγμού, και μια ημέρα θα κλίνει «**εις το όνομα του ΙΗΣΟΥ παν γόνυ επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων, και ΠΑΣΑ ΓΛΩΣΣΑ θα ομολογήση ότι ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ (είναι) Κύριος, εις δόξαν Θεού Πατρός**» (Φιλιππησίους Β:9-10).

♦ Το καταπέτασμα του επίγειου ναού σχίσθηκε όταν ο Ιησούς επάνω στο σταυρό είπε "τετέλεσται". Άνοιξε ο δρόμος προς τα ουράνια "άγια των αγίων", όχι πλέον με τις θυσίες των ζώων, όχι με τη μεσιτεία των ιερέων, αλλά με τη μοναδική θυσία του Ιησού, που τώρα είναι ο ΜΟΝΟΣ μεσίτης μας και ο ΜΟΝΟΣ αρχιερέας μας στο Θεό. Ο Ιησούς με τη μοναδική θυσία Του γεφύρωσε το χάσμα που χώριζε τον αμαρτωλό άνθρωπο από τον άγιο Θεό. Τώρα μπορούμε να μπούμε μέσα στα ουράνια άγια των αγίων καλυμμένοι με το αίμα του άμωμου Αμνού του Θεού, του Ιησού και μπορούμε πλέον να ζούμε μια άγια ζωή ενώπιόν Του, γιατί και εμείς ενώπιόν Του είμαστε βασιλείς και ιερείς: «**Σεις όμως είσθε γένος ΕΚΛΕΚΤΟΝ, βασιλειον ιεράτευμα, έθνος ΑΓΙΟΝ, λαός τον οποίον απέκτησεν ο Θεός, διά να εξαγγείλητε τας αρετάς Εκείνου, ο οποίος σας εκάλεσεν εκ του σκότους εις το θαυμαστόν Αυτού φώς**» (Α' Πέτρου Β:9).

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ: «ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ»

Γεννήθηκε στο χωριό **Σελινούντας** (Κρόκοβα) του Αιγίου. Από μικρός αγαπούσε το Θεό και πήγαινε τακτικά στην εκκλησία και στο κατηχητικό σχολείο. Ο πατέρας του ήταν ψάλτης, αλλά τον έχασε όταν ήταν σε ηλικία εννέα (9) ετών και πέρασε δύσκολα παιδικά χρόνια, καθόσον η μητέρα του, χήρα με έξι (6) ανήλικα παιδιά, οικονομικά τα έβγαζε πολύ δύσκολα. Όταν ήταν σε ηλικία **14** ετών και βρισκόταν στη Β΄ τάξη Γυμνασίου, η Μητρόπολη Αιγιαλείας δώρισε στους μαθητές από μία Καινή Διαθήκη σε μετάφραση 4 καθηγητών Πανεπιστημίου (έκδοση «ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ») και για πρώτη φορά διάβασε ολόκληρη την Καινή Διαθήκη και μάλιστα δύο φορές. Διάβαζε και έβλεπε πόσο απλά και όμορφα παρουσιάζονται οι αιώνιες αλήθειες του Λόγου του Θεού και πόσο απλό είναι ο κάθε άνθρωπος να έχει προσωπική σχέση με τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Στις απορίες που είχε, απαντήσεις δεν έπαιρνε από κανέναν. Όλοι του απαντούσαν συγκεχυμένα.

Χαρακτηριστικά, θυμάται την ανάλυση που τους έκανε ο καθηγητής της Θεολογίας για την προς Εβραίους επιστολή, σύμφωνα με την οποία καταργείται η **ειδική ιεροσύνη** της περιόδου της Παλαιάς Διαθήκης, καταργείται πλέον μεσιτικός ρόλος των ιερέων και θεσπίζεται η **γενική ιεροσύνη** όλων πιστών της περιόδου της Καινής Διαθήκης με μοναδικό αρχιερέα και μεσίτη τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Αυτό δεν μπορούσε να το καταλάβει. Ρωτούσε ιερωμένους και θεολόγους «γιατί στους πρώτους αποστολικούς χρόνους δεν υπήρχε ειδική τάξη ιερέων και γιατί σήμερα υπάρχει;» αλλά παντού υπήρχε άγνοια. Ρωτούσε «γιατί ο Ιησούς ήταν πάντοτε απλός, χωρίς χρυσαφικά και στολίδια επάνω Του και γιατί πήγαινε με ένα απλό γαϊδουράκι, ενώ οι σημερινοί θρησκευτικοί ηγέτες είναι γεμάτοι με πανάκριβα χρυσαφικά επάνω τους και χρησιμοποιούν πολυτελείς λιμουζίνες;» αλλά απάντηση καμιά. Σε σχετική ερώτηση που έκανε σε κάποιον Αρχιμανδρίτη από την Κρήτη, η απάντηση ήταν ότι «εμείς γενικά χρησιμοποιούμε λιμουζίνες παλαιού τύπου». Ρωτούσε για θέματα πίστης, σωτηρίας, δικαίωσης, κλπ, αλλά η απάντηση πολλές φορές ήταν στερεότυπη: «**Πήγαινε στην εκκλησία, άναψε κανένα κεράκι, φίλησε το χέρι του παπά για ευλογία...και λοιπά, και λοιπά**». Εκείνο που πολύ τον στενοχωρούσε ήταν, όταν του έλεγαν «**Πίστευε και μη ερεύνα**».

Μετά από όλα αυτά και ενώ βρισκόταν στην Στ΄ τάξη του Γυμνασίου (το Γυμνάσιο τότε ήταν εξατάξιο), πήρε την απόφαση να μην ξαναπάει στο κατηχητικό, αφού λύση στις απορίες του δεν είχε και αποφάσισε να ερευνήσει μόνος του για να βρει την ΑΛΗΘΕΙΑ, αφού οι άνθρωποι μη έχοντες οι ίδιοι την «αλήθεια», δεν μπορούσαν να τον οδηγήσουν σ' αυτήν. Είχε μέσα του την έντονη επιθυμία να έχει μια ζωντανή και προσωπική σχέση με τον Ιησού, αλλά ο Διάβολος, τον παρέσυρε και ασχολήθηκε με άλλα πράγματα, που δεν μπορούσαν να γεμίσουν το κενό της καρδιάς του.

Το Σεπτέμβριο του **1975** έρχεται στην Αθήνα για να φοιτήσει στο Πολιτικό Τμήμα της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών (Δημόσιο Δίκαιο και Πολιτικών Επιστημών). Η επιθυμία στην καρδιά του για να γνωρίσει την αλήθεια συνέχιζε να καίει, αλλά ο εχθρός της ψυχής, του παρουσίασε άλλα ενδιαφέροντα, όπως πολιτική, διασκέδαση, κλπ, τα οποία όχι μόνο δεν μπορούσαν να γεμίσουν το κενό της καρδιάς του, αλλά αυτό συνέχισα μεγάλωνε. Για ένα χρόνο ασχολήθηκε ιδιαίτερα με την πολιτική, έχοντας ενταχθεί σε κάποιο πολιτικό φορέα. Όταν πήγαινε σε διάφορες πολιτικές συγκεντρώσεις, φώναζε, χειροκροτούσε και γενικά εκδηλωνόταν έντονα, έδειχνε πως αυτό τον γέμιζε, αλλά όταν επέστρεφε στο σπίτι, μέσα στο πνεύμα του υπήρχε μια ανεξήγητη θλίψη και μια μεγάλη απογοήτευση, με αποτέλεσμα να αναρωτιέται «Εάν πράγματι αυτός ήταν ο σκοπός της ζωής του; Και εάν αυτός είναι, τότε γιατί δεν τον ευχαριστεί τίποτα;». Στην κραυγή αυτή της καρδιάς του, ο ουρανός δεν έμεινε ασυγκίνητος, γιατί ο Ιησούς αποκαλύπτεται σε κάθε ειλικρινή καρδιά που Τον εκζητεί με απλότητα.

Το έτος **1976** και ενώ βρισκόταν στο Β΄ έτος των σπουδών του, εργαζόταν σε μια ιδιωτική επιχείρηση στην περιοχή Μεταμόρφωση Αττικής. Εκεί εργαζόταν και ένας νεαρός άνδρας, ονόματι Νίκος, που αγαπούσε το Θεό και η συμπεριφορά του και ο τρόπος του διέφερε όλων των άλλων. Κάποια ημέρα είχε μαζί του ένα άρθρο από μια ημερήσια εφημερίδα, που αναφερόταν στον Αντίχριστο. Το πήρε, το διάβασε και ένιωσε τη μεγαλύτερη έκπληξη στη ζωή του. Δεν μπορούσε να καταλάβει πως, ενώ είχε διαβάσει πολλά χριστιανικά βιβλία, είχε διαβάσει την Καινή Διαθήκη και επί χρόνια πήγαινε στο κατηχητικό σχολείο, δεν γνώριζε τίποτα για τον «άνθρωπο της αμαρτίας», τον Αντίχριστο και τώρα μια πολιτική εφημερίδα να ασχολείται με το θέμα αυτό. Αυτό ήταν το κίνητρο για να αρχίσει να μελετά τη Βίβλο με ζήλο. **Όλα τα άλλα ενδιαφέροντά του παραμερίστηκαν.**

Μελετώντας συστηματικά για ένα εξάμηνο το Λόγο του Θεού άρχισαν τα πνευματικά του μάτια να ανοίγουν και να κατανοεί πράγματα για τα οποία πριν είχε απορίες και ερωτηματικά. Η ζωή του άρχισε να αποκτά νόημα και σκοπό. Κατάλαβε πλέον, **γιατί υπάρχει, γιατί ο Ιησούς σταυρώθηκε, γιατί ο κόσμος βρίσκεται μακριά από το Θεό, τι πρέπει να πιστεύει και να ακολουθεί, πώς να σωθεί από τις αμαρτίες του και τι ήθελε από αυτόν ο Ιησούς.** Γνώριζε πολλά ΓΙΑ τον Ιησού Χριστό, αλλά ακόμα του έλειπε το πιο σημαντικό, δεν είχε γνωρίσει προσωπικά ΤΟΝ ΙΔΙΟ τον Ιησού. Ήξερε με το νου ποια είναι η αλήθεια, αλλά με την καρδιά δεν είχε γνωρίσει Αυτόν που είναι η Αλήθεια. Αυτό συνέβηκε τον **Απρίλιο του 1977**, κάποιο πρωινό που δεν εργαζόταν και ήταν μόνος σπίτι. Καθώς μελετούσε το Λόγο του Θεού, ένιωσε την επιθυμία να αφιερώσει τη ζωή του στον Ιησού και να αναλάβει Αυτός το τιμόνι της ζωής του. Γονάτισε και με απλά λόγια ζήτησε από τον Κύριο Ιησού να έρθει το Πνεύμα Του να κατοικήσει μέσα στην καρδιά του και να αναλάβει Αυτός τη ζωή του. Τότε, έγινε μάρτυρας μιας θαυμαστής εμπειρίας, κάτι σαν ουράνιο φως τον γέμισε και η ζωή του σε δευτερόλεπτα άλλαξε ριζικά. Μια νέα πνευματική γέννηση έγινε εκείνη τη στιγμή, αναγεννήθηκε από το άγιο Πνεύμα του

Θεού. ΠΙΝ ήταν ένας **χαμένος αμαρτωλός** με προορισμό την αιώνια καταδίκη, ΤΩΡΑ ήταν ένας **σωσμένος αμαρτωλός** με ουράνια κληρονομιά.

Μετά από αυτό το γεγονός που ήταν ορόσημο στη ζωή του, ενώθηκε με μια χριστιανική συνάθροιση για να λατρεύει τον Κύριο Ιησού μαζί με άλλους πνευματικούς αδελφούς, που είχαν και αυτοί την εμπειρία της αναγέννησης, εκπληρώνοντας έτσι το Λόγο Του, που μας προτρέπει **«Να μην αφήνουμε να συνεργάσουμε όλοι μαζί, καθώς είναι συνήθεια σε μερικούς»** (βλ. Εβραίους 10:25). Καθώς προχωρούσε στον πνευματικό δρόμο και αυξανόταν στην πίστη, εκζητούσε όλο και περισσότερο να του αποκαλύπτεται ο Λόγος του Θεού και να έχει μεγαλύτερη επίγνωση του προσώπου του Ιησού. Παρατήρησε ότι στη συντροφιά των πιστών που βρισκόταν, μερικές διδασκαλίες της Αγίας Γραφής δεν θίγονταν. Το **1978** ένιωσε μεγάλη χαρά μέσα στο πνεύμα του, καθώς έμαθε ότι υπάρχουν πιστοί, που είχαν στη ζωή τους, εκτός της εμπειρίας της αναγέννησης και **την εμπειρία της Πεντηκοστής**, όπως αυτή αναφέρεται στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων (βλ. κεφ.2^ο) και κήρυτταν **θεία θεραπεία** από τις αρρώστιες, καθόσον τις αλήθειες αυτές τις διάβαζε μέσα στο Λόγο του Θεού και τις πίστευε από την αρχή της πίστης του. Έκτοτε ζητούσε ευκαιρία να βρεθεί με τους αδελφούς αυτούς, γεγονός που συνέβηκε για πρώτη φορά σε κάποια χριστιανική εκδήλωση το έτος **1979**, κατά την ημέρα της Πεντηκοστής.

Καθοριστικός παράγοντας για την παραπέρα χριστιανική του πορεία ήταν το γεγονός της θαυμαστής αποκάλυψης που του έκανε ο Κύριος Ιησούς για το **«ποιος είναι»** και να ακολουθεί την **«πρώτη ΠΑΣΩΝ των εντολών»**, η οποία είναι **«Άκουε Ισραήλ. Κύριος ο Θεός ημών είναι “ΕΙΣ” Κύριος»** (βλ.Μάρκος 1Β/12:28-31). Γνώρισε ότι η εκκλησία Ιησού Χριστού είναι ο πνευματικός Ισραήλ και λατρεύει τον ΕΝΑ Θεό που υπάρχει, τον **Πατέρα**, μέσα στο πρόσωπο **του Υιού Του**, του Ιησού, στον οποίο κατοικεί όλο το πλήρωμα **του αγίου Πνεύματος** του Πατέρα σωματικά. Καθοριστικό ρόλο σε αυτό, είχε και ένας χρισμένος εργάτης του Ευαγγελίου, νεαρός τότε, που τον οδήγησε σε θαυμαστές αποκαλύψεις του Λόγου του Θεού, γεγονός που άλλαξε όλη του την πνευματική πορεία.

Το **1980** κατατάχθηκε στην Πολεμική Αεροπορία, όπου εκπλήρωσε τις στρατιωτικές υποχρεώσεις του, υπηρετώντας το μεγαλύτερο μέρος της θητείας του στη Λήμνο. Ένα μήνα μετά την απόλυσή του από το στρατό, νυμφεύεται και από τον Νοέμβριο του **1982**, αρχίζει μαζί με τη σύζυγό του να εργάζεται για τον Κύριο Ιησού στη χριστιανική συνάθροιση που είχε πάει όταν ο Κύριος τον αναγέννησε με το Πνεύμα Του. Ο Κύριος τον ευλογεί και στον τομέα της εργασίας του, όπου με θαυμαστό τρόπο ανοίγει το δρόμο και το Μάρτιο του **1984** διορίζεται στο δημόσιο. Το Σεπτέμβριο του **1986**, φεύγει από τη χριστιανική ομάδα στην οποία ήταν, χωρίς όμως, για ένα μικρό χρονικό διάστημα, να προσκολληθεί σε κάποια άλλη, γιατί ο Κύριος είχε κάτι θαυμαστό να κάνει στη ζωή του και έπρεπε να μάθει να στηρίζεται μόνο σ' Αυτόν και να Τον εμπιστεύεται πλήρως.

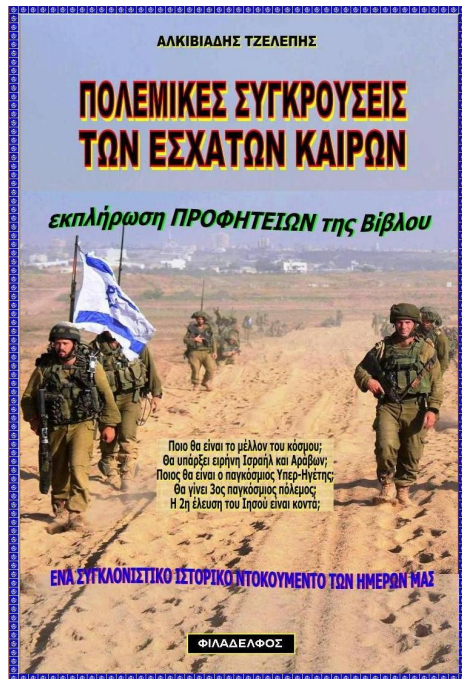
Τον επόμενο χρόνο, στις **9 Νοεμβρίου 1987**, ημέρα Δευτέρα, ο Κύριος Ιησούς τον βαπτίζει με το Πνεύμα Του. Όπως ο ίδιος ομολογεί στη σύντομη βιογραφία του, ήταν γι' αυτόν μια συγκλονιστική εμπειρία. Καθώς προσευχόταν μαζί με άλλους πιστούς και δόξαζε τον Κύριο Ιησού, Αυτός τον γέμισε με το Πνεύμα Του, όπως ακριβώς γεμίζει ένα δοχείο με νερό και ταυτόχρονα ένας χείμαρρος δοξολογίας έβγαινε από μέσα του σε ξένες γλώσσες, όπως συνέβηκε για πρώτη φορά στους αποστόλους την ημέρα της Πεντηκοστής και όπως συνέβηκε και συμβαίνει σε εκατομμύρια πιστούς σε όλους τους αιώνες και σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Με την **«αναγέννησή»** του το Πνεύμα του Θεού καθάρισε τη ζωή του από κάθε αμαρτία, γιατί ο Ιησούς επάνω στο σταυρό του Γολγοθά πλήρωσε τις δικές του αμαρτίες και τις δικές του αρρώστιες, πέθανε ο Ιησούς αντί γι' αυτόν. Με το **«βάπτισμα του αγίου Πνεύματος»** ο Κύριος κατοίκησε μόνιμα μέσα του και το σώμα του έγινε ο ζωντανός ναός του αγίου Πνεύματος του Θεού (βλ. Α' Κορινθίους 5:19 / Β' Κορινθίους 5:16 / κλπ). Η πνευματική του πορεία και γενικά η ζωή του πήρε από το τότε νέα πορεία. Μετά από ενάμισι χρόνο (Ιανουάριος **1989**) βαπτίζεται με το άγιο Πνεύμα και η σύζυγός του. Η υπηρεσία τους μέσα στον αγρό του Κυρίου, η οποία πέρασε από πολλά στάδια δοκιμασιών, θλίψεων και αγώνων, παίρνει νέα μορφή.

Ήδη από το **1986** είχε αρχίσει να γράφει βιβλία πνευματικού περιεχομένου, τα οποία έγιναν η αιτία να δημιουργούνται διάφορες πνευματικές εστίες πανελλήνια και ο Κύριος να τον χρησιμοποιεί πιο θετικά για τη διάδοση του μηνύματος του ευαγγελίου Του. Το συγγραφικό έργο το είχε ξεκινήσει από ηλικίας **19** ετών περίπου, όπου είχε κάνει μικρές μελέτες και είχε συγγράψει διάφορα άρθρα και δοκίμια, καθώς και δύο κοινωνικά διηγήματα. Αργότερα, όταν έδωσε την καρδιά του στον Ιησού, αφιέρωσε το χάρισμά του αυτό στην υπηρεσία Του. Έχει συγγράψει μεγάλο αριθμό βιβλίων με ποικίλη ύλη, κατά βάση πνευματικού περιεχομένου (ερμηνευτικά, απολογητικά, εσχατολογικά, κλπ). Στη διακονία του έχει δώσει την (άτυπη) επωνυμία **«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»** γιατί πιστεύει ότι μόνο με ειλικρινή αγάπη και φιλαδέλφεια μπορεί κάποιος να υπηρετήσει τον πλησίον του, μια γνήσια φιλαδέλφεια που να έχει την καρδιά της αγάπης του Ιησού Χριστού.

Εκτός από τη συγγραφική του δραστηριότητα, είναι και ένας κήρυκας του Λόγου του Θεού, με αποτέλεσμα πολλοί άνθρωποι να έχουν ευλογηθεί από τη διακονία του, καθώς εκζητούν τον Ιησού Χριστό στη ζωή τους και στρέφονται με δίψα στον άγιο Λόγο Του, ο οποίος (όπως ιδιαίτερα τονίζει) αποτελεί ύψιστη τιμή για τη Χώρα μας, καθόσον η Καινή Διαθήκη έχει γραφτεί απευθείας στην Ελληνική γλώσσα, ένα προνόμιο μοναδικό για μας, που ο Θεός δεν το έδωσε σε κανένα άλλο έθνος. Είναι πνευματική μας και πολιτιστική μας κληρονομιά, μια παρακαταθήκη ευλογημένη.

Για περισσότερες λεπτομέρειες μπορεί ο κάθε ενδιαφερόμενος να διαβάσει το βιβλίο με τίτλο **«ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ»** (Κωδικός Νο 11)

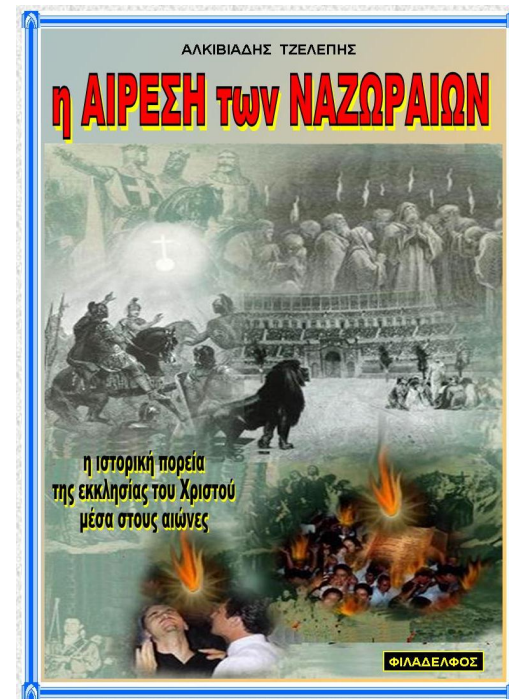
ISBN: 978 - 960 - 6783 - 26 - 5

1η έκδοση: 1995 - 7η έκδοση βελτιωμένη 2018 (Σελ.570)

❖ Το βιβλίο αυτό αναλύει με ακριβή **ιστορικά στοιχεία** τις σύγχρονες πολεμικές κινητοποιήσεις που συμβαίνουν επάνω σ' ολόκληρο τον κόσμο, με τελική κατάληξη την περιγραφή της μελλοντικής **επίθεσης της Ρωσίας** με τους συμμάχους της **εναντίον του λαού Ισραήλ**. Αν και τα γεγονότα αναλύονται κάτω από το φως των προφητειών της Βίβλου, το βιβλίο αυτό δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν «**θρησκευτικό**», αλλά αποτελεί ένα «**σπάνιο σύγχρονο ιστορικό ντοκουμέντο**», μοναδικό στην Ελληνική βιβλιογραφία, ένα μνημειώδες έργο που προχωρεί μέσα στο μέλλον.

❖ **Ερωτήματα όπως τα παρακάτω βρίσκουν απάντηση: Ποιο** θα είναι το μέλλον του κόσμου; **Θα υπάρξει** ειρήνη μεταξύ Αράβων και Ισραήλ στη Μέση Ανατολή; **Ποιος** θα είναι ο ρόλος της Ενωμένης Ευρώπης; **Ποιος** θα είναι ο μελλοντικός «Παγκόσμιος Υπέρ-Ηγέτης»; **Θα γίνει** 3^{ος} παγκόσμιος πόλεμος και τότε; **Είναι κοντά** η 2^η έλευση του Ιησού Χριστού;

❖ Σαν συμπλήρωμα του βιβλίου αυτού θεωρείται το βιβλίο με τίτλο «**Ο-ΤΑΝ Η ΓΗ ΚΟΙΛΟΠΟΝΕΙ**» (Κωδικός 29 - σελίδες 80)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 16 - 6

❖ Σελίδες 84

Το Ιουδαϊκό θρησκευτικό κατεστημένο αποκαλούσε τον Ιησού Χριστό «**ΠΛΑΝΟ**», τον απόστολο Παύλο αρχηγό της «**ΑΙΡΕΣΗΣ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ**» και γενικά όλους τους πιστούς των πρώτων Χριστιανικών χρόνων ότι ανήκαν στη «**ΝΕΑ ΑΙΡΕΣΗ**».

Τα μεγάλα ερωτήματα που υπάρχουν, όπως: «**ΠΟΙΟΣ** είναι ο πραγματικός αιρετικός;», «**ΠΟΙΟΙ** ήσαν οι μεγαλύτεροι αιρετικοί όλων των εποχών», **ΤΙ ΕΙΝΑΙ** ή **ΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ** εκκλησία;» ...και πολλά άλλα ερωτήματα βρίσκουν απάντηση στο βιβλίο αυτό.

Μαζί με τα βιβλία «**Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ**» και «**ΠΟΛΕΜΟΣ και ΝΙΚΗ**» αποτελούν μια θαυμαστή προφητική τριλογία.

ISBN: 978 - 960 - 92560 - 2 - 5

❖ Σελίδες **88**

- **Ποια** σχέση υπάρχει ανάμεσα στη «ΜΑΣΟΝΙΑ» και το «ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ»;
- **Τι** αντιπροσωπεύουν τα «ιερά σύμβολα» των μασόνων-σατανιστών;
- **Ποια** σχέση υπάρχει στα κινήματα «ειρήνης» και τον μελλοντικό «Παγκόσμιο Ηγέτη», τον αποκαλούμενο «Αντίχριστο»;
- **Πως** αντιδρούν σήμερα στην κατάσταση αυτή οι επίσημοι πολιτικοί, κοινωνικοί και εκκλησιαστικοί φορείς;
Αυτά και πολλά άλλα ερωτήματα βρίσκουν απάντηση στο βιβλίο αυτό.

Το βιβλίο αυτό είχε κυκλοφορήσει αρχικά με τίτλο «**ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ και ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ**», αλλά επειδή το βασικό θέμα που πραγματεύεται είναι η χρήση των **ΚΟΙΝΩΝ ΙΕΡΩΝ ΣΥΜΒΟΛΩΝ** που χρησιμοποιούνται και από τους «**μασόνους**» και από τους «**σατανιστές**» (υπάρχει πλήρης ταύτιση), κρίθηκε σκόπιμο ο τίτλος να αλλάξει και να αποδίδει την πραγματικότητα.

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 09 - 8

❖ Σελίδες **80**

❖ Το βιβλίο αυτό πραγματεύεται ένα συγκλονιστικό γεγονός, που πρόκειται να συμβεί στο εγγύς μέλλον επάνω στην ανθρωπότητα που θα ξεκινήσει σαν μια **παγκόσμια τραγωδία**, αλλά θα καταλήξει να είναι μια **ουράνια ευλογία**. Για πολλούς θα είναι μια **τραγική κατάληξη**, αλλά για άλλους θα είναι μια **ένδοξη αποκάλυψη**.

❖ Ένα καθαρά προφητικό βιβλίο που θα προβληματίσει τον κάθε αναγνώστη και θα τον οδηγήσει σε σημαντικές αποφάσεις στη ζωή του. Το κυρίως περιεχόμενο του βιβλίου θα το βρείτε και στο "**Κεφάλαιο 15ο**" του βιβλίου «**ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩ Ν ΚΑΙΡΩΝ**».

❖ Στο **πρώτο κεφάλαιο** του βιβλίου η αφήγηση γίνεται με μορφή διηγήματος, κάτι που γίνεται για πρώτη φορά στις εκδόσεις μας, ενώ τα **υπόλοιπα κεφάλαια** παρουσιάζονται με τη συνηθισμένη απολογητική μορφή.